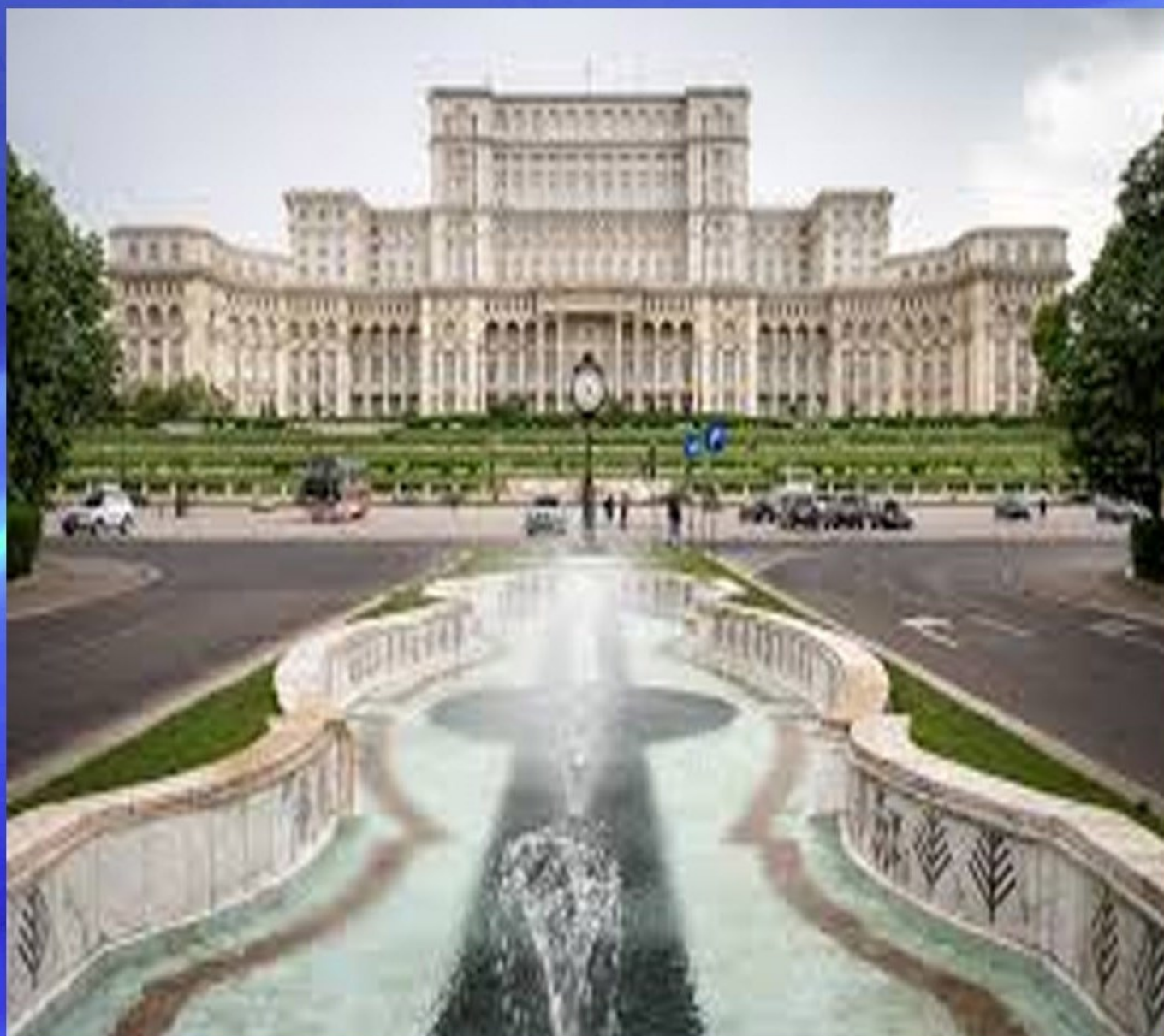

BOGDANIA

Revistă de creație și cultură

Anul IX / Nr. 81-82 / 2021

Lunile: martie-aprilie 2021

Cuprins

1. Ionel Marin: Editorial - *Ce ne lipsește să devenim un popor fericit?* – 3
 2. Dovezi despre strămoșii poporului român – 5
 3. Corneliu Cristescu: Mari domnitori ai neamului românesc: Mihai Viteazul, Domn al Valahiei, al Ardealului și a toată Țara Moldovei – 7
 4. Ben Todică: Narcisa secolului XXI sau Metamorfoza Morții – 13
 5. Nicolae Vasile: O sută de gânduri din pandemie – 15
 6. Beatrice Alexandra Kiseleff: Picătura de limba română – 19
 7. Al. Florin Țene: Fiecare lectură a unei cărți reînnoiește textul în imaginație – 20
 8. Pledoarie pentru excelență în cultură: Prof. univ. dr.ing. Nicolae VASILE, de Ionel MARIN – 21
 9. Florin Piersic - la 85 de ani, de V. Groza – 24
 10. Nicolae Vasile: Geo Călugăru - 79 de trepte de lumină – 25
 11. Stelian Gomboș: Sculptorul creștin C-tin Brâncuși la împlinirea a 145 de ani de la nașterea sa... – 29
 12. Geo Călugăru: Din zestrea lirică a unui mare poet – Gh. Duță-Micloșanu – 31
 13. Corneliu Cristescu - poeme inedite – 32
 14. Medalion liric: Fl. Smarandache, Geo Călugăru, Ionel MARIN, C. P. Bălan, Nicolae Vasile, Vasile Tărățeanu, Maria Filipoiu, Ovidiu Țuțuianu, Mihai Mazilu, Florin Constantinescu, Elena Tudose, Cornel Balaban, Irina Mihalca, Elena Armenescu, Genoveva Mateev, Mircea Istrate, Mihaela Dindelegan, Andrei Pogany, Iordache Miki, Teodor Fetcu, Ioana Stuparu și Ludmila Maciunga – 34
 15. Adrian-Nicolae Popescu: Selecție de haiku – 47
 16. Stelian Gomboș: Despre asumarea personală a Învierii Domnului nostru Iisus Hristos... – 48
 17. Năstase Marin: Cum am aflat de minunata poveste a lui Mărțișor – 51
 18. Mihail Grănescu: Fragment din volumul de povestiri „Răzbunarea Yvonei” – 53
 19. Gheore Antohi: Poezii pentru copii – 54
 20. Ziua mondială a cărții și a dreptului de autor – 55
 21. Cronici literare, recenzii, comentarii semnate de scriitorii: Vasile Bele, Geo Călugăru, Mihaela Cazimirovici, Ion C. Ștefan, Maria Calafeteanu – 56
 22. Din creațiile tinerilor premiați la Festivalul de creație literară Bogdania: Gheorghe Ana Larisa și Șerban Cosmina-Andreea – 68
 23. Stelian Gomboș - Interviu cu poetul și pictorul Gheorghe A. Stroia – 71
 24. Geo Călugăru – Interviu cu maestrul fotograf Vasile Blendea – 74
 25. Florian Saioc-90, Interviu de Geo Călugăru – 75
 26. Paștele la români. Tradiții și obiceiuri de Paști – 77
 27. Traduceri: C.P. Bălan și Nicolae Doftoreanu – 79
 28. Noutăți editoriale: Rubrică de Ionel Marin – 81
 29. Proiecte Bogdania: - Festivalul-concurs internațional de creație literară Bogdania, Ediția a X-a, 2021 și Concursul literar pentru elevi Bogdania, Ediția a III-a, 2021 – 84
 30. Evenimente – 86
 31. Semnal editorial – 91
- Coperta: CASA POPORULUI, imagine Net

Revista BOGDANIA, revistă de creație și cultură este fondată și editată de Asociația cultural-umanitară Bogdania din Focșani. Apare o dată la două luni.
ISSN 2343-8061; ISSN-L 2343-8061

REDACȚIA REVISTEI BOGDANIA

Ionel N. MARIN

(Președinte Asociația cultural-umanitară Bogdania)

Redactor șef

Editor senior: Nicolae Vasile

Redactori: Vasile Groza, Geo Călugăru, Ben Todică, Michaela Al. Orescu, Adrian Nicolae Popescu, Maria Filipoiu, Corneliu Cristescu, Simona Mateev

Secretar de redacție: Corina MARIN

Membri de onoare:

Prof. univ. dr. Florentin SMARANDACHE (SUA) - cercetător științific, matematician, scriitor, membru al Academiei Americano-Române de Științe și Arte
Prof. CRISTIAN PETRU BĂLAN (SUA) - membru titular USR și al Academiei Româno-Americane de Arte și Științe; pictor, sculptor.

ALEXANDRU FLORIN ȚENE - președintele național al Ligii Scriitorilor Români, membru UZPR și al Academiei Americano-Române de Arte și Științe.
GHEORGHE A. STROIA, scriitor, membru ARA.

Adresa redacției: Focșani, Strada Contemporanul nr.28, cod 620065, jud. Vrancea
Telefon mobil: **0752862369**.

Materialele se trimit cu diacritice pe adresa de e-mail:
ionelmarin55@gmail.com

În numele libertății de exprimare, autorii răspund în mod direct, conform legilor în vigoare, de conținutul materialelor publicate. Textele nu se înapoiază.

Vă așteptăm alături de noi!

Pentru Revista Bogdania digitală accesați Site-ul: **www.revistabogdania.ro**

În realizarea marilor proiecte ale Bogdaniei, avem nevoie și de puțin sprijin financiar. Anul acesta derulăm deja ediția a X-a a Festivalului-concurs internațional literar Bogdania și ediția a III-a, a Concursului Bogdania pentru elevi de Școală Gimnazială. Datele de identificare ale Asociației Cultural-umanitare Bogdania, sunt:

RO11BRMA0999100047750380, în RON;
Banca Românească, Filiala Focșani, județul Vrancea;
CIF (cod înregistrare fiscală) - 29080784.

Revista Nr. 81-82, martie-aprilie 2021

Editorial

Ionel MARIN

Ce ne lipsește să devenim un popor fericit?

În editorialul Omul în foșnetul timpului și netimpului din numărul anterior al revistei Bogdania, afirmam că: „Omul, sămânță-ecou, taină tulburătoare în foșnetul timpului și netimpului, este o „zidire” frumoasă, dornică de absolut și unică în manifestare. Este o fărâmă din infinitul mare, din universul văzut și cel nevăzut, un crâmpei de suferință cu dorul permanent către Nemărginire. Înflorim cu ajutorul razelor din inimă și putem da strălucire aurului sufletesc doar prin iubire. Iubirea asigură drum inefabil Sinelui, zborul prin anotimpuri.

Consider că Omul este scânteia divină ce hoinărește prin anotimpurile Terrei și nu numai...”. Trebuie răspândite și susținute opiniile și faptele pro-familie, pro-viață, pro-Dumnezeu și creștinism. Suntem un popor creștin și așa trebuie să și rămânem! Cel mai frumos sentiment este IUBIREA! Sper că oamenii nu îl vor limita, pierde sub dorința de a fi în siguranță. Nu poți fi liber fără iubire, fără îndrăznețe visuri.

Minunate vise se pot realiza și în Patria care ne-a născut și crescut, nu neapărat, în țările adoptive care ne vlăguiesc și ne tratează ca pe niște „cerșetori”. Patria trebuie și poate să facă mai mult pentru fiii ei. Decizia politică este în mâinile politicianilor, a celor ce conduc țara.

Scriitorul Barbu Ștefănescu Delavrancea afirma: “Patria este înălăuntrul nostru și o ducem cu noi peste țări și mări...Patria nu e pământul pe care trăim din întâmplare, ci e pământul plămădit cu sângele și întărit cu oasele înaintașilor noștri...” Deci Patria este locul sfânt în care ne-am născut, copilarit și în care trăim. Patria este casa părintească care ne lasă are ușile deschise și în care putem trăi cu demnitate și în armonie

frățească. Patria rămâne altarul din suflet, colțul de rai ce nu poate fi dezrădăcinat de nicio furtună din lume. Poate cineva să șteargă faptele miilor de eroi români care s-au jertfit pentru PATRIE! Avem noi dreptul sau altcineva să minimalizăm truda și realizările istorice ale neamului?

Se încearcă minimalizarea rolului istoriei României și altor necesare discipline în folosul răspândirii istoriei și tradițiilor minorităților naționale, afectând astfel identitatea națională. Mai bine de un secol, savantul Nicolae Iorga afirma: „Un popor care nu își cunoaște istoria și eroii e ca un copil care nu își cunoaște părinții”. Poporul român își asumă trecutul și apără viitorul! De aceea stimați conducători ați fost votați ca să slujiți interesele naționale ale românilor și tuturor locuitorilor României. Cearta interminabilă, vorba multă și neserioasă nu dă roade benefice. Să ne punem, cu toții, întrebarea: cui servește atâta nedreptate, dezbinare, ură și mârșăvie? Corupția, nedreptatea, fărâdelegea au sporit valul de nemulțumiri și neîmpliniri.

În această perioadă a pandemiei, cu certitudine am învățat să prețuim mai mult sănătatea, ce înseamnă libertatea, prietenia, relația firească cu cei apropiați, ce înseamnă credința și mai ales speranța, nevoia de a rămâne în firescul lucrurilor. Stă în puterea omenirii să ne salvăm, să ne continuăm în mod pașnic, trăirea zilnică, viitorul. Anul trecut, din cauza pandemiei am fost nevoiți să renunțăm la fundamentale drepturi printre care libertatea și lipsa posibilității de a munci, de a produce bunuri de larg consum....Pierderile și suferințele sunt mari.

Anul 2021 poate și trebuie să devină un an al dezvoltării, armoniei și echilibrului, al luminii, speranței și iubirii...Zâmbetul pe chipul oamenilor, bucuria de a trăi demn și frumos, bucuria trebuie să renască în sufletul fiecărui cetățean al țării noastre! Haideți fraților și surorilor să ne comportăm responsabil și cu dragoste unii față de alții. „Dragostea nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânia, nu se gândește la rău, *nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr.*” (1 Corinteni 13.5-6).

Să ne schimbăm în bine, să alungăm răutatea, dușmănia, ura și să ne înțelegem, ajuta, prețui și iubi ca fii și fiice ale neamului românesc descendent din neînfricații geto-daci și copii ai Părintelui ceresc.

Marele Creator ne-a înzestrat cu minte și morală. Conștiința de sine să ne propulseze către normalitate, către adevăr și iubire. Este important Adevărul în toate domeniile vieții (inclusiv în credință și religie)? Desigur, pentru că în viață sunt consecințe nefaste dacă ești în eroare.

Prof. american **Jonathan Haidt**, psiholog și autor a spus că atunci când judecăm un comportament ca fiind moral sau imoral, ne ghidăm după cinci principii: „grija față de bunăstarea celorlalți; dreptate și corectitudine; loialitate față de grupul de apartenență; respect față de autoritate; puritate și sfințenie. Este foarte important ca aceste principii de bază să fie respectate de cei ce ne conduc, pentru că poporul le va respecta doar atunci când va vedea că ai lor conducători fac acest lucru cu sfințenie, militând pentru inocularea lor și în rândul maselor.

Politicianul moral gândește politica în termenii binelui public, pe când politicianul moralist insistă asupra propriilor interese. Primul este un om de stat responsabil, iar al doilea este un om care utilizează morala pentru a-și atinge ambițiile, acționând uneori fără scrupule.

Câți dintre cei ce ne conduc respectă toate cele cinci principii enunțate mai sus?

Răspunsurile la întrebările de mai sus le poate descifra fiecare, depinde de pe care poziție o face. Toate aceste situații alături de multe altele alterează principiile democratice pe care le invocăm mereu, dar și pe cele morale în aceeași măsură. Parlamentul trebuie să emită legi drepte și care să fie respectate de toți cetățenii. De ce nu se adoptă legi drepte care să asigure echitate socială și prosperitatea întregului popor? Nimeni nu trebuie să fie deasupra Constituției țării, a legilor. Morala, competența și credința într-un ideal național să primeze în numirea directorilor, managerilor la toate nivelurile societății.

Un om fără principii morale, fără dragoste de glie și oameni nici nu va da roade bune. Credința este liberă și omul trebuie respectat indiferent de convingerile sale. De asemenea este greu de acceptat marile inechități existente în salarizarea oamenilor și faptul că există pensii speciale care sfidează omenia și bunul simț. Lumea în care trăim nu este o lume a egalității de șanse, a respectării libertății și drepturilor fundamentale ale cetățenilor ei. Democrația autentică devine tot mai mult o iluzie, un vis greu de atins.

Ce ne lipsește să devenim un popor fericit?

Asumarea cu responsabilitate a greșelilor trecutului, o solidaritate și o fraternitate solidă, lipsa unui proiect național major, precum Reîntregirea neamului românesc. După anul 1989 s-a acționat din exterior și cu sprijin din interior la distrugerea economiei și la subminarea solidarității sociale a românilor și promovarea în mod deosebit a intereselor străine. Renunțarea la o parte din suveranitatea țării și intrarea sub cupola neputinței, a lipsei de empatie umană. În timpul cel mai scurt posibil trebuie repornite motoarele economiei naționale, să promovăm cu consecvență interesele naționale, bunurile autohtone, tradițiile străbune și desigur și dragostea față de țară și neam.

Încurajarea muncii cinste, promovarea pe criterii de competență profesională în funcțiile de conducere la toate nivelurile și în toate domeniile de activitate.

Înstrăinarea de noi înșine, față de propriile valori fundamentale ale poporului și bulversarea sistemelor de educație și sănătate publică ne duce și mai mult în ceață, îndepărtează clipa salvatoare, a realizării unui viitor strălucit. Deci fără o puternică, vie credință, fără demnitate și mândrie națională și iubire necondiționată a patriei străbune nu vom realiza o societate armonioasă, liberă, prosperă și fericită. De popor și conducătorii lui depinde și realizarea unei vieți frumoase și fericite în spațiul dăruit de Dumnezeu, dacilor, iluștrii noștri înaintași.

Deci, cum se poate obține fericirea pe pământ?

Un răspuns convingător l-a dat Nicolae Steinhardt: „De ce îi este omului de astăzi foame? De iubire și de sens.”

Desigur că fără iubire, fără adevăr și lumină viața este lipsită de sens și de binecuvântare.

Educația, știința, cultura, înțelepciunea, ne fac conștienți de menirea noastră pe Pământ, de rostul vieții și ne dă speranța că suntem părțică din universul infinit, deci parte din Însuși Dumnezeu. Școala, familia, instituțiile de cultură, literatura, societatea în ansamblul ei trebuie să contribuie într-o măsură mai mare la educația moral-spirituală a cetățenilor, la afirmarea valorilor și îmbunătățirea relațiilor interumane și asigurarea păcii și bunăstării tuturor popoarelor lumii. Sunt adeptul rațiunii, înțelegerii, al diversității, al toleranței etnice, religioase, politice, al dialogului civilizat aducător de echilibru, pace și armonie.

Viața normală înseamnă: dreptul la muncă, învățătură, cultură, credință, demnitate, libertate, onestitate, iubire, bun simț, justiție socială, etc. Mama, copiii, familia cea tradițională, familia cea mare, Țara, trebuie respectate zilnic și cu certitudine indiferent de naționalitate, în măsura posibilităților, să contribuim efectiv la înfăptuirea unor îndrăznețe și strălucite proiecte naționale, inclusiv realipirea Republicii Moldova la Patria-mamă. În cadrul acestor proiecte un rol important îl are femeia. Cunoaștem faptul că rolul și imaginea femeii în societate au fost într-o continuă schimbare de-a lungul istoriei. În epoca noastră a crescut substanțial menirea femeii în diversele ei ipostaze: de mamă, de soție sau iubită, de profesionist în diferite domenii de activitate.

Și în România a devenit o tradiție ca în perioada 01-08 martie să fie sărbătorită, omagiată femeia. Mama reprezintă cea mai iubitoare și frumoasă ființă de pe fața Pământului, copiii fără deosebire o divinizează. Dar, oare câte din aceste minunate ființe nu suferă în tăcere și lăcrimează în țară de dorul fiilor, fiicelor plecate departe de țară să-și câștige existența. Câteva sute de mii de copii duc zilnic dorul de părinți plecați în bejanie pe diferite meleaguri ale străinătății.

Oare chiar nu mai știm să iubim, să ne prețuim pe noi înșine și darurile cele mai de preț, copiii?

Prin calitățile deosebite precum: bunătatea, spiritul de sacrificiu, delicatețe, gingășie, intuiție, inteligență, femeia-mamă contribuie esențial la educația copiilor, asigurarea unui cămin fericit, la menținerea frumuseții și calității vieții. Egalitatea de șanse dintre bărbat și femeie duce la realizarea unei echitabile și armonioase comunități. Stă în putința noastră să transformăm România într-o țară cu adevărat dezvoltată economic, prosperă și competitivă în Europa și în lume.

Am intrat de curând în primăvară, sper într-o renaștere națională, într-o normalizare a vieții sociale, economice, culturale, etc. Să trăim în lumină, în înțelegere și voie bună, fără răutate și ranchiună, invidie și dușmănie. Nu există viruși care să înfrângă iubirea! Zâmbetul înflorește doar în libertate, aduce bucurie în suflet și aprinde scânteia dragostei în inimile fiecăruia dintre noi. Tuturor, o primăvară frumoasă, rodnică și binecuvântată! Sănătate și numai bine!

Dumnezeu să binecuvânteze întreaga omenire!

Pagini de istorie

Dovezi despre strămoșii poporului român

* Sumerologul rus A. Kifisim: „Strămoșii rumânilor au exercitat o influență puternică asupra întregii lumi antice, respectiv a vechii Elade, a vechiului Egipt, a Sumerului și chiar a Chinei”.

* Homer: „Dintre toate popoarele geții sunt cei mai înțelepți.”

* Platon (427 – 347 î.H.), elev a lui Socrate și profesor al lui Aristotel, surprinde în dialogul „CARMIDES” o discuție între Socrate și Carmides, în care profesorul îi spune lui Carmides ce l-a învățat un medic trac când a fost la oaste: „Zamolxe, regele nostru, care este un zeu, ne spune că după cum nu trebuie a încerca să îngrijim ochii fără să ținem seama de cap, nici capul nu poate fi îngrijit, neținându-se seama de corp. Tot astfel trebuie să-i dăm îngrijire trupului dimpreună cu sufletul, și iată pentru ce medicii greci nu se pricep la cele mai multe boli. Pentru că ei nu cunosc întregul pe care îl au de îngrijit. Dacă acest întreg este bolnav, partea nu poate fi sănătoasă căci, toate lucrurile bune și rele pentru corp și pentru om în întregul său, vin de la suflet și de acolo curg ca dintr-un izvor, ca de la cap la ochi. Trebuie deci, mai ales și în primul rând, să tămăduim izvorul răului pentru ca să se poată bucura de sănătate capul și tot restul trupului. Prietene, sufletul se vindecă prin descântece.

Aceste descântece sunt vorbele frumoase care fac să se nască în suflete ÎNTELEPCIUNEA”. Uimitoare aceasta viziune asupra medicinei lui Zamolxe acum mai bine de 2400 de ani!

* Dionisie Periegetul (138 d.H.): „În ceea ce urmează voi scrie despre cea mai mare țară, care se întinde din Asia Mică până în Iberia și din nordul Africii până în SCANDIA, țara imensă a dacilor.”

* Marco Merlini, arheolog italian (n. 1953), spunea referitor la plăcuțele de la Tărtăria: „Oasele ca și plăcuțele sunt foarte vechi. Acum este o certitudine. Este rândul nostru să gândim că scrierea a început în Europa cu 2.000 de ani înaintea scrierii sumeriene. În România avem o comoară imensă, dar ea nu aparține numai României, ci întregii Europe.”

* Friedrich Hayer 1899 – filozof austriac:

„Rumunii sunt poporul din Europa care s-a născut creștin” (ambasadorul Vaticanului la București spunea în aula Academiei același lucru, și asta acum câțiva ani).

* Alfred Hofmann 1820 – în „Istoria Pământului”: „Într-adevăr nicăieri nu vei putea găsi o putere de înțelegere mai rapidă, o minte mai deschisă, un spirit mai ager, însoțit de mlădierile purtării, așa cum o afli la cel din urmă rumun. Acest popor ridicat prin instrucție ar fi apt să se găsească în fruntea culturii spirituale a Umanității.

Și ca o completare, limba sa este atât de bogată și armonioasă, că s-ar potrivi celui mai cult popor de pe Pământ. Rumania nu este buricul Pământului, ci Axa Universului.

* Marija Gimbutas – Profesor la Universitatea California din L.A. - Civilizație și Cultură: „România este vatra a ceea ce am numit Vechea Europă, o entitate culturală cuprinsă între 6.500 – 3.500 î.H., axată pe o societate matriarhală, teocrată, pașnică, iubitoare și creatoare de artă, care a precedat societățile indo-europenizate, patriarhale, de luptători din epoca bronzului și epoca fierului.

A devenit de asemenea evident că această străveche civilizație europeană precede cu câteva milenii pe cea sumeriană. A fost o perioadă de reală armonie în deplin acord cu energiile creatoare ale naturii.”

* Louis de la Valle Pousin: „Locuitorii de la nordul Dunării de Jos pot fi considerați strămoșii Omenirii.”

* Gordon W. Childe: „Locurile primare ale dacilor trebuie căutate pe teritoriul României. Într-adevăr, localizarea centrului principal de formare și extensiune a indo-europenilor trebuie să fie plasată la nordul și la sudul Dunării de Jos.”

* Eugene Pittard: „Strămoșii etnici ai Rumunilor urcă neîndoiește până în primele vârste ale Umanității, civilizația neolitică reprezintă doar un capitol recent din istoria țării”.

* Daniel Ruzzo – arheolog sud-american: „Carpații sunt într-o regiune a lumii în care se situa centrul european al celei mai vechi culturi cunoscute până în ziua de astăzi”.

* William Schiller – arheolog american: „Civilizația s-a născut acolo unde trăiește astăzi poporul rumun, răspândindu-se apoi spre răsărit și apus”.

* John Mandis: „Cele mai vechi descoperiri ale unor semne de scriere au fost făcute la Turdaș și Tărtăria”.

* Olof Ekstrom: „Limba rumună este o limbă-cheie care a influențat în mare parte limbile Europei”.

* Universitatea din Cambridge:– În mileniul V î.H. spațiul carpatic getic era singurul locuit în Europa;

– Spațiul carpatic, getic, valah a reprezentat în antichitate OFFICINA GENTIUM, a alimentat cu populație și civilizație India, Persia, Grecia, Italia, Germania, Franța și așa-zisul spațiu slav;

– VEDELE (RIG V)EDA cele mai vechi monumente literare ale umanității au fost create în centrul Europei. Fostul Prim-Ministru al Indiei, Jawaharlal Nehru a scris că:

„Vedele sunt opera arienilor care au invadat bogatul pământ al Indiei”.

* Bonfini: „Limba rumunilor n-a putut fi extirpată deși sunt așezați în mijlocul atâtor neamuri de barbari și așa se luptă să nu o părăsească în ruptul capului, încât nu s-ar lupta pentru o viață cât pentru o limbă”.

* Ludwig Schlozer (Russische Annalen-sec XVIII): „Acești volohi nu sunt nici romani, nici bulgari, nici wolsche, ci VLAHI (RUMUNI), urmași ai mării și străvechii seminții de popoare a tracilor, dacilor și geților, care și acum își au limba lor proprie și cu toate asupririle, locuiesc în Valachia, Moldova, Transilvania și Ungaria în număr de milioane”.

* Michelet, Paris 1859, către trimisul lui Cuza: „Nu invidiați vechile popoare, ci priviți pe al vostru. Cu cât veți săpa mai adânc, cu atât veți vedea țâșnind viața”.

Va urma

Hartă din 1919

Mari domnitori ai neamului românesc
Corneliu CRISTESCU

MIHAI VITEAZUL, Domn al Valahiei, al
Ardealului și a toată Țara Moldovei

Motto: De la 1600, nici un român n-a mai putut gândi unirea fără uriașa lui personalitate, fără paloșul sau securea lui ridicată spre cerul dreptății, fără chipul lui de curată și desăvârșită poezie tragică. N. Iorga, despre Mihai Viteazul.

Pe culmea cea mai naltă a munților Carpați, se întinde o țară mândră și binecuvântată între toate țările semănate de Domnul pe pământ. Ea seamănă a fi un măreț și întins palat, cap d-operă de arhitectură, unde sunt adunate și așezate cu măiestrie toate frumusețile naturale ce împodobesc celelalte ținuturi ale Europei, pe care ea cu plăcere ni le aduce aminte. Un brâu de munți ocolesc, precum zidul o cetate, toată această țară... [1]. Aceasta era Țara Ardealului, așa cum o descrie Nicolae Bălcescu în minunata sa operă literar-istorică, pentru care s-au bătut și se bat ...vecinii ei!

În bătălia de la Șelimbăr, la 28 octombrie 1599, Andrei Bathory este învins de către Mihai-Voievod, iar acesta intră învingător în Alba Iulia, așa cum spusese oamenilor, cu câțiva ani înainte: *...voi veni călare pe un cal alb!* Astfel, Ardealul intră sub stăpânirea lui Mihai-Voievod Viteazul!

În scurt timp, Poarta Otomană recunoaște Unirea Transilvaniei cu Valahia.

Era primul act al Unirii. Învingându-l pe Andrei Bathory, Mihai știa însă că hotarele Daciei străbune nu se opreau la Carpați.

Într-o scrisoare către împăratul Rudolf al II-lea, din data de 4 noiembrie 1599, Mihai-Vodă scria: *...Astfel la 1 noiembrie, în ziua tuturor sfinților, am luat în stăpânire ca biruitor Alba Iulia, Scaunul crailor Transilvaniei... Și încheie astfel: Al Măriei Tale slujitor, Mihail voievod. La care, Împăratul răspunde, printre altele: Preailustrului,*

credinciosului, iubitului nostru Mihai voievod al Țării Românești etc. Rudolf al II-lea, prin grația divină împărat ales al romanilor, veșnic slăvit etc. Ilustre, credincios, iubit. Am primit scrisoarea Voastră prin care ne felicități pentru însemnata victorie ce ni s-a împlinit prin puterea divină și sârguința Voastră în zilele trecute, în Transilvania etc.... Lucrurile păreau să fie clare și de durată, dar....

Chiar dacă a fost recunoscut de Dieta transilvană doar ca **guvernator imperial**, Mihai a fost **conducătorul de facto** al Transilvaniei, luând împreună cu Dieta cele mai bune hotărâri.

În actele slavone însă, el se intitulează ca **domn al Valahiei și al Ardealului** [2].

A intervenit însă, potrivit organizării constituționale, în alcătuirea *Consiliului principatului transilvănean*, unde a introdus doi din boierii săi valahi, așezând în cetăți pârclabi proprii, dar păstrând vechii funcționari. Dieta Transilvaniei a fost profund nemulțumită de acordarea unor donații de domenii (sate) făcute boierilor munteni, în detrimentul nobilimii maghiare.

Mihai a avut raporturi bune cu **secuii**, cărora le-a confirmat vechile drepturi și privilegii (ce fuseseră răpite de principii Báthory), de asemenea cu **sașii**, cărora le-a satisfăcut cererile, manifestând toleranță față de luteranism. Mihai a luat măsuri în Transilvania în favoarea iobagilor români și a preoților români. În beneficiul preoților, Mihai a obținut **scutirea lor de robotă** [2].

Într-o conferință găzduită de Bistrița pe **22 noiembrie 2016**, istoricul **Ioan Aurel Pop** a prezentat, cu argumente remarcabile, activitatea principelui român care a reușit să realizeze prima unire politică a celor trei țări românești, Mihai-Voievod, supranumit Viteazul! [3]. El arată că:

La vestea nefericitei lupte de la Șelimbăr (pentru unguri - desigur), care s-a răspândit foarte rapid în întreaga țară, națiunea română, care locuiește în fiecare dintre satele și cătunele Transilvaniei, s-a unit cu poporul venit din Țara Românească și împreună, cât și separat, au prădat în lungul și latul țării. Acum vine fraza extraordinară: *Căci încurajați de încrederea că aveau un **domn din neamul lor**, au ocupat drumurile și i-au ucis pe domni. Asta o spune Szamoskozi Istvan*, celebrul umanist maghiar,

cel care îl prezenta pe **Mihai** ca pe un **posibil eliberator al Constantinopolului!**

Mihai Viteazul (n.1558 – d. 1601)

Mihai Viteazul **a avut o conștiință de creștin și de român**. A luat măsuri în Ardeal cum n-a mai luat nimeni înaintea lui.

1. A reșezat Mitropolia Ardealului sub oblăduirea Mitropoliei Țării Românești;
2. Ridică biserică mitropolitană la Alba Iulia;
3. A numit de ierarhi din Țara Românească sau din lumea ortodoxă la Vad și la Muncaci. Serghie, egumen de la Tismana, este și sufragane al Mitropolitului Ioan de Prislop;
4. A adus din Țara Românească preoți în parohiile vacante din Transilvania;
5. A ctitorit biserici;
6. Mihai a cerut Dietei să îndrepte acest abuz. I-a făcut egali pe preoții ortodocși cu preoții celorlalte culte. A anulat efectele **calvinizării** în unele zone ale Ardealului, spunând că: **Românii s-au născut pravoslavnic și bizantini și așa trebuie să rămână**. A așezat toate parohiile atrase la calvinism din nou sub Mitropolia de Alba Iulia;
7. A oficializat ierarhia **Bisericii Ortodoxe** din întreaga țară, egală cu ierarhiile celorlalte biserici. În Ardeal erau 4 biserici oficiale, numai cea ortodoxă nu!
8. I-a scris Împăratului spunând că arienii și calvinii nu sunt creștini adevărați;
9. A legiferat limba română, i s-a reproșat că a emis documente în limba română. Nobilul care l-a reclamat i-a spus: *În țara asta niciodată n-a fost așa. Decât maghiară, latină și germană* și Mihai i-a răspuns: **De azi va fi !**
10. A numit căpitani români în fruntea cetățenilor: la Gherla, la Chioar, la Bistrița. La Cluj a numit primar român, Andrei Stânce, și a împărțit Transilvania în județe;

De la Mihai au rămas toate, într-un timp foarte, foarte scurt [3].

PARTEA A IV-A, INTRAREA LUI MIHAI VITEAZUL ÎN MOLDOVA

În acest timp, când Mihai se ocupa personal de administrarea Ardealului, o serie de evenimente îngrijorătoare au loc în Moldova, dominată acum de Regatul Poloniei. Domnia lui **Ieremia Movilă**, *devotat politiciii poloneze* (acesta încheiase un **tratat de vasalitate** cu Polonia), însemnase practic îndepărtarea Moldovei de Sfânta Alianță Creștină [2].

La începutul anului 1600, într-un document-danie pentru rășnoveni, Mihai se intitulează: **Io Mihai Voievod, cu mila lui Dumnezeu domn a toată țara Ardealului!**

În primăvara anului 1600, Mihai și-a dat seama de pericolul pe care îl reprezenta influența în Moldova a Regatului Poloniei, care refuzase să facă parte din „Liga Sfântă”, și era un aliat tacit al Imperiului Otoman. Polonezii, a căror politică externă era practic sub controlul marelui hatman **Jan Zamoyski**, nu numai că îl înscăunaseră în 1595 pe protejatul lor, **Ieremia Movilă**, ca Domn al Moldovei (scoțând astfel această țară din Liga Sfântă) și îl susținuseră pe Andrei Báthory în Transilvania, dar **unelteau să îl detroneze pe Mihai** și să-l pună în locul lui, în Țara Românească, pe **Simion Movilă** (fratele lui Ieremia). Ceea ce a determinat însă decisiv hotărârea lui Mihai de a declanșa o campanie preventivă în Moldova, au fost pregătirile făcute de către Sigismund Báthory, aflat de la începutul anului 1600 la Suceava, pentru recucerirea Transilvaniei, cu sprijinul lui Jan Zamoyski și al lui Ieremia Movilă [2]. Situația devenea din ce în ce mai complicată și periculoasă.

Ieremia Movilă (n. 1555 – d. 1606)

Expediția a început la 14/24 aprilie 1600, când **Mihai Viteazul** pleacă din Alba Iulia, lăsând în locul său pe banul Mihalcea, acesta și Farkas Korniș fiind delegați să trateze cu comisarii imperiali. El se îndreaptă spre Miercurea Sibiului, după care trece pe lângă Făgăraș (17/27-20/30 aprilie), Codlea (21 aprilie/1 mai), Brașov (22 aprilie/2 mai) și ajunge la Prejmer (23 aprilie/3 mai).

La 3 mai 1600 Mihai își așază tabăra la Prejmer. Acolo, el făcu cunoscut atunci armiei că are să intre în Moldova, spre a răzbuna moartea lui Ștefan-Vodă Răzvan, aliatul său, pe care Ieremia-Vodă îl omorâse cinci ani mai înainte, într-un chip crud, rușinos și împotrivor obiceiurilor creștinești [1], și pentru a-l alunga pe Ieremia Movilă de pe tronul Moldovei.

La 4 mai, avangarda ajunge lângă **Trotuș**, unde are loc celebra scenă povestită de **Bălcescu**, după care: *moldovenii nu stătură mult în cumpănă. Într-o clipă, 15.000 dintr-înșii punându-și cușmele în vârful lăncilor, cu mari strigări de bucurie trecură în tabăra lui Mihai* [1].

La 6 mai, Mihai în fruntea oastei sale trece munții, dar nu pe drumul obișnuit, unde știa că îl așteaptă dușmanul, ci urcându-se pe munții cei mai grei. În acea vreme armata sa a avut mult de suferit, mai cu seamă din lipsa proviziilor care nu se găseau nici acolo și nici în părțile Moldovei, care au fost pustiite de Ieremia Movilă. Caii nu au avut pășune, iar ostașii au fost siliți să mănânce foi din copaci.

La 26 aprilie/6 mai 1600, trupele lui Mihai Viteazul pătrund în Moldova prin trei sau chiar patru puncte: pe la Focșani (cu Nicolae Pătrașcu), prin pasul Oituz – valea Trotușului, coloana centrală (avangarda acesteia ajunsese la **Trotuș** încă de vineri 25 aprilie/5 mai), care se îndreaptă spre Bacău, urmată după 28 aprilie/8 mai de Mihai Viteazul, prin pasul Rodna-Cucureasa, urmând drumul spre Suceava, și, posibil, pe valea Ceremușului spre nord. Toate coloanele susțin lupte cu forțele moldo-polone care se retrăgeau spre nord [2].

Mihai îl învinge pe Ieremia Movilă la Jijia, lângă Bacău, la 10 mai 1600, urmată de predarea fără luptă a cetății Suceava și a cetății Neamțului, de către garnizoanele moldoveane [1].

...Și era așa de groaznic Mihai-vodă și vestit de războaie în toate aceste părți, cât, îndată ce au

sosit la Suceava, i s-au închinat și cetatea Sucevei și a Neamțului, la cetăți punând oșteni de ai săi pedestrați (Miron Costin) [4]. ...Singur Mihai-vodă, ca un leu în fruntea războiului și au fost războiul câteva ceasuri, până au sosit și husarii... I-au dat știre lui Mihai-vodă de pedestrima lui că s-au spart de la vad, și acolo iarăși nu era puțină să se înfrângă oastea leșească, numai ce au căutat a da dos oștilor lui Mihai-vodă. Însă nu de tot se risipeau, ci cu tocmeală, întorcându-se singur Mihai-vodă cu capul său unde era greul. ...Știind Zamoysschii de Mihai-vodă cine este la războaie, [...] temându-se cumva în goană de sminteală, au trimis trâmbițaai de au zis de întorsul oștii și porunca la capete, numai să se întoarcă. Și s-au întors oastea leșească [4].

Ieremia Movilă a fugit, găsind refugiu, împreună cu familia sa, la Hotin. Aici, la **Otani**, fu ajuns de oastea lui Mihai, la 18 mai, iar după o bătălie sângeroasă, în care Mihai pierde 2000 de ostași, iar Ieremia vreo 8000 de oșteni, atacă cetatea Hotinului, pe care nu poate să o dărâme, din lipsa tunurilor. Deși avea un plan pentru ocuparea Poloniei, Mihai: *tot nu îndrăzni a trece peste hotar în Polonia, spre a sfârși războiul, încheind pace sau îndeplinind-și planurile sale în această țară, din pricină că el încă nu era înțeles bine cu aliații săi, că nu putuse cuprinde cetatea Hotinul și că trebi grabnice îl chema în Ardeal* [1]. În fața acestei dileme, Mihai: *socoti până una-alta să se întoarcă în Ardeal, spre a pune capăt la pricea ce era între dânsul și împărat pentru stăpânirea Ardealului. El trimise curieri la cetățile acestei țări, spre a vesti triumfurile sale în Moldova, și tot Ardealul își arăta veselia... Mihai porni curieri la împăratul, ca să-i facă cunoscut coprinderea Moldovei și i-o închina din partea sa și a fiului său, Pătrașcu, păstrând însă pe seama-i stăpânirea ei* [1]. și realizează astfel, unirea țărilor române!

La 27 mai 1600, la Iași, Mihai-Vodă emite hrisovul în care se intitula **Io Mihai Voievod, din mila lui Dumnezeu, Domn al Valahiei, al Ardealului și al Moldovei**, aceasta fiind ziua în care, pentru prima oară, un conducător român apare în documente purtând titlul de “Domn al Valahiei, Ardealului și Moldovei”. La această dată, Mihai Viteazul, în urma campaniilor desfășurate în Transilvania și Moldova, devine oficial conducător al celor trei țări românești.

Teritoriile aflate la 1600 sub domnia lui Mihai Viteazul (ro.wikipedia.org)

Tot de aici, de la **Iași**, bate și **cea dintâi medalie-monedă**, din aur, de zece ducată, din care un singur exemplar se păstrează la Viena, și care-l înfățișează ca:

„**Domn al Valahiei, al Ardealului și a toată Țara Moldovei**”.

Medalie cu efigia lui Mihai Viteazul

La 6 iulie 1600, în punctul cel mai înalt al destinului său, **Mihai își confecționa binecunoscuta pecete pe care figurează cele trei țări române surori**. Din acest motiv, el este considerat de istoriografia românească **primul unificator al poporului român și erou național!!**

Sigiliul lui Mihai Viteazul din 1600, cuprinzând simbolurile stemelor celor trei țări române unite (fotografie de la Muzeul Național al Unirii)

Înainte de plecarea din Moldova, se petrecu un episod care tensionă mult relația lui Mihai cu ungurii din armată sa. Șapte nobili unguri, care reproșase lui Mihai comportarea ostașilor săi în Ardeal, s-au dedat la jafuri și crime în Moldova, considerând că este dreptul lor natural de pradă... Mihai, după ce le dă drumul, se răzgândește și dă poruncă să fie omorâți, fapt ce întărește pe nobili împotriva lui Mihai, care caută dreptate la Sigismund Bathory și la cancelarul Ioan Zamoisky, care se aflau la hotarul Poloniei. Ei se sfătuiră: *despre chipul cu care ar putea să intre mai lesne în Ardeal, spre a goni pe Mihai, făgăduind că ei vor sta întru ajutor și că poporul îi va primi cu mare bucurie* [1]. Această întâmplare avea să pună gaz pe foc, având în vedere revolta nobililor, care deja se simțea în Ardeal. Era exact de ce nu avea nevoie Mihai, la întoarcerea sa în Ardeal!

La plecarea din Moldova, *...boierii Moldoviei se rugară de Mihai ca să le dea domn, spre a-i cârmui în locu-i, pe fiul său Nicolai. Mihai le făgădui..., dar pe urmă se socoti cum că fiul lui este prea tânăr și nu va putea cârmui o țară de margine..., la granița cu Polonia. Așa că, se hotărâ să lase: o comisie vremelnică de cârmuire pentru Moldova, alcătuită de patru generali ai săi, anume hțmanul Udrea, vistierul Androni, armașul Sava și spătarul Negrea* [1].

La 1 iunie 1600, Mihai se afla la **Iași** unde boierii moldoveni au fost **puși să jure credință** în numele cârmuitorului celui nou [5].

În loc de concluzii

Campaniile militare au fost **rapide** și încununete **de succes**, atât în luptele dintre Mihai Viteazul și Andrei Bathory, desfășurate în perioada 18/28 octombrie 1599, la Șelimbăr, câștigate de domnul muntean, care, la 1 noiembrie 1599, intră triumfător în Alba Iulia, cucerind Ardealul, cât și prin victoria de la Bacău, unde îl înfrânge pe domnitorul moldovean Ieremia Movilă, la 10 mai 1600, și cuprinde, astfel, și Moldova [5].

...Când se vesti coprinderea Moldovei, toată lumea rămase uimită de mirare... Acel veac nu arătase încă în Europa o asemenea armie și un asemenea general. În toate părțile se zicea că Mihai a coprins Ardealul în 11 zile și Moldova numai în 8. Ttoți dușmanii săi se îngroziră...

Mihai ajunsese acuma în culmea slavei și a mărimii ce el visase. Cinci ani abia trecuse de când el trăsesese sabia spre a apăra țara sa de tirania turcească și, după o mulțime de eroice triumfuri, respinse potopul turcesc departe de dânsul și de Europa creștină. Nu numai atât. El voi ași crea o patrie mare pe cât ține pământul românesc; și norocul ajutându-l, în câteva luni Ardealul, Moldova și o parte din Banat sunt unite cu Valahia. Rămase numai Timișoara cu ținutul ei, ce se afla sub turci, și Oradea Mare, cu părțile orientale ale Ungariei, pe care el le cerea de la împăratul, cu dreptul că ele fac parte din Ardeal, precum ținuse și sub Sigismund Bathory [1]....

Acum românul s-au înfrățit cu românul și toți au una și aceeași patrie, una și aceeași cârmuire națională, astfel precum ei n-au fost din vremile uitate ale vechimei... Mihai avea destulă înțelepciune spre a constitui acest stat, a cărui hotară le trăsesese cu sabia sa... Vai, căci **nu ne-am putut opri aici, în culmea triumfului nației române, oprind împreună cu noi și timpul și Istoria!** [1].

Mihai a cucerit Moldova, invocând ca motiv alianța lui Ieremia Movilă cu turcii și tătarii, așa că a cerut împăratului **recunoașterea stăpânirii sale in perpetuum** asupra Ardealului, Moldovei și Valahiei [2]. Mihai simțea că visul lui de unire a celor trei țări românești s-a împlinit, zicând:

Asta-i pohta ce-am pohtit!!

Notă: Articolul este editat folosind tehnica colajului, pe baza documentelor de mai jos.

Bibliografie

- [1]. N. Bălcescu. *Românii sub Mihai-Voievod Viteazul*, Editura Minerva, București, 1985.
- [2]. *** *Mihai Viteazul*. In: https://ro.wikipedia.org/wiki/Mihai_Viteazul
- [3]. Bogdan Murgescu. *Istoria României în texte*, Editura CORINT, București, 2001.
- [4]. Ioan-Aurel Pop. *Lecție de istorie*. În : ActiveNews, și: <https://www.activenews.ro/cultura-istorie/DIALOG-cu-sufletul-deschis.-Prof.-Ioan-Aurel-Pop-Da-impregurarile-de-nesiguranta-de-marasm-de-impunere-a-dreptului-forței-din-acest-moment-seamana-cu-cele-din-1938-1940-Eu-cred-inca-in-forta-ratiunii-acestui-popor-care-trebuie-sa-se-trezeasca-139583>
- [5]. Bianca Ioniță. *Documentar: 27 mai 1600 – ziua în care Mihai Viteazul a devenit voievodul tuturor românilor*. In: <http://www.rador.ro/2015/05/27/documentar-27-mai-1600-ziua-in-care-mihai-viteazul-a-devenit-voievodul-tuturor-romanilor/>, 27/05/2015.

MIHAI VOIEVOD COPRINDE MOLDOVA

de Corneliu Cristescu

Mihai-Voievod în fruntea oștirii,
Pleacă din Alba, grație știrii
Primate și a nedumeririi.
Multe-n Moldova s-au întâmplat,
Vodă Aron fusese schimbat
Și locul era de-un altul luat!

Cu Vodă Aron, luptase-mpreună,
Gonindu-i pe turci. E fapta lor bună;
Lupta cu turcii părea chiar nebună!
Luptară amândoi în *Liga Creștină*,
Poarta-ajunsese să fie vecină;
În Europa, se-opri să mai vină!

Lehia era cu ochii pe ea,
Moldova, leșilor, chiar le păcea,
Sigismund Bathory și el și-o dorea.
El puse un tânăr viteaz moldovean
Pe tronul lui Aron, pe *Ștefan Răzvan*;
Din mamă moldavă și tată țigan!

Craiul Lehieii gândi că nu-i bine,
Că-i pus de un ungur, iar lui nu-i convine,
Așa că-n schimbarea de domn intervine.
Craiul făcu o mișcare abilă,

Altul de-al lui, fu mutarea subtilă:
Puse pe tron pe *Ieremia Movilă*!

Acesta, cu leșii, un tratat a semnat,
Care-l făcea drept vasal acceptat;
De *Liga Creștină*, s-a îndepărtat!
Atuncea, polonii lui Vodă i-au zis
Că Simion, frate, e domnul promis
Valahiei; fapt ce părea ca un vis!

Mihai a-nțeles că totul nu-i bine,
Prin trădare, Ieremia devine,
Pentru Mihai, un dușman pentru sine!
De fapt, el trăda, așa se și spune,
Două din cele trei Țări Române;
Mihai chiar voia să le împeune!

Mihai stă puțin să analizeze;
La Alba, *Mihalcea* să guverneze,
Iar *Korniș*, cu nemții, el să trateze!
El simte că timp acum nu mai este,
Se-avântă, din nou, în această poveste;
Moldova l-așteaptă, a prins el de veste!

În frunea oștirii, Mihai a plecat,
Ieremia Movilă era vinovat,
El, cu polonii, țară-a trădat!
Prin Codlea, Brașov, Făgăraș și Prejmer,
Unde va merge, e încă mister;
E Mihai hotărât, cu voință de fier!

În ziua aceea ce-a fost, *patru mai*,
Oștenii Moldovei, văzând pe Mihai,
Trecură la dânsul bucuroși, cu alai!
Mai mult, oștenii s-au îmbrățișat,
Frații cu frați s-au și sărutat:
- *Frați români, noi v-am așteptat!*

Munții-i trecuse prin patru strâmtori,
Prin Oituz, Rodna, Focșani, trecători
Ca și Ceremuș, unde trecea uneori.
La Bacău, s-au luptat atunci prima oară,
Lupta a fost puțin cam bizară;
Ieremia e-nfrânt și fuge din țară!

Mihai intră în Iași, capitala de țară,
Moldovenii, cu drag îl întâmpinară;
Boierii, la Iași, credință-i jurară!
Mihai, și aici, lucra ziua-ntreagă,
Avea, și aici, de făcut multă treabă;
Țara e mare acum, și-i e dragă!

O lună trecuse de când a plecat
Din Alba. Acum, e la Iași în palat;
Hrisoave și acte, el multe-a semnat.
Dar, cel mai important dintre toate,
Mihai îl semnă în *mai-două-ș-sapte*:
Un ACT cu *Trei Țări Române* surate!

Mihai a semnat, ca *Domn, pentru toate*,
Valahia, Ardealul, Moldova, în acte,
Voia ca românii să stea-n *unitate*!
Destinul cel bun, spre Mihai arătase,
Domn Unic, la români, se visase;
Trei Țări în PECETEA din iulie șase!

Mihai e-n momentul cel mai fericit,
E Ziua cea Mare, se simte-mplinit:
-*Aceasta mi-e pohta la care-am pohtit!*
Bătuse medalii, semnase și acte,
Ca Domn, se îngrijea chiar de toate;
PECETEA UNIRII rămâne în CARTE!

Mihai socoti că acum se cuvine,
Ca Împăratul să-l recunoască pe sine,
Drept Domnitor al celor *Trei Țări Române*!
Să-l recunoască, *in perpetuum*, el a cerut,
Mihai chiar spera, el asta a vrut,
Dar, Împăratul părea că e mut!

Zile frumoase păreau cele bune,
Pentru românii din *trei Țări Române*;
Goarna de luptă începe să sune!
Mihai a simțit că ceva e-n Ardeal,
Și-acolo, s-a întors călare pe cal;
O comisie lasă drept Domnul local!

Mihai făcea ades mărturisire,
Că el e creștin și crede din fire;
Adesea citea el dintr-o Psaltire.
De ce a riscat, să le facă pe toate?
Mihai a răspuns cu o demnitate:
-*Loc vreau și nume, în Creștinătate!*

Veacuri, vreo patru, trecură. Din nou,
Mihai fu mândria poporului său;
Omagiat azi, ca *Martir și Erou*!
Noi toți îl cinstim în *două-ș-sapte mai*:
- *Veșnică Pomenire, Doamne, să ai*,
Doamne și Sfinte Mucenice Mihai!

BEN TODICĂ (Australia)
**NARCISA SECOLULUI XXI sau
Metamorfoza Morții**

O poartă a vitejilor daci, materia neagră și fluidă a universului care ne poate purta constelația dintr-o dimensiune în alta. Ce este universul, ce suntem noi decât închipuiri ale conștiinței noastre, care ne joacă într-o scenă shakespeareană a unei realități create. Nimic nu e adevărat, ci doar reprezentări matematice ale subconștientului observator și dibaci, care se hrănește cu violența pentru a fi rege. Există un sistem care ne generează pe noi și experiențele noastre. Realitatea netrăită nu te satisface și atunci o inventezi. Ți place chinul? Moartea? Noi suntem personajul din povestea pe care o spune creierul nostru. Suntem înconjurați de imbecili care suportă virtual viața altora și nu sunt capabili să și-o trăiască pe-a lor și atunci se conformează „dumnezeilor” dați. Fugim de povestea noastră. Lași. Nu știm să trăim în nemurire, nici în infinit care e de fapt același și atunci ne creăm coșciuge, secte, culte, gășcuțe etc. Ne predăm viața și talentul dat. Fugim de experiența culorilor, a mirosului, a luminii, a greutății, a binelui și răului, a emoțiilor, trădând instinctul sau prezența din cămăruța sacră. Fugim de iubire, fugim de moarte. Și atunci întreb: emoțiile ucid sau construiesc?

Prietenul meu din copilărie, Iulian Topală se inspira din natură în lucrările sale ingineresti. Îmi spunea că nimeni nu a putut perfecționa sistemele existenței decât natura însăși și atunci când ai o problemă adresează-te ei pentru că înțelepciunea vine de la bătrâni și nimeni nu-i mai bătrân ca universul. Mă doare sufletul când citesc că Vaticanul are 84 de km de rafturi cu înțelepciune culeasă de mii de ani din imperiile cucerite și nu o împărtășește cu specia umană. Se preferă sloganul care spune că noi suntem aici pe pământ, nu ca să aflăm adevărul ci doar ca să

creștem. Să creștem coarne!? Păi, la ce ajută cărțile dacă nu le fructificați?

Aseară la cină, în bucătărie, în timp ce se pregătea masa am zărit la spălat, în chiuvetă, pe marginea castronului cu salată o omidă mare și verde de vreo 5 centimetri care se bucla țanțoș pe dunga vasului. Am luat-o și am pus-o în coșulețul cu resturi de vegetabile pentru îngrășat grădina, pe câteva frunze de ceapă. Nu i-a prea plăcut. A stat blocată un pic, poate paralizată de vaporii cepii care, după ce a îmbătat-o un pic a făcut-o să se onduleze țanțoș printre coji. Am zis că poate o dor ochii săraca, așa că am luat-o și am pus-o afară în balcon pe o frunză de narcisă într-un ghiveci. Asta se întâmpla cam pe la alegerile din România. A doua zi, am găsit omida atârnată sub frunză cu capul în jos. Credeam că a murit și cum respect mormintele am lăsat-o în pace. „O s-o mănânce vreo pasăre”, mă gândeam. Că așa ne arătase învățătorul nostru prin clasa a treia, domnul Ion Mustață cum vrăbiuțele mănâncă omizile de pe copacii din livada din dosul școlii. Domnul învățător, om foarte de treabă, mai trăgea el cu țoiul două prune din sticla pe care fratele meu Ghiță i-o descoperise în rezervorul de apă, de la buda (wc) școlii și l-a făcut de baftă la director și care, tot el, domnul Mustață a chemat-o pe mama la școală că nu-mi făcusem temele de casă „cum trebuie” de am luat o bătaie de la mama de a răs toată clasa de mine. Dar am crescut să fiu obișnuit cu ele, ca să nu-mi doresc moartea, că până am terminat școala generală din Ciudanovița, am mai luat vreo zece bătăi.

După mai mult de o săptămână, ca un elev cuminte și silitor am venit și am văzut că omida se îngroșase și din trup acum se mișca să iasă un cap cu aripi și piciorușe. „Uaaa!”, am exclamat. Asistam la o naștere. Parcă era același cap de omidă, însă mai mare și cenușiu acum din verde cum fusese înainte, a ieșit afară gri și după câteva dezmeticiri și-a luat zborul... „Tată!”, exclamând din nou a bucurie. Un fluture de noapte, un strigoi spuneau băbuțele la țară și aveau dreptate, dar de unde știau ele asta că nu erau școlite ca noi azi. Într-adevăr fluturele este sufletul viermelui mort. Asistam la un miracol pe viu. Iată răspunsul naturii după spusele lui Iulian Topală - rezolvarea misterului morții.

E o chestie și cu moartea asta despre care nu se învață în școli. „Toți fug de subiectul ăsta ca de moarte”, e un fel de meditație violentă pentru

spectator, pentru familie și cei prezenți din jur, însă ce se întâmplă înăuntrul minții omului atunci când se desparte trupul de suflet îmi imaginez acum că e ca un fel de metamorfoză asemănătoare cu cea a fluturelui.

După un pic de documentare am aflat că atunci când începe procesul de transformare, viermele nu știe ce i se întâmplă. El crede că e bolnav. Celulele imunitare ale omidei atacă procesul de schimbare a celulelor, ca pe un virus, ca pe o boală ca să păstreze sănătos corpul, ca să oprească schimbarea în fluture. Ele își fac datoria. Celulele imunitare atacă și omoară continuu încât la un moment dat nu mai pot face față împotriva năvălirii mulțimii celulelor de transformare. Celulele viermelui sunt înecate, înăbușite, inundate încât nemiareizistând celulele viermelui se lichefiază și apoi sunt remodelate într-o construcție fină de zburător, se transformă în fluture. Adică ți-e silă și frică de vierme, iar când devine fluture, mori de admirație și ți-l dorești în colecție. Extraordinar!

Din punctul de vedere al viermelui este groaznică moartea și plină de lacrimi, durere și suferință, atât fizică, dar și conștientă. Tot universul este în mișcare și în sărbătoare, pentru că dacă vom coborî la nivel atomic, nimic nu e lipsit de conștiință și în această ecuație putem susține că tot universul e o aglomerare de conștiințe a cărei sumă e Dumnezeu. Dacă nu există materie moartă, atunci nu există moarte. Deci nu se moare. Este o trăire infinită în infinite direcții.

Imunitatea viermelui în lupta ei demonstrează că această schimbare nu este binevenită. Lupta celulelor imunitare ale omizii în omidă se dă pe viață și pe moarte până când acestea sunt cotropite de mulțimea celulelor atacante. Din punctul de vedere al fluturelui este o nouă naștere, o nouă creație. Depinde din ce punct de vedere privești transformarea. Al omizii? Este sfârșitul.

Soarta sufletului omenesc este în ochii creatorului. Va veni vremea când te vei sătura de viața de omidă și vei deveni fluture. Aceleași schimbări se întâmplă de-a lungul vieții omului când în drumul devenirii în fluture, el trece prin copilărie, tinerețe, devine adult, bătrân și își acceptă eternitatea dacului istoric.

Este greu să ne imaginăm că omida are vreo idee despre transformarea în acest frumos fluture, de aceea luptă cu disperare să trăiască și luptă până

când nu mai poate și se prăbușește în lichidul din care se va naște o nouă viață. Din punctul de vedere al omizii, totul e pierdut și fără speranță ca și în cazul nostru când murim. Trebuie să fim mai deschiși și să îmbrățișăm schimbările. „Bunicuților!”, ieșiți la pensie, vă rog și cedați locul celor tineri în cele trebuincioase și lumești. E nevoie de pace și iubire. Nu mai umblați după căi scurte de îmbogățire. Lăsați fușăraiele la o parte că produc deșeuri și distrug mediul înconjurător. Ne distrugem sănătatea cu alimente modificate în scopuri de îmbogățire și profit. Vă recomand să trăiți o viață sănătoasă și lungă de omidă ca să deveniți un fluture frumos în eternitate. Alegeți și creșteți guverne care își respectă casa și națiunea. Reprezentanți conștiincioși care nu devin dictatori peste noapte. Dictatura e ca buruiana, crește repede și peste tot, dar tot atât de repede dispare.

Să nu lăsăm Democrația să moară fără a fi pregătiți să o înlocuim cu ceva nou și demn pentru umanitate. Democrația are nevoie de multe condiții ca să supraviețuiască și în special azi, când viteza evoluției tehnologice e atât de mare încât nu mai suntem capabili să ținem pasul cu ea. Nu mai putem planifica, organiza și prezice evoluția vieții noastre și a copiilor noștri, planificarea viitorului devenind o gaură neagră care destabilizează societatea. Noua tehnologie a creat noi forme de exploatare și noi forme de dictatură și instituții totalitare. Bunicii din conducere sunt demodați și au pierdut pasul evoluției științelor noi, nu le înțeleg și în ignoranța lor nu realizează că aceste noi forme digitale de control, trec neregulate și fără o etică aplicată așa cum avem în cazul celorlalte instituții: medicină, justiție, educație etc., acestea devin un mare pericol pentru individ și societate. Guvernele trebuie să fie educate etic, să treacă examene etice și să-și servească națiunea - conștiente de rolul lor. Luați exemplu de la natură și înfloriți frumos! Nu așteptați transferul prin Apocalipsă!

Când am văzut capul fluturelui ieșind din învelișul omizii mă întrebam dacă fiind același își păstrează creierul și dacă își aduce aminte de viața de omidă și relația cu altele. Se pare, după unii biologi că și-ar aduce aminte anumite reflexe și asta e motivul pentru care și omul vorbește despre anumite întâlniri și socoteli de dat în altă lume sau de întâmplări din vieți trecute. Chiar și

Salvador Dali declara într-un interviu că a discutat cu marele psiholog Sigmund Freud faptul că își aduce aminte imagini dinainte de a se fi născut și acesta i-ar fi răspuns că sunt vise din pântecul mamei sale – narcisisme?

Nicolae VASILE

O sută de gânduri din pandemie

*Tot agitându-mă să fac o faptă bună nu am observat cum cineva mi-a furat telefonul din buzunar. Am făcut tot ce trebuie în astfel de situații nedorite, dar tot mai prezente. Am fost la Poliție să reclam furtul. Sincer, nu aveam nicio speranță în găsirea lui, dar voiam să fie înregistrată undeva, oficial, dispariția mijlocului de comunicare, că, Doamne ferește, mai răpește careva vreo fată, folosindu-se și de telefonul meu, și nu ar fi bine.

Polițiștii m-au primit distant, dar civilizat, dându-mi de înțeles, din discuție, o idee, că *hoții sunt mult mai deștepți decât restul populației*, iar, altă idee, că *în țara asta toți sunt hoți, în afară de polițiști*. Ca om care m-am ocupat la viața mea și de logică, nu pot să nu constat că, punând cap la cap cele două afirmații, rezultă că reprezentanții ordinii și siguranței noastre zilnice nu stau prea bine pe scara inteligenței. Ei au spus-o, ajungând la ceea ce știe toată lumea, în doi pași logici!... La firma de telefonie, unde blocasem numărul telefonului furat, apropo, serviciul de urgență funcționează bine, am constatat, cu stupefacție, că pentru a lua un alt telefon, trebuie să faci un nou abonament, plătindu-l în continuare și pe cel furat. Nu-i așa că sună a jecmăneală?...

Am decis să-mi iau un telefon care i-a pus în mare încurcătură pe cei de acolo, pentru că nu-l aveau!... Un telefon *antifurt*, simplu, simplu, simplu, cu butoane, doar cu telefonie, fără inteligență încorporată!...

M-am saturat să umblu cu atâta inteligență, înglobată într-o cutiuță, după mine, care, în plus,

îi mai și instigă pe reprezentanții „cele mai inteligente părți a populației” la acte antisociale.

Bucuros, cu un telefon simplu în buzunar, ajung acasă, unde patru zile firma de cablu ne-a lăsat și fără internet, pe care contam în lipsa unui telefon inteligent, dar și fără televizor. Nu că-ți vine să-ți iei câmpii din frumoasa noastră capitală?... *Chiar că nu aveam niciun chef să răspund propunerii soției de a merge la *Spectacolul de apă, muzică și lumină*, care are loc în toate serile de sfârșit de săptămână, în Piața Unirii.

De multe ori m-am gândit că Bucureștiul nu are un loc anume, ca multe alte capitale, unde să se strângă lumea dintr-un motiv anume, evident plăcut, să se simtă bine, să viseze, să danseze etc. Ei bine, l-a găsit, este acest spectacol!...

Nu mă interesează cine a decis, cine și cât a plătit, important este că s-a făcut. Fiecare mare oraș, dacă vrea să aibă personalitate, trebuie să-și permită o nebunie frumoasă care să-l scoată din anonimat. Aceasta este nebunia actuală a Bucureștiului!... Știu că trăim într-o epocă în care totul se politizează, dar nu mă interesează. Echidistanța mea politică este foarte bine cunoscută celor care mă știu, în sensul că *îi urăsc pe toți politicienii la fel*, nu ca oameni, ci pentru ce au făcut în ultimii 30 de ani cu România. Cine a realizat această minune m-ar interesa, pentru a-i felicita, dar n-am putut desluși din holograma de la sfârșit. Nu este timpul pierdut! Mulți s-ar grăbi să spună că amestecul de stiluri muzicale nu este pe gustul lor, alții că este împiedicată circulația timp de o oră, alții că nu le pot dormi nepoții etc., dar eu spun că la punctul culminant al spectacolului, după succesiunea formată din Hora Unirii, Valsul Gramofon al lui Eugen Doga, o piesă impecabil interpretată de Gheorghe Zamfir, urmate de o Sârbă, am văzut români zâmbind, dansând, visând, lăcrimând etc., cum rar mai avem ocazia să vedem de o vreme încoace, și străini discutând exaltați, diferit de cum auzim că discută despre cum sunt catalogați concetățenii noștri în țările lor.

*Nu puteam să nu mă gândesc că printre românii de acolo pot fi și cei care fură telefoane, și polițiști care consideră că toți românii sunt hoți, și salariați de la companii multinaționale, fără de care nu mai putem trăi, dar care cam au tendința de a ne jecmăni, și unii care cer ciubuc pentru a-și face meseria etc., iar printre străini pot fi și cei

care ne consideră pe toți cerșetori, și cei care ne consideră mâncători de lebede etc.

Nu cred că *un om*, român sau străin, că doar suntem frați în Uniunea Europeană, care vede un asemenea spectacol, nu se gândește măcar un pic că trebuie să fim mai buni, să ne comportăm ca frații nu ca dușmanii, să ne facem treaba mai bine oriunde am fi implicați și să sperăm la un viitor, comun, mai bun.

Totuși, suntem frați!... Și nu uitați, în lipsa aceasta de căi, arta poate fi o soluție!

*În lumea tehnică, unde lucrurile sunt mai clare decât în cea umanistă, există așa zisul “sindrom al depanatorului” care constă în disperarea acestuia când tot descoperă componente bune în încercările sale repetate de a o găsi pe cea stricată într-un sistem care nu merge. În societatea actuală, unde există o avalanșă de laude sau autolaude, într-un narcisism bolnav, mai ales prin rețelele de socializare, este foarte greu de a fi găsit tratamentul adecvat pentru că nu avem un diagnostic. Cum de suntem toți atât de buni, dar rezultatul este prost?...

*După zeci de ani, când grădinăritul a început să fie pentru mine nu atât o sursă de alimente, ci o metodă de a-mi umple timpul și a goni plictiseala, am decis să fac ordine în curtea socrilor, prea bătrâni pentru a se mai ocupa de ea. A trebuit să negociez cu șerpii, ciorile, coțofenele, șobolanii și alte vietăți fiecare metru pătrat și să defrișez bălăriile care aproape se înlemniseră, ca niște mici păduri. La un moment dat, am găsit în această junglă autoimprovizată un firicel de plantă care mi s-a părut, după frunze, a fi un piersic. Am curățit ierburile și ciulinii din jurul lui, l-am tuns un pic pentru a-i orienta creșterea, l-am udat mereu, iar el a crescut într-un an cât alții-n șapte, nu la figurat, ci la propriu. Anul următor era mai mare decât toți pomii altoiți, cumpărați de la pepiniere pretențioase, plantați cu 5-6 ani în urmă, și a făcut primele piersici, exact ca ale lui nea Gligore!...

Nu este prima dată când trăiesc cu impresia că Dumnezeu îmi răspunde!...

*Când nu știi să rezolvi o problemă, cel mai simplu este să o negi.

*De zeci de ani, ne-am obișnuit să auzim despre categorisirea diferitelor generații de scriitori români în grupări de genul „Generația 70” sau „Saptezecistii”, la fel și pentru decadele următoare, dar paradigma nu a continuat și pentru

cei care au fost martorii trecerii omenirii într-un nou mileniu, cei pe care aş îndrăzni să îi adun simbolic sub denumirea de „**Generația 2000**”.

Păstrând similitudinea cazurilor precedente, când se rețineau doar ultimele două cifre semnificative ce caracterizau decada, etapa respectivă ar mai putea fi definită și ca „**Generația 00**” și nu ar fi lipsită de sens, având în vedere că, în România, în această perioadă au avut loc mai multe începuturi, precum:

-Scriitorii au putut scrie liber, prin eliminarea cenzurii, după evenimentele din anul 1989;

-Au apărut forme organizatorice noi (societăți literare, fundații, asociații etc.) care au susținut înființarea unui mare număr de edituri, reviste, cenacluri și saloane literare care au contribuit la creșterea fără precedent a volumului de literatură publicată;

-A pătruns, odată cu ceea ce s-a întâmplat în întreaga lume, tehnica de calcul în procesarea, publicarea, arhivarea și difuzarea literaturii de toate genurile;

-Paralel cu scăderea finanțării din partea statului, a apărut finanțarea privată a literaturii, ca de altfel a tuturor celorlalte ramuri ale culturii;

-S-au făcut pași importanți în cunoașterea reciprocă și colaborarea dintre scriitorii români și cei străini precum și între scriitorii români din țară și cei din străinătate.

*În prezent, după aproape treizeci de ani de la inițierea acestor schimbări, este evidentă lipsa unei evaluări cantitative și calitative a rezultatelor. Cea mai comodă abordare este aceea de a nega totul, de a considera că în această perioadă nu s-a întâmplat nimic semnificativ, cum am auzit, din păcate, adesea din partea multor critici literari tradiționaliști, cu ocazia unor interviuri sau a altor apariții publice. Este evident că un asemenea proiect nu se mai poate realiza prin metodele vechi, cu fișe scrise de mână și dactilografe, cum au fost elaborate marile istorii literare precedente, acum fiind absolut necesare metodele bazate pe tehnologii informatice, la îndemâna scriitorilor din generația actuală.

La nivel local sau pe anumite categorii de apartenență a autorilor, sunt mai multe realizări, lucrări de sinteză parțiale, dar nu există un proiect național pentru evaluarea literaturii române, Generația 2000, cu analizarea realizărilor și tendințelor de evoluție a domeniului în ultimii

treizeci de ani. Cine se încumetă? Uniunea Scriitorilor se dovedește neputincioasă și în acest domeniu!

*Istoria literară este știință, iar critica literară este artă. Cine nu cunoaște diferența nu este nici istoric, nici critic.

*Este cunoscut că intelectualii au fost adesea purtătorii mesajelor de stânga. Arta, filozofia, religia etc. au propovăduit mereu necesitatea evitării rupturilor sociale, mulți interpretând voința divină ca pe un factor nivelator, unificator. Unii îl consideră ca purtător de mesaj, în acest sens, chiar pe Iisus Cristos.

Evident că eforturile care trebuie făcute sunt, în special, în direcția celor avuți, pentru a mai lăsa de la ei, pe orice cale, spre cei năpăstuiți de soartă, acțiunile de binefacere în acest sens fiind organizate sau spontane. La cele spontane, nu totdeauna intențiile binefăcătoare sunt interpretate corect de cei care ar trebui să beneficieze de ele.

*Personal, am renunțat la ideea unei ținute elevate în mediile unde nu este absolut necesar, de exemplu la lucrările casnice uzuale, la plimbatul câinelui etc. De când promisem de la Academie un costum foarte elegant, cu fel de fel de ornamente realizate cu fir aurit, pe care soția l-a desemnat imediat ca fiind foarte bun pentru înmormântare, nu mai aveam nicio grijă vestimentară legată de viitor. În vecinătatea locuinței mele s-a creat chiar un folclor cum că ar fi vorba de doi frați gemeni: unul pe care îl ia în fiecare dimineață o mașină elegantă cu un șofer pe măsură și îl mai aduce spre seară și altul care face toate treburile casei, care arată ca un argat de pe vremuri. În realitate, în ambele ipostaze, eram tot eu.

*Într-una din stațiile curente, când mă întorceam de la piață, în ținuta corespunzătoare, într-o zi mizerabilă de noiembrie târziu, pe o burniță agasantă agravată de un vânt pătrunzător, trecând pe lângă un cerșetor care deja făcea parte din peisaj, atât de des fiind acolo, compătimind situația acestuia, l-am întrebat dacă nu dorește să îi dau niște haine destul de bune, de calitate, pe care nu le purtasem decât de câteva ori și nu prevedeam a le mai folosi vreodată. Răspunsul cerșetorului a fost ferm: „*dacă arată ca cele de pe dumneata, nu mă interesează*”.

*Contrar părerii multora, că cea mai frumoasă perioadă din viață este studenția, eu am ales alte

două: anii liceului, când simțeam că pot face orice, și cei ai pensiei, când chiar fac orice.

*Un prieten, care a ieșit din sală la o reuniune în care tocmai îl laudam pe un alt prieten, pe care el nu-l înghițea, m-a abordat, ulterior, să-și ceară scuze:

-Știi,... atunci apăruse o urgență și trebuia neapărat să plec! Sper că nu te-ai supărat.

-Nu știi despre ce spui, i-am răspuns.

Una din primele lecții care mi-au rămas de la un curs de actorie pe care l-am făcut, din păcate, la bătrânețe, ar fi fost bine să-l fac mai devreme, m-a învățat ca atunci când vorbesc în fața unei mulțimi, să mă concentrez asupra discursului și nu asupra sălii. Așa că, nici nu te-am observat!...

*Spre deosebire de linia oficială, eu cred că țăriile noastre, în prezent, prostia îi face mult mai mult rău decât corupția. Ele se întrec permanent, fiind în față când una, când alta, dar vor coexista totdeauna. Sunt niște boli incurabile pentru că cei care trebuie să le vindece sunt și proști și corupți!...

*Printre mituri și iluzii, mergem înainte, vorba unora, că înainte era mai bine. Nici nu se putea o limbă mai potrivită poporului nostru decât aceasta pe care o avem, unde, de exemplu, cuvântul înainte desemnează și viitorul și trecutul. Uneori, aceste ambiguități dau savoarea unor calambururi făcute de oameni dotați de Dumnezeu cu har.

Am crezut multă vreme, după gândurile ascunse ale speranțelor noastre din perioada comunistă, că pe oamenii cu har i-a înghesuit divinitatea doar în epoca interbelică. Toți cunoscuții care apucaseră să trăiască și în acele vremuri promovând mai oficial, mai neoficial acest mit. După 1989, fiind într-o poziție care avea de a face cu mediul de economic, am cunoscut *un nene*, bine trecut de nouăzeci de ani, care făcuse afaceri înainte de război și avea atâta entuziasm că voia să facă și după aproape cincizeci de ani, la revenirea noastră la capitalism. Acest distins domn mi-a dăruit o colecție de ziare din perioada respectivă, care m-a delectat timp de câteva săptămâni, luminându-mă în multe aspecte ale vieții de atunci. În cazul unora, constatam că fusesem victima miturilor, dezinformărilor sau a știrilor false sau la mâna a... zecea. Am aflat, de exemplu, ce făceau unii dintre eroii comunismului în perioada de dinainte de a fi comuniști, și nu era în favoarea politicii pentru

care se băteau cu pumnii în piept, că unii dintre stâlpii politicii și ai culturii mai erau, uneori, dați afară din parlament pe motiv de absențe nemotivate. Este o idee și o informație, în același timp, care ne spune că atunci se putea. Bălăcăreala din presă era, ca și acum, iar pozițiile oficiale ale publicațiilor erau puternic afectate politic. Nu am rămas cu imaginea inițială, acum fiind mai aproape de părerea că harul este împărțit uniform în timp și spațiu, dar trebuie create condițiile de a-l fructifica.

Ce nu era atunci, nu erau *televiziunile*!... Aici nu ne mai putem compara! O mare iluzie a noii epoci pe care o trăim!...

Aici, unde nu putem compara, nu înseamnă că nu putem corecta!... Știrile minore ridicate la rang de senzație, informațiile false, greșelile de limbaj sunt la ordinea zilei, dar ce a început să fie la fel de supărător este, în ultima vreme, intervenția în direct, sau chiar participarea la emisiuni de lungă durată și la ore de vârf a unor patroni, sau a unor reprezentanți ai acestora, insuficient pregătiți pentru așa ceva. În această situație nu mai există scăparea din presa scrisă, existența unui corector, și totul este pus pe masă în toată splendoarea inculturii respectivului individ. O mostră recentă, după evenimentele din Iran, la una dintre televiziunile de știri din București, în studio aflându-se moderatoarea, cineva din familia care patronează respectivul post și un expert în relații internaționale :

-Stați mă să vă zic eu că am fost acolo, să vă introduc eu în atmosferă!... Păi, atunci, era șef ăla, mă, care era prieten cu Ceaușescu... Cum îi zice mă?... A,... așa că mi-am amintit, mă,... șahul. Nevastă-sa era aia,... cum o chema mă?... era italiancă,... debita plin de el omul patronatului.

Expertul încerca să intervină să prezinte contextul istoric al evenimentelor, dar șeful nu se lăsa așa de ușor:

-Lasă-mă, mă, pe mine, că știu eu mai bine, că doar am fost acolo!... Cel care era acolo și negocia, șeful românilor, era tata, ce să o mai dăm după deget!... Aia voiau să continue relațiile cu noi, să cumpere piese de tractoare, dar nu-l iertau pe Ceaușescu că a fost prieten cu șahul.... Știu eu că doar eram acolo, ce dacă eram copil!...

Uite tot așa, continua emisiunea, moderatoarea nu putea face nimic, doar era șeful!... Până am schimbat pe alt post, că măcar această libertate și

posibilitate o avem!... Asta nu înseamnă că nu sunt și patroni de televiziune foarte buni.

*Platon spune, într-unul dintre dialogurile sale, *Banchetul*, în care vorbește despre toate felurile de iubire, că oamenii erau cândva niște făpturi sferice, cu patru mâini și patru picioare, care deveniseră foarte puternici și voiau să ia din puterea zeilor. Zeus, văzându-se afectat de pretenția acestora, a hotărât să-i taie în două, fiecare parte cu câte două mâini și două picioare, rămase cu dorul după jumătatea cealaltă. Așa explica el iubirea, continuând de fapt un mit al lui Aristofan care spunea că *eros-ul* este forța de alipire a noastră de jumătatea pe care am pierdut-o. După această operațiune, Zeus i-a cerut lui Apollo, zeul frumuseții, să le coasă oamenilor pânțele, pe partea unde fuseseră tăiați, pentru a-i face mai frumoși. Asta este legenda antică, care nu explică, însă, sexurile.

Sunt și astăzi uimit, cum, fără să știe de Platon, Aristofan, Apollo, fără prea multă știință de carte, mama ne spunea, când eram mici, pentru explicarea diferențelor dintre frați, care eram și băieți și fete, și începusem să ne întrebăm despre diferențele constatate, că „*Dumnezeu, după ce ne-a creat, la ultima operațiune, coaserea pe burtă, la băieți a făcut nodul de final de cusătură rămânând și un crâmpei de ață, iar la fete, ața nu s-a ajuns, rămânând o parte necusută*”.

*Tot mama, ca să nu ne întindem prea mult la masă și să învățăm că este bine să măturăm după aceea, ne spunea: „*Maica Domnului stă în genunchi de câte ori cineva mănâncă, de când începe până când termină, inclusiv cu măturatul*”. Noi, care avem deja un cult pentru Maica Domnului, ne conformam cu sfințenie, dar eu, care aveam de atunci logica în sânge, nu m-am abținut până nu am făcut remarcă: „*Păi, chiar dacă terminăm noi mai repede, tot mănâncă cineva undeva și Sfânta fecioară tot stă în genunchi*”.

*A strănutat China și s-a îmbolnăvit toată planeta! Să fie începutul acelei ere galbene de care spune Biblia sau o nouă etapă în manipularea unor cercuri doritoare de dominație globală care își schimbă locul cartierului general?

*Un minuscul virus a dat înapoi toate rezultatele globalizării din ultima sută de ani. Înseamnă că „grandioasa” construcție a uniformizării sociale a omenirii, bazată pe rezultatele remarcabile din informatizare și transporturi este artificială.

*Familia, nația și religia mai au de trăit! Și-au găsit un apărător de nădejde care nu poate fi învinuit nici de incorectitudine politică, nici de naționalism: noul coronavirus.

Extrase din vol. **Hectomeronul Coronavirus. O sută de gânduri din pandemie**, autor Nicolae VASILE, Editura Favorit, București, 2020

Va urma

Alexandra Beatrice Kiseleff

PICĂTURA DE LIMBĂ ROMÂNĂ

M-am gândit, de această dată, să mă refer la unele greșeli care se perpetuează și devin un obicei supărător, purtate din gură-n gură și ajungând să altereze frumoasa limbă română.

Să vedem de pildă care-i situația cu gradele de comparație. După cum se știe, gradele de comparație sunt formele pe care le ia adjectivul/locuțiunea adjectivală pentru a arăta raportul dintre însușirea unui obiect cu aceeași însușire a altui obiect.

Gradul superlativ este de două feluri: 1. **superlativ relativ** de superioritate și de inferioritate; 2. **superlativ absolut**. Ei bine, în limba română există adjective care nu au grade de comparație, acestea sunt subînțelese chiar în structura cuvintelor: **anterior, posterior** (nu zici mai anterior, sau la fel de anterior, și nici mai posterior sau la fel de posterior), **exterior, interior, major, minor, suprem**, sau adjective al căror sens nu poate fi modificat prin comparație: **corect, deplin, oral, întreg, total, unic, veșnic, enorm, identic, principal, gigantic** etc. și totuși auzim și astfel de exprimări. Dacă formulările respective sunt mai rar folosite, în ceea ce privește prepozițiile, conjuncțiile și adverbele este o adevărată noapte în mintea celor ce le folosesc, și, culmea, nu este vorba doar de oamenii simpli, care adesea vorbesc mai corect decât intelectualii noștri, care uneori au fost sau sunt încă profesori predând bieților elevi astfel de monstruoziități, iar alții sunt scriitori, membri ai Uniunii Scriitorilor...

Confuziile între prepoziții sunt la ordinea zilei. De pildă între **după** și **de pe**: un vecin după strada lor (corect, de pe strada lor); sau un copil care a căzut după acoperiș (de pe), sau **de pe** în loc de **după** omul se cunoaște de pe vorbă. În

limba română literară este admisă variația liberă între cele două prepoziții numai în propozițiile care exprimă conformitatea, de exemplu: copie după original/copie de pe original. De la un moment dat se folosește obsesiv în loc de: la un moment dat. Confuzie se face și între **pe** și **în**: Purta în cap o pălărie...firește că pălăria se poartă pe cap, nu în cap.

Sunt internate **pe secțiile** de terapie; sau este **pe clasa doisprezece**... sunt formulări care apar cu o frecvență din ce în ce mai mare, Prepoziția pe indică diverse situații, dar pe secție sau pe clasa ar indica în limba română că cineva se află pe, deasupra secției sau a clasei, ceea ce nu intenționează conlocutorul să indice, formularea este luată de cei din Transilvania din limba maghiară, persoanele pot fi internate la sau în secția... și elevii sunt în clasa a douăsprezecea, eternul numeral doi din care este compus doisprezece care se acordă cu substantivul.

A devenit un obicei să se spună **de ceva timp** în loc de câțva timp sau de un timp. De această dată este vorba de alegerea unui sinonim nepotrivit, pentru că există o sinonimie între ceva și câțva, dar nu în acest caz. Hai să vedem ce scrie în DEX despre cele două cuvinte: **CEVA** pron. nehot., adj. nehot., adv. 1. Pron. nehot.

1. Un lucru oarecare,, oarece /.../ (nu continui cu aceste explicații pentru că nu este cazul)

2. Un lucru (cât de) mic, o cantitate, o parte (cât de) neînsemnată, (cât de) puțin. *Să fac și eu ceva cât stau aici. (...)*

II. Adj. nehotărât 1. Oarecare, oarecât, câțva. (...).

III. Adv. Întrucâtva, puțin,, cât mai (sau cât de) puțin. Nu am citat decât părțile care păreau a fi sinonime cu **câtva timp**, dar nu sunt. Și acum voi reda și explicația de la **CÂTVA, CÂTÂVA, câțiva, câteva**, pron. nehot., adj. nehot. Un număr mic, o cantitate sau o parte mică (dintr-un număr, o cantitate sau o parte mai mare). * (Adverbial). Puțin timp, nu prea multă vreme. Ba de câteva ori am auzit la televizor și formularea: acum ceva luni bune.

Nici tautologiile nu lipsesc, niște secretari de partid i-am auzit spunând: **prefer mai bine**. Verbul a prefera înseamnă a da întâietate sau precădere unui lucru, unei situații sau unei ființe, în raport cu altceva sau cu altcineva; a considera ceva sau pe cineva mai bun, mai valoros, mai important etc. în raport cu altceva sau cu altcineva; a aprecia mai mult ceva sau pe cineva.

Deci, iată tautologia, repetarea aceleiași idei, formulată cu alte cuvinte.

Nici adjectivul pronominal și pronumele de întărire ÎNSUMI, ÎNSĂMI nu a scăpat de belele. Unul dintre exemple a fost la sfârșitul anului trecut când, într-o discuție despre covid se spunea:...nu respectăm pe nimeni altcineva decât **pe noi însuși**. Persoana întâia plural este **noi înșine, înșene**.

Formulări greșite, folosirea unor cuvinte neadecvate sau de prisos, abundă de asemenea: într-o emisiune despre covid se spunea: astăzi am văzut **faptul că** numărul celor infestați cu covid a depășit...Exprimarea corectă ar fi fost: astăzi am văzut că... sau astăzi am constatat că....

Iată ce scrie în DEX la substantivul neutru FAPT, FAPTE 1. Întâmplare sau împrejurare reală, lucru petrecut în realitate (...) Loc. adv. și adj.: De (sau în) fapt=(care este) în realitate, efectiv.. Expr. Fapt e că...= nu e mai puțin adevărat că...adevărul e că..., în orice caz.. Iar locuțiunea adverbială (învechită) de la substantivul feminin Faptă: În faptă = în realitate, de fapt. Evident că n-are nimic de-a face cu formularea menționată. Și această exprimare greșită o repetă papagalicește din ce în ce mai mulți vorbitori.

Cred că dacă nu se iau niște măsuri prin care să se impună mijloacelor de comunicare în masă, presei, Uniunii Scriitorilor să pretindă celor care sunt publicați scrierea corectă a materialelor, în curând vom avea o limbă slușită, care nu va avea nimic de-a face cu **dulcea limbă românească** la care au contribuit atâția intelectuali, profesori, scriitori ș.a. de-a lungul vremii. (Va urma)

Alexandru Florin ȚENE

FIECARE LECTURĂ A UNEI CĂRȚI REÎNOIEȘTE TEXTUL ÎN IMAGINAȚIE

În general, biblioteca este o lume văzută prin miile de ochi ale autorilor. Iar Emerson spunea că

este un cabinet magic în care există multe spirite vrăjite. Înțelegem lumea prin ochii autorilor și prin spiritul de percepere al cititorului. Când citim o carte, este o întâlnire a acesteia cu cititorul său, atunci se declanșează actul estetic. Altfel cartea este un obiect mort. Însă, remarcăm, că aceeași carte se schimbă, din moment ce noi suntem în permanentă schimbare. Vorba lui Eminescu din Glossa: „Vremea trece, vremea vine/ Toate-s vechi și nouă toate“, sau cum zicea Heraclit: „Omul de ieri nu este omul de azi, iar cel de azi nu va fi cel de mâine“. Iar dacă noi, cititorii, ne schimbăm neconținut, pot spune că fiecare lectură a unei cărți, fiecare recitare, fiecare rememorare despre această carte în imaginația noastră reînnoiește textul. Când eram la vârsta de 14 ani citeam cu plăcere cărțile lui Jules Verne, iar la 21 de ani „Martin Eden“ de Jack London. Carte pe care am citit-o până la 30 de ani de cinci ori. Azi, nu mai am aceleași emoții estetice la cărțile autorului romanului „Insula misterioasă“, iar romanul „Martin Eden“ nu mă mai îndeamnă la experiențe scriitoricești. În concluzie și o carte, nu numai noi, poate fi considerată „râul schimbător“, de care făcea vorbire Heraclit.

Această constatare ne poate conduce la doctrina lui Benedetto Croce - și anume ideea că literatura este expresie. Iar aceasta ne duce la o altă doctrină a criticului italian, care, spune: dacă literatura este expresie, iar literatura este alcătuită din cuvinte. Atunci și limbajul este un fenomen estetic. Spunem, spre exemplu, că spaniola este o limbă sonoră, că româna o limbă semi-sonoră, că rusa își formează cuvintele în cerul gurii, că engleza este o limbă cu sunete variate, că latina are o distincție aparte la care aspiră toate limbile apărute după aceea. În concluzie, aplicăm la limbi categorii estetice. În general, se presupune, în mod eronat, că limbajul corespunde realității-acest fapt atât de misterios căruia îi spunem realitate. Dar, limbajul este altceva. Este o creație estetică. Nu este nicio îndoială, dovadă este că atunci când studiem o limbă, când suntem obligați să vedem cuvintele de aproape, le simțim ca fiind frumoase sau nu. Este ca atunci când studiem o limbă, când aprofundăm cuvintele și gândim că acest cuvânt este urât, sau celălalt frumos, acesta este greoi...

Croce spunea că poezia este o expresie și pentru faptul că un vers este o expresie și fiecare din părțile din care este alcătuit versul, fiecare

cuvânt, este expresiv prin sine însuși. **Poezia este întâlnirea cititorului cu cartea, lectura cărții, descoperirea cărții ca text și nu ca obiect.** Există altă experiență estetică și anume momentul, destul de surprinzător, în care poetul concepe opera, în care el descoperă sau inventează opera.

Bradley spunea că unul din efectele poeziei este să fie acela de a da senzația, nu de a fi găsit ceva nou, ci de a ne fi amintit ceva uitat. Când citim un poem bun, să zicem „Castelui” de Alexandru Macedonski, gândim că și noi am fi putut să-l scriem după ce-am văzut Castelul Bran, deci acest poem preexista în noi. Astfel, ajungem la definiția platoniană a poeziei: „Acest lucru gingaș, înaripat și sacru”.

Când poezia este ceva ce se simte, la fel și proza, și dacă cineva nu o simte, dacă nu aveți sentimentul frumosului, dacă o relatare nu vă stârnește dorința de a ști ce s-a întâmplat după aceea, atunci acel autor nu a scris pentru dumneavoastră.

Pledoarie pentru excelență în cultură

Profesor univ. dr. ing. Nicolae VASILE

Domnul **Nicolae VASILE**, s-a născut la data de 16.06.1954 în localitatea Ludești, județul Dâmbovița. După terminarea liceului a urmat Institutul Politehnic București, Facultatea de Electrotehnică. Diploma de licență, de inginer, Nr. 305359/54.957/28.11.1978

Disciplinele principale studiate: Electrotehnică teoretică, mașini electrice, aparate electrice, acționări electrice, electronică de putere, automatizări.

Competențe profesionale: Inginer în domeniul electrotehnică.

În perioada anilor 1981 – 1985, a obținut:

Diploma de doctor inginer, Seria B, Nr. 893 din 15.11.1985. A studiat disciplinele: Mașini, aparate și acționări electrice și dobândit competențe profesionale:

- Construcția și proiectarea mașinilor electrice cu magneți permanenți;

- Calculul numeric prin metoda elementelor de frontieră;

- Realizarea practică a servomotoarelor fără perii;

- Experimentarea servomotoarelor fără perii.

Din anul 1979 a devenit Cercetător științific principal gradul I, apoi director științific, director general, expert trainer, până în anul 2010 la Institutul de Cercetări Electrotehnice ICPE SA București. În perioada 1992-2005 a fost Directorul general al instituției.

Activități și responsabilități principale: Încercări experimentale, cercetare, coordonare activitate de cercetare, management, consultanță, instruire

Tipul activității sau sectorul de activitate:

Cercetare științifică, management proiect, consultanță, inovare, instruire. Ca membru în diverse Comitete științifice, Comitete Program, Comitete de onoare, Comitete de Organizare a unor Manifestări Științifice Naționale și Internaționale, a adus prestigiu și admirație față de știința românească contemporană. Pentru invențiile sale și realizările științifice a primit numeroase medalii, premii naționale și internaționale, printre care:

- Medalia Dragomir HURMUZESCU a Comitetului Electrotehnic Român în anul 1995;

- Bobină de pornire pentru automobile, **medalie de aur**, Salonul Internațional de Invenții, Geneva, 2003;

- Convecteur electric motor, **medalie de aur**, Târgul Internațional de Inovații Tehnologice, EUREKA, Bruxelles, 2012;

- Convecteur electric multimodul, **medalie de aur**, Salonul Internațional de Invenții, Geneva, 2012;

- Convecteur electric unimodul, **medalie de argint**, Salonul Internațional de Invenții, Geneva, 2012;

- Convecteur electric motor, **medalie de aur**, Salonul Internațional de Invenții, Geneva, 2013.

În anul 2000 a primit titlul de Cavaler al Ordinului Național, Pentru Merit, al Președinției României;

A devenit Doctor HONORIS CAUSA al Universității VALAHIA din Târgoviște, 2009. Prioritățile internaționale ale dânsului în cercetarea fundamentală din electrotehnică, în realizările tehnice și tehnologice, sunt prezentate în lucrările, comunicările științifice, în revistele de specialitate din țară și străinătate. A colaborat cu numeroase reviste printre care:

- Revue Roumaine de Science Technique Electrotechnique - Energetique, Indexată ISI Recenzor
- Electrotehnică, Electronică, Automatică, Indexată B și Membru în colectivul de realizare
- Electromotion, Indexată B și Membru în Colegiul editorial
- Buletinul AGIR, Indexată B și Membru în Colegiul Editorial
- Buletinul Științific al Facultății de Inginerie Electrică din UVT, Indexată B și Membru în Colegiul de redacție, Recenzor.
- Revista Univers ingineresc din București.

A condus ca responsabil de contract, 12 contracte de cercetare înainte de 1989 și a fost director de proiect la 15 proiecte din 1990 până în prezent, dintre care unul internațional. A înregistrat 32 de brevete de invenție și publicat 26 de cărți tehnice. Om al anului 1998, declarat de Institutul Biografic American; **Din anul 1998 este membru al Academiei de Științe Tehnice din România.**

INVENȚII. BREVETE REALIZATE

- [1] Brevet DD-259724-A5, DDR, 1988. Synchronmaschine mit Dauermagneten

Autori: N. Vasile, M. Gh. Mihăiescu, T. Sachelarie

- [2] Brevet nr. 84606, România, 1984. Mașină electrică bipolară

Autori: S. Slaiher, M. Gh. Mihăiescu, N. Vasile, T. Sachelarie

- [3] Brevet nr. 87017, România, 1984. Mașină electrică de c.c. cu magneți permanenți cu concentrație de flux bidirecțională

Autori: S. Slaiher, M. Gh. Mihăiescu, N. Vasile, T. Sachelarie

- [4] Brevet nr. 89658, România, 1986. Procedeu de realizare a statorului pentru motoare fără perii cu rotor disc

Autori: N. Vasile, T. Sachelarie

- [5] Brevet nr. 89659, România, 1986. Procedeu de realizare a statorului pentru motoare fără perii cu rotor disc

Autori: N. Vasile, T. Sachelarie

- [6] Brevet nr. 89660, România, 1986. Procedeu de realizare a statorului pentru motoare fără perii cu rotor disc

Autori: N. Vasile, T. Sachelarie

- [7] Brevet nr. 91556, România, 1986. Mașină electrică cu magneți tubulari și rotor disc

Autori: S. Slaiher, M. Gh. Mihăiescu, N. Vasile, C. Ifrim, T. Sachelarie

- [8] Brevet nr. 92051, România, 1986. Rotor pentru mașini electrice

Autori: M. Gh. Mihăiescu, N. Vasile, T. Sachelarie

- [9] Brevet nr. 91768, România, 1986. Procedeu de realizare a motoarelor electrice fără perii

Autori: N. Vasile, T. Sachelarie, M. Gh. Mihăiescu

- [10] Brevet nr. 90224, România, 1986. Motor electric fără perii

Autori: M. Gh. Mihăiescu, N. Vasile, T. Sachelarie

- [11] Brevet nr. 99686, România, 1989. Rotor disc cu înfășurare în colivie

Autori: N. Vasile, T. Sachelarie

- [12] Brevet nr. 99782, România, 1989. Motor cu magneți permanenți cilindrici ecranat

Autori: N. Vasile, T. Sachelarie, A. Pop, E. Mustăciosu

- [13] Brevet nr. 91768, România, 1986. Stator pentru mașini electrice și procedeu tehnologic de realizare a acestuia. Autori: N. Vasile, T. Sachelarie, M. Gh. Mihăiescu

[14] Brevet nr. 104558, România, 1991. Rotor disc cu magneți permanenți

Autori: N. Vasile, T. Sachelarie, D. Constantinescu

[15] Brevet nr. 104836, România, 1991. Motor sincron cu magneți permanenți

Autori: N. Vasile, M. Catană, Florina Vasile

[16] Brevet nr. 98405, România, 1991. Rotor disc cu magneți permanenți

Autori: N. Vasile, T. Sachelarie, M. Catană

[17] Brevet nr. 103196, România, 1991. Traductor de poziție

Autori: N. Vasile

[18] Brevet nr. 103276, România, 1991. Ansamblu de bobine de reactanță toroidale

Autori: F. T. Tănăsescu, S. Slaiher, E. Demeter, N. Vasile

[19] Brevet nr. 103275, România, 1991. Circuit magnetic cu miez din fier

Autori: F. T. Tănăsescu, C. Bârcă, L. Macoveanu, N. Vasile, C. Ivanovici

[20] Brevet nr. 107504, România, 1993. Mașină electrică sincronă cu rotor conic

Autori: T. Sachelarie, N. Vasile, M. Gh. Mihăiescu

[21] Brevet nr. 104866, România, 1994. Mașină electrică de curent alternativ sincronă cu magneți permanenți și inerție redusă

Autori: S. Șlaiher, M. Gh. Mihăiescu, N. Vasile, T. Sachelarie

[22] Brevet nr. 108119, România, 1994. Rotor cilindric cu magneți permanenți

Autori: N. Vasile, M. Scorțescu, E. Mustăciosu, M. Catană, V. Zlate

[23] Brevet nr. 108129, România, 1994. Motor electric cu rotor disc

Autori: C. T. Bârcă, N. Vasile, A. G. Pop

[24] Brevet nr. 109407, România, 1995. Motor fără perii cu întrefier axial și rotor disc

Autori: N. Vasile, M. Scorțescu, V. Zlate, D. Constantinescu

[25] Brevet nr. 112324, România. Procedeu de realizare a mașinilor electrice

Autori: N. Vasile, V. Licu, Șt. Marinescu

[26] Brevet nr. 110104, România, Metodă pentru pornirea motoarelor sincrone cu magneți permanenți, Autori: T. Minciună, N. Vasile

[27] Brevet nr. RO126986-A0/2014. Convecteur electric ceramic unimodul.

Autori : N. Vasile, Păuna, I., Tudorache, F., Gurgu, A.G., Necula, D.

[28] Brevet nr. RO126987-A0/2014. Convecteur electric ceramic multimodul.

Autori : N. Vasile, Păuna, I., Tudorache, F., Gurgu, A.G., Miriță, F.

[29] Brevet nr. RO127126-A0/2015. Convecteur electric motor.

Autori : N. Vasile, Fl. Vasile, Balaban, R., Stan, F.M., Necula, D.

[30] Brevet nr. RO130933-A2/2016 . Centrale solare și/sau eoliene cu stocare hidraulică a energiei.

Autori : R. Măgureanu, N. Vasile.

O succintă prezentare a activității desfășurate de inventatorul Nicolae VASILE

1. Cărți științifice, tehnice, cursuri și îndrumare universitare: 33, iar cărți de literatură beletristică: 19

2. Lucrări publicate în reviste științifice: 88;

3. Lucrări prezentate la manifestări științifice și publicate: 79;

4. Comunicări științifice: 70;

5. Citări în cărți, articole ISI și BDI (menționate în Google Scholar): 186;

6. Brevete de invenție: 30 (29 naționale și 1 internațional);

7. Contracte și proiecte de cercetare conduse: 23 (12 contracte înainte de 1989, 10 proiecte naționale și 1 internațional, după 1989);

8. Teze de doctorat finalizate în calitate de conducător științific: 8 la Universitatea Politehnica București și 5 la Universitatea Valahia din Târgoviște;

9. Membru în Comisii de doctorat: 82 (la Universitatea Politehnica din București, Universitatea Valahia din Târgoviște, Universitatea București, Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca, Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca, Universitatea Dunărea de Jos din Galați, Universitatea Tehnică de Construcții din București).

Este membru sau a participat la înființarea multor asociații patronale și profesionale pe care ulterior le-a condus sau a făcut parte din conducerea acestora, precum: Camera de Comerț și Industrie a României (prim-vicepreședinte 2002 - 2005), Camera de Comerț și Industrie București (vicepreședinte 2005 – 2010), Patronatul Român

din Cercetare și Proiectare (vicepreședinte 1994 – 2010), Asociația Patronală din Industria Electrotehnică și Electronică (membru în Biroul Director), Fundația J.M. JURAN (președinte 2002 - 2004), Asociația Română de Standardizare - ASRO (președinte fondator 1998 - 2000), Asociația Română de Acreditare – RENAR (vicepreședinte 1998 - 2006), Membru în Juriul Internațional al Salonului Internațional de Invenții de la Geneva; 2005-2006, Membru în Juriul Internațional al Salonului de Invenții, EUREKA, de la Bruxelles; 2005-2010, Vicepreședinte fondator al Camerei de Comerț și Industrie București; 2007, Președinte al Consiliului Științific al Comitetului Național Român al Comisiei Mondiale a Energiei; CNR-CME, Președintele Consiliului Științific, din 2008, etc.

În paralel cu activitatea științifică a fost profesor universitar asociat și conducător de doctorat. Ca Profesor universitar a desfășurat o intensă activitate didactică universitară. A predat cursuri licență, masterat și doctorat. A fost Coordonator științific pentru tezele de doctorat, până în anul 2010, la Universitatea POLITEHNICA București. De asemenea a fost Conducător științific de doctorat în domeniul inginerie electrică, din anul 2010, la Universitatea VALAHIA din Târgoviște. În anul 2019 a ieșit la pensie.

Domnul Nicolae VASILE este și un redevabil poet, prozator, eseist, filosof, dramaturg, publicist. Ca Scriitor a scris numeroase cărți, printre care: Punctul de sprijin, Editura Mediamira, Cluj-Napoca, 2000 și Echilibrul Marinarului, Editura AGIR, 2006, Știință și prejudecăți, Editura Electra, 2010, Reinventarea Omului, Editura Bibliotheca, 2011, Epistemologie – perspectiva interdisciplinară, Editura Bibliotheca, 2011, Omul ciclic, Editura AGIR, 2013, Universul ciclic, Editura LAURENT, 2015, Românul ciclic, Editura AREFEANA, 2015, Dominoul iubirii. Iadul, Editura INSPIRESCU, 2015, Dominoul iubirii. Raiul, Editura AREFEANA, 2016, Clubul, Editura AREFEANA, 2018, Sistemismul. Bazele științifice, filozofie, Editura Bogdania, 2018, Începutul cercului, poezie, Editura Arefeana, 2019, Hectomeronul coronavirus. O sută de gânduri din pandemie, cugetări, Editura Favorit, București, 2020.

Afilieri: Membru al Societății Scriitorilor Târgovișteni din anul 2011.

Membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România din anul 2015.

Președintele Ceneclului Literar "Literar ing", Redactor șef la Suplimentul „Literar ing”, Director al Revistei CHRONOS, Senior editor la Revista BOGDANIA, Senior editor la Revista Cronica Timpului.

Alte competențe și aptitudini Hobby: Dans și organizare a dansului sportiv la nivel național. A condus Clubul sportiv TREPSIDAVA-ICPE, campion național în anii 2000, 2001 și 2002.

Afirm cu tărie că omul de știință și de vastă cultură Nicolae VASILE rămâne un exemplu strălucit de urmat pentru noi și generațiile viitoare. Multă sănătate și succese în continuare.

Ionel MARIN

ANIVERSĂRI

Florin PIERSIC – la 85 de ani

Inconfundabilul actor de film, radio, televiziune și de scenă, **Florin PIERSIC** s-a născut la data de 27 ianuarie 1936 în orașul Cluj.

A jucat dramă, comedie, tragedie, în filme istorice, în filme cu haiduci, etc.

Da „MAJESTATE” ca să vă citez:

„Nu luăm cu noi nici o avuție.

Ceea ce ne rămâne moștenire este numai ceea ce am dat”.

Mărturisirea marelui actor Florin Piersic este universal valabilă.

Deosebirea este aceea; ce lăsăm moștenire?

Absolvent al Institutului de Artă Cinematografică București - 1957

Din 1959 actor la Teatrul Național București

A jucat în 55 de filme.

Debutul în film - „Ciulinii Bărganului” - 1957, urmând:
 „Neamul șoimăreștilor” - 1957, „De-aș fi Harap Alb”, „Răscoala” - 1965, „Tunelul” - 1966, „Șapte băieți și-o ștrengăriță” - 1967, „Columna” - 1968, „Mihai Viteazul” - 1971, „Aventuri la Marea Neagră” - 1972, „Frații Jderi” - 1974, „Un August în flăcări” - 1974, „Ștefan cel Mare - Vaslui” - 1975, „Elixirul tinereții” - 1975, „Pintea” - 1976, „Cuibul salamandrelor” - 1976, „Regăsirea” - 1977, „Eu, tu și Ovidiu” - 1978, „O lebedă iarna” - 1983, „Rămășagul” - 1985, „În fiecare zi mi-e dor de tine” - 1988, „Eminescu Versus Eminem” - 2005

ONORURI

Cetățean de onoare în Bacău, Cluj Napoca, Sighet, Caracal, Suceava, Baia Mare, Oradea, București, Galați.

În 10 dec 2012 i s-a acordat cetățenia Republicii Moldova

În 1967 distins cu Meritul Cultural - clasa a-V-a, pentru merite deosebite în domeniul artei dramatice

30 Mai 2002 - decorat cu Ordinul Național Steaua României în grad de cavaler, pentru prestigioasa carieră artistică în film și teatru

În 2021 președintele Klaus Iohannis l-a decorat cu Ordinul Național „Steaua României” în grad de ofițer.

La onorabila vârstă de 85 de primăveri, Florin Piersic a fost și rămâne primăvara noastră la români. Nu putem decât să ne bucurăm.

Personal am fost beneficiarul acestor primăveri din copilărie și până în acest moment ce-l notez aici. El a fost și rămâne eroul trăirilor noastre de la Harap Alb și inegalabilul Mărgelatu.

Omul de la care și care a lăsat și lasă nouă românilor o comoară pentru că el își iubește patria și neamul românesc.

Ne lasă această zestre cum și Luceafărul lui Eminescu, veșnic nemuritoare.

Personal l-am cunoscut faptic în 2006 cu ocazia înregistrării „Cutiuța muzicală - nr. 2” în calitate de textier, împreună cu Daniela Nane și Florinel Piersic Junior cu următoarea remarcă făcută de domnia sa: „Mă, tu ești sănătos la cap? De unde ai scos minunățiile astea?”

Da, o remarcă ce mi-a umplut inima cu aurul bucuriei, nu pentru faptul că ce mi-a spus, ci a faptului că ne-am privit în ochi atât cu el cât și cu Daniela și Florinel.

Frumusețea lui sufletească și cea fizică dar mai ales bunătatea lui omenească este precum un magnet care atrage și te simți minunat atunci când ai prilejul să-l privești sau să-i atingi făptura.

De aceea Florin Piersic, mărturisesc că în calitate de coleg de generație, că și eu am 84 de ani și îmi permit să mă dau mare (ca vârstă) și să spun că mă simt onorat de faptul că locuim împreună în universul anilor pe care-i trăim. Un asemenea model de OM apare rar pe frontispiciul orizontului românesc. De aceea noi toți dar toți românii, te iubim și-ți dorim să vezi și să ne vezi și la 100 de ani de viață.

LA MULȚI ANI, domnule FLORIN PIERCIC!

Vasile Groza - Membru U.S.R.

Geo CĂLUGĂRU – 79 trepte de lumină

Geo CĂLUGĂRU s-a născut pe data de 27 ianuarie 1942, la Mărășești, jud. Vrancea, în familia Ana (din Corbița, județul Vrancea) și Dumitru Călugăru (Strâmba – Jiu, Turceni, Gorj).

Studii:

A absolvit Facultatea de Filologie (1966), ulterior și Facultatea de Ziaristică, ambele din cadrul Universității București.

Profesie:

A activat timp de 6 ani ca profesor la școli din Județul Călărași, după care a fost director adjunct al Bibliotecii *Nicolae Labiș*, a Casei de Cultură a M.A.I. (1972-1990), redactor la publicațiile *Poliția Română* și *Pentru Patrie* (1990-2001), apoi director al aceleiași Biblioteci a Casei de Cultură a M.A.I. până la pensionare (2004).

Activitatea literară: Este poet, prozator și eseist, membru al Uniunii Scriitorilor din România și al Uniunii Ziariștilor Profesioniști.

A publicat sute de reportaje, comentarii, interviuri. A condus activitatea Cenaclului Literar

Ioan Tecșa, de pe lângă instituția amintită mai sus. Este membru activ al Ligii Culturale *Fiii Gorjului*, inițiatorul și coordonatorul Cenaclului literar *Octavian Goga*, al Centrului Socio-Cultural *Mihai Eminescu* al Primăriei Sectorului 2 al capitalei, unde a avut participări la momentele poetice susținute de actorii îndrăgiți, cu creații proprii. A fost de asemenea inițiatorul și coordonatorul Clubului de Satiră și umor *Amza Pellea* din cadrul Centrului de zi *Sfinții Mihail și Gavril*, inițiatorul și coordonatorul ciclului de activități culturale *Ferestre de dialog cultural*, împreună cu Excelența sa, domnul ambasador George Călin, scriitor, inițiatorul și coordonatorul Clubului *Tolba cu povești* dedicat copiilor din sistemul D.G.A.S.P.C. Sector 2, inițiatorul și coordonatorul ciclului de activități *Datoria de a nu ne uita valorile*, din cadrul Centrului de zi *Sfinții Mihail și Gavril*.

A publicat o serie de interviuri cu personalități culturale și științifice precum: Toma Caragiu, Radu Beligan, Dorel Vișan, Irinel Popescu etc.

A participat în juriile unor concursuri literar-artistice organizate de Filiala București a Uniunii Scriitorilor din România pentru copii și tineret, care s-au desfășurat la Bușteni, Casa memorială Cezar Petrescu, la audițiile *Redacției Teatrului Radiofonic pentru Copii și Tineret*, participă activ la întâlnirile cu elevi din școlile bucureștene, în cadrul unor activități cultural-educative.

A fost și actor amator în cadrul Trupeii de teatru *Ioan V. Maței-Buhăiești*, al Centrului de zi *Sfinții Mihail și Gavril* – Primăria Sector 2, participând cu trupa de teatru la Festivalul de teatru *Mereu tânăr*, Craiova, la trei ediții, Festivalul *La teatrale cu matală*, București, colaborator al Cenaclului *Literar ing* al AGIR – Asociația Generală a Inginerilor din România, cu creații proprii și lansări de cărți.

Colaborări la reviste:

- Revista *Poliția Română*;
- Revista *Pentru Patrie*;
- Revista *Contemporanul*;
- Almanahul Revistei *Pentru Patrie*;
- Revista *Sud*;
- Revista *Bogdania, Focșani*;
- Revista *Independența Română-Independența prin cultură*;
- Revista *Crinul Satelor*; Revista Fundației Culturale *Apollon, Urziceni ș.a.*

Cărți publicate:

- *Focul Pământului*, proză pentru copii, Editura *Ion Creangă*, București, 1986;
- *Prințul năzuros*, proză pentru copii, Editura *Făt Frumos*, București, 1988;
- *Vânare de vânt*, poezie, Editura *Sagittariu*, București, 1995;
- *Anotimpul iertării*, poezie, Editura *Sagittarius*, București, 1997;
- *Amară dulce răstignire*, poezie, Editura *Sagittarius*, București, 1997;
- *Țara lui Talmeș-Balmeș*, proză pentru copii, Editura *Sagittarius*, București, 1998;
- *Clipa Singurătății*, poezie, Editura *Sagittarius*, București, 1998;
- *Remember Ioan Tecșa*, Editura *Perpessicius*, București, 2001;
- *Capricii*, poezie, Editura *Perpessicius*, București, 2001;
- *Farmecul luminii-itinerar critic anual*, Editura *Sava*, Craiova, 2005;
- *Confesiunile unui terorist*, proză polițistă, Editura *Făt-Frumos*, București, 2005;
- *Toma Caragiu - Magicianul*, Editura *Coresi*, București, 2006;
- *Femeie, fluture de floare*, poezie, Editura *Arvin Press*, București, 2005;
- *Răsfrângeri lirice*, poezie, Editura *Arvin Press*, București, 2008;
- *Centenarul insomniilor*, poezie, Editura *Arefeana*, București, 2009;
- *Cuvintele veșmânt pentru marea trecere*, evocări, Editura *Rawexcoms*, București, 2016; Editura *Orizonturi*, București, 2016;
- *Sfinte firi vizionare*, monografie literar-istorică, dedicată fraților eroi Constantin T. Stoika, Cezar Al. Stoika și Titus T. Stoika, temeiul moral al înființării în ianuarie 2011 a Fundației Literar-istorice Stoika care editează revista *Independența Română*, Editura *Laurent*, București 2014;
- *Cartea vieții mele*, proză scurtă, Editura *Paul Editions*, București, 2019.

Premii și diplome:

- Diplomă de excelență pentru întreaga activitate în domeniul culturii, Academia Dacoromână, 2013;

- Diploma *Nichita Stănescu*, Societatea Culturală APOLLON, 2015;
- Premiul *Opera Omnia*. Literatură pentru copii și tineret, Uniunea Scriitorilor din România, Filiala pentru copii și tineret, 2018.

Referințe în lucrările altor autori:

- Dumitrescu Aurelian Titu, *Domnul cu catrenele*, în volumul *Scrisori către părintele Niculae*;
- Opreș Tudor, *Gând de întâmpinare*, în volumul *Clipa Singurătății*, 1998;
- Constantin Niculae, *Cuvânt de întâmpinare*, în volumul *Remember Ioan Tecșa*, 2001;
- Dumitrescu Aurelian Titu, *O mașinărie renașcentistă*, în *Revista Pentru patrie* nr. 1, 2003, p.29.

Referințe critice:

*Despre poetul Geo Călugăru și poezia lui. Puțini oameni au disponibilitatea de a-și sluji semenii, prin uneltele de care dispun, dăruindu-și din timpul și energia lor celorlalți, fie spre a-i încuraja, acolo unde este cazul, fie a le oferi un feedback, de care nu puțini țin cont în eforturile lor de a se perfecționa. Un astfel de om este și dl. prof. Geo Călugăru, autor de poezie, de proză, literatură pentru copii etc., care, poate, lăsându-și mai la urmă propria creație, își dedică o mare parte din timp cărților celorlalți, moderând întâlniri, conducând Cenaclul Octavian Goga de la Clubul J. L. Calderon din sectorul 2, beneficiind de experiența Cenaclului Ioan Tecșa, pe al cărui mentor nu l-a uitat dedicându-i cartea *Remember Ioan Tecșa* (2001).*

(Victoria Milescu, poet, membru al Uniunii Scriitorilor din România)

În aceste momente, când cultura este distrusă sistematic, când se pierde toate bunele maniere ale societății față de creatori, când nimic din artă nu mai poate fi stimabil, a întâlni un om ca Geo Călugăru este un eveniment.

... Disponibilitatea nelimitată a lui Geo Călugăru pentru existența ca risc moral asumat ne-a făcut prieteni atât de buni, încât iau asupra mea cei șaiszeci și unu de ani ai săi, dorindu-i o viață lungă și fericită.

(Aurelian Titu Dumitrescu, scriitor, în O mașinărie renașcentistă)

Poetul Geo Călugăru rămâne un îndrăgostit de locurile natale, de satul pitoresc, de puritatea vieții meditative închinată contemplației naturii și

prețurii nobilelor afecte. Rămâne un maestru versificator al nobilelor simțăminte omenești, prezentate într-o formă plină de alese mlădieri verbale și de o rară măreție spirituală.

(prof. Dan Smântânescu, fost secretar particular al lui Nicolae Iorga)

Geo Călugăru, mai ales clasicizant, curajos și îndemnativ mănuitor al verbului metric, într-o vreme când formele se dizolvă, marginile se tocesc, este un rapsod de tip eminescian dar care duce mai departe și cu tandre sclipiri moderne o moștenire scumpă românilor.

(Prof. Tudor Opreș, în Gând de întâmpinare din volumul Clipa singurătății)

*... Poetul Geo Călugăru a scris cartea **Remember Ioan Tecșa** cu inima, carte ce, de altfel, nici nu poate fi citită decât cu inima. E scrisă cu același inegalabil sentiment al prieteniei și filele ei nu se pot parcurge fără o lacrimă în colțul ochilor. Nici fără deschiderea dată de lipsa orgoliilor, a patimii ambițiilor, de atât de prețiosul altruism.*

(Dumitru Dumitrică, despre Ioan Tecșa o voce distinctă în cultura românească)

Mic de statură, poate cel mai scund dintre scriitorii pe care-i are Uniunea de profil, acest spiriduș nu este, cum greșit s-ar putea crede, un clown al vieții noastre culturale, ci mai degrabă un ins plin de jovialitate, mereu zâmbitor (odată avea u surâs în colțul buzeor chiar când îmi spunea că îl chinuie niște dureri la coloană și pleacă într-o stațiune să se amelioreze) și curtenitor, politicos până peste poate, înțelegător chiar cu mulți grafomani și veleitari care-l "onorează" cu prezența lor la un cenaclu literar pe care-l conduce, Geo Călugăru îmi pare a fi unul dintre puținii inși pe care cred că nu te-ai putea supăra niciodată pentru că nu-ți dă prilejul.

(Florentin Popescu, "Mititelul" cu suflet mare: Geo Călugăru, în volumul Noi portrete în peniță, București, 2010)

... Eu îl știu din junețe. A mea. Era pitorescul și proletcultistul staroste al Cenaclului literar "N. Bălcescu" al Casei de cultură a M.I. și mai marele Bibliotecii aceluiaș așezământ cultural. Lansator de talente, CTC-ist de creație literară, trăgător de concluzii "domnul Geo" a înaintat discret, dar olteneste. Și când l-am avut (l-am luat) în subordine ca redactor la "Pentru

Patrie”, unde a continuat osârdia social-culturală, voluntar-culturală. De fapt, era abonatul tuturor activităților (de obicei în week-end) la care nu puteam merge: lansări, aniversări, vernisaje, slujbe, comemorări, inaugurări, simpozioane, cateheze, spectacole, întâlniri. Pe scena, în public, la microfon nu are trac. Nici rețineri, își dă cu presupusul, laudă, lansează, elogiază și-ncheie cu câte un catren sau cronică rimată. Dacă lipsește un V.I.P. la o activitate, Geo e imediat înlocuitorul, reprezentantul, trimisul, mandatatul.

(Nicolae Rotaru, Înlocuitorul, în volumul Mirabile dictu. 101 nemuritori, Editura Detectiv, București, 2005)

Geo Călugăru este un pasionat evocator de mari personalități în “Sfinte firi vizionare” ca și în “Cuvintele – veșmânt pentru marea trecere” în care se referă la mari personalități precum: Toma Caragiu, Amza Pellea, Mircea Eliade – oameni care după opinia regretatului maestro Radu Beligan “n-ar trebui să moară niciodată”.

... Geo era ceea ce a rămas până azi: un scriitor harnic, inimos, foarte active, generos, pentru care prietenia e o valoare supremă – sugestiv ceea ce a scris el despre Dumitru Dumitrică și acesta despre el, ceea ce a scris despre Geo, admirabil, poeta Victoria Milescu.

... Într-o vreme cu multă lume și puțini oameni, cel ce va căuta un om adevărat, de omenie și acțiune, îl va găsi aici, acum printre noi pe cel pe care îl aniversăm la 75 de ani. E Geo Călugăru, omul vremii noastre fiind mai longeviv decât, să zicem, cel din Ev Mediu și Renaștere.

(Prof. Ion Dodu Bălan, scriitor)

Din fiecare pagină a lui Geo Călugăru desprindem atâtea emoție și dragoste față de cuvântul scris sub formă artistic încât rămâi impresionat de marea putere de creație a acestui scriitor modest și harnic. Geo Călugăru este un binefăcător, atât prin exprimarea liberă, în cadrul unor ședințe culturale, când se referă la o carte nou apărută, cât și prin gânduri adunate între copertile unui volum de sinteză. El este un cronicar de lumină al celor care i s-au adresat cu încredere, iar pe cei care au avut cu adevărat har i-a scos din anonimat, așezându-i cu încredere în rândul scriitorilor adevărați.

(Ion C. Ștefan, Un cronicar de lumină, despre volumul Cuvintele – veșmânt pentru marea trecere)

Geo Călugăru este unul dintre cei mai bine intenționați reprezentanți ai peisajului literar contemporan, dispus să facă mari eforturi pentru evocarea valorilor trecutului și promovarea noilor veniți în această tumultuoasă lume. Nu vorbește niciodată nefundamentat și, lucru mai rar întâlnit astăzi, nu se pronunță asupra unei lucrări pe care n-a citit-o.

Încrederea în forța de muncă și corectitudinea lui Geo Călugăru, m-a condus decizia la a-l propune să coordoneze Proiectul Scriitori din Generația 2000, inițiativă la care nu s-a încumetat având în vedere complexitatea lucrării care presupune utilizarea mijloacelor electronice de comunicare pe care le utilizează mai puțin.

Dovezile devotamentului său cultural au, uneori, și o parte mai puțin agreată de cei prezenți la cenachurile coordonate de el, având tendința de a le transforma ad-hoc în adevărate simpozioane, prin citirea unor ample materiale, minuțios pregătite anterior, foarte interesante de altfel, dar care ar fi putut fi citite de auditoriu în extenso în revistele care le publicau ulterior, lăsând loc și unor dezbateri pe tema respectivă. Lunga activitate de coordonator de cenaclu nu a reușit să-l facă să renunțe la acest obicei.

(Nicolae Vasile, coordonator Cenaclul Literar ing)

Extrase din operă:

Amara-dulce răstignire

Amara-dulce răstignire
Pe crucea verbului a fi
Să intri-n cartea de citire
A neamului, ce te-o iubi.
Amara-dulce răstignire
Limba sfântă de la mamă
Cum e a codrului foșnire,
Ce, la umbra lui te cheamă,
Amara-dulce răstignire
Pe care mi-o doresc mereu,
Între cuvinte-ncărunțire,
Blestem, ce l-am ales și eu;
Să las în urmă, în cuvinte,
Din dulce amara-dulce răstignire,
Ceva spre aducere aminte
Păstrat în cartea de citire.

Dor de Amza Pellea

(acrostih)

A trecut peste un sfert de veac.

Mi-e dor de tine, Amza, și nu știu
Zădărniceii vieții, niciun leac.
Azi, fără tine, mi-e frig și pustiu.

Până la tine-n orașul Băilești
E timp destul pentru o rugăciune...
Luminează gutuile-n ferești,
La Băilești, umorul nu apune,
E ca și tine, al locului, acasă,
A crescut ca iarba și e bun de coasă.

A mai căzut o stea

(acrostih)

Și-a mai căzut o stea din cer,
Tăindu-mi respirația, deodată.
E firesc, când geniile-ți pier-
Făr-a le mai întâlni vreodată.
A fi sau a nu fi, stare de risc-
N-a ocolit-o-n scurta-i viață

Iar dac-a suit acolo-n pisc,
O merită, căci a ajuns prin față.
Rămâne, sigur, lumea mai săracă
Dacă, Dumnezeu ne-o dijmuieste,
Aproape săptămânal din ea ne pleacă
Câte o lumină și se nemurește.
Hotărât lucru; e sfârșitul lumii-
E-n derivă timpul. Se grăbește ...

Timp

Timp pentru boală și nervi,
Timp destul să înnebunim,
Timp să fim altora servi,
Și atât de puțin să iubim.

Timp pentru arme și moarte,
Timp ca-n curând să nu fim,
Timp apucat zdravăn de toarte
Și atât de puțin să iubim.

Timp pentru lustrul minciunii,
Timp de care-aproape nu știm,
Timp pentru contemplarea genunii
Și atât de puțin să iubim.

Timp pentru tăcere și rugă,
Timp pentru timp risipim,
Timp pentru timpul de fugă
Și atât de puțin să iubim.

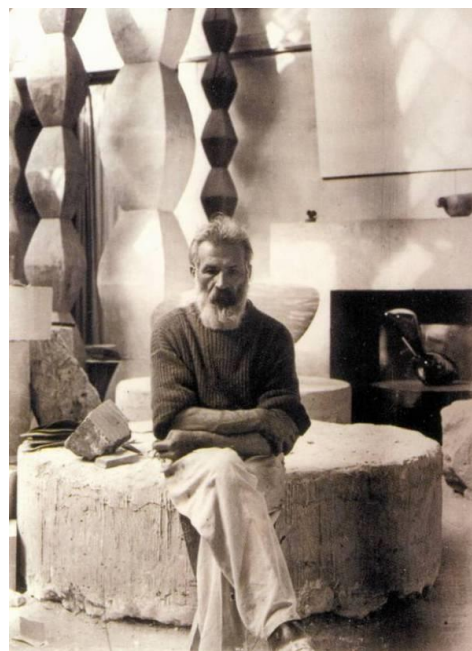
Timp pentru nevăzuta rană,
Timp în uitare s-o știm,
Timp pentru aspra dojană
Și atât de puțin să iubim.

Timp pentru a face de toate,
Timp să învățăm să murim,
Timp, cât timpul se poate
Și atât de puțin să iubim.

Profil de autor realizat de Nicolae VASILE

Dr. Stelian Gomboș

**Im memoriam: Sculptorul creștin
Constantin Brâncuși la împlinirea a 145 de ani
de la nașterea sa...**

Născut în data de 19 februarie 1876, Constantin este al șaselea copil al lui Nicolae și Maria Brâncuși. Prima clasă primară o face la Peștișani, județul Gorj, apoi continuă școala la Brădiceni. Copilăria este marcată de dese plecări de acasă și ani lungi de ucenicie în ateliere de boiangeri și prăvălii.

După ce a urmat Școala de Arte și Meserii în Craiova (1894 – 1898) vine la București unde absolvă Școala de Belle-Arte în anul 1902. În timpul studenției, chiar în primul an, în anul 1898, lucrarea sa Bustul lui Vitellius obține „mențiune onorabilă”, Cap al lui Laocoon din

anul 1900 obține medalia de bronz, iar Studiul din anul 1901, câștigă medalia de argint.

Împreună cu doi ani, între anii 1900 și 1902, cu ajutorul doctorului Dimitrie Gerota, realizează „Ecorșeu”, un studiu pentru reprezentarea corpului omenesc, lucrare căreia i se atribuie o medalie de bronz. Precizia detaliilor acestei lucrări va face ca Ecorșeu să fie folosit în școlile românești de medicină, după ce se vor face câteva copii, iar Marcel Duchamp va include fotografia Ecorșeu în expoziția pe care o va organiza la sfârșitul anului 1933 la Galeria Brummer din New York City.

În anul 1903, primește prima comandă a unui monument public, bustul generalului medic Carol Davila, care va fi instalat la Spitalul Militar din București și reprezintă singurul monument public al lui Constantin Brâncuși din București. Pleacă în anul 1904 la studii la München, dar după șase luni o părăsește pe jos prin Bavaria, Elveția până la Langres, în Franța, de unde ia trenul până la Paris.

În anul 1905 reușește la concursul de admitere la prestigioasa École Nationale Supérieure des Beaux-Arts, unde lucrează în atelierul lui Antonin Mercié până în anul 1906 când, atingând limita de vârstă, părăsește școala. Refuză să lucreze ca practician în atelierul lui Auguste Rodin, rostind cuvintele devenite celebre, „Rien ne pousse à l'ombre des grands arbres” (La umbra marilor copaci nu crește nimic).

Expune pentru prima dată la Société Nationale des Beaux-Arts și la Salon d'Automne din Paris în anul 1906. Creează în anul 1907 prima versiune a Sărutului, temă pe care o va relua sub diferite forme până în anul 1940, culminând cu Poarta Sărutului parte a Ansamblul Monumental din Târgu Jiu.

În anul 1907 închiriază un atelier în Rue de Montparnasse și intră în contact cu avangarda artistică pariziană, împrietenându-se cu Guillaume Apollinaire, Fernand Léger, Amedeo Modigliani, Marcel Duchamp. Va începe lucrul la Rugăciunea, o comandă pentru un monument funerar ce va fi expusă în Cimitirul „Dumbrava” de la Buzău.

În anul 1909 revine pentru scurt timp în România și participă la „Expoziția oficială de pictură, sculptură și arhitectură”. Juriul Expoziției, prezidat de Spiru Haret acordă

premiul II ex aequo lui Constantin Brâncuși, Paciurea, Steriadi, Petrașcu, Theodorescu-Sion. Colecționarul de artă Anastase Simu îi cumpără sculptura Somnul iar bustul în ghips al pictorului Nicolae Dărăscu este achiziționat de Ministerul Instrucțiunii Publice.

Până în anul 1914, participă cu regularitate la expoziții colective din Paris și București, inaugurând ciclurile Păsări Măiestre, Muza adormită, Domnișoara Pogany.

În anul 1914, Constantin Brâncuși deschide prima expoziție în Statele Unite ale Americii la Photo Secession Gallery din New York City, care provoacă o enormă senzație. Colecționarul american John Quinn îi cumpără mai multe sculpturi, asigurându-i o existență materială prielnică creației artistice. În același an, ministrul de interne al României respinge proiectul monumentului lui Spiru Haret comandat cu un an înainte. Brâncuși va păstra lucrarea în atelier și o va intitula Fântâna lui Narcis.

În anul 1915, începe să execute primele lucrări în lemn: 2 Cariatide, Fiul risipitor etc. La Paris, în anul 1919, apare volumul „La Roumanie en images” cu cinci reproduceri după lucrări ale lui Brâncuși. Un an mai târziu, participă la expoziția grupării „La Section d'Or” în Franța, la expoziția grupării „Arta română” la invitația lui Camil Ressu în România, la „Festivalul Dada”, unde semnează manifestul intitulat Contre Cubisme, contre Dadaïsme. În revista Little Review din New York, apare, în anul 1921, primul studiu de amploare cu 24 de reproduceri din opera lui Constantin Brâncuși, semnat de poetul american Ezra Pound. De altfel, sculptorul avea să realizeze ulterior un celebru portret al acestuia.

Participă la o mișcare de protest contra lui André Breton și în apărarea lui Tristan Tzara. La 30 noiembrie 1924, expune la Prima expoziție internațională a grupării „Contemporanul” din București. Doi ani mai târziu, la Wildenstein Galleries, din New York, se deschide cea de-a doua expoziție personală a sa.

Până în anul 1940, activitatea creatoare a lui Constantin Brâncuși se desfășoară în toată amploarea ei. Operele sale de seamă din ciclul Pasărea în văzduh, ciclul Ovoidului precum și sculpturile în lemn datează din această perioadă. În același timp, Constantin Brâncuși participă la cele mai importante expoziții colective de

sculptură din Statele Unite ale Americii, Franța, Elveția, Olanda, Anglia.

În atelierul său din Impasse Ronsin, în inima Parisului, Constantin Brâncuși și-a creat o lume a lui, cu un cadru și o atmosferă românească. Muzeul Național de Artă Modernă din Paris (Centre Pompidou) are un număr important de lucrări ale lui Constantin Brâncuși, lăsate prin testament moștenire României, dar acceptate cu bucurie de Franța, împreună cu tot ce se afla în atelierul său, după refuzul guvernului comunist al României anilor 1950 de a accepta lucrările lui Constantin Brâncuși după moartea sculptorului.

În România, în epoca realismului socialist, Constantin Brâncuși a fost contestat ca unul din reprezentanții formalismului burghez cosmopolit. Totuși, în decembrie 1956, la Muzeul de Artă al Republicii din București s-a deschis prima expoziție personală Brâncuși din Europa. Abia în anul 1964 Constantin Brâncuși a fost „redescoperit” în România ca un geniu național și, în consecință, ansamblul monumental de la Târgu Jiu cu Coloana (recunoștinței) fără sfârșit, Masa tăcerii și Poarta sărutului a putut fi amenajat și îngrijit, după ce a fost lăsat în paragină un sfert de veac și fusese foarte aproape de a fi fost dărâmat.

Locul lui Constantin Brâncuși în sculptură precum și mesajul spiritual al acesteia

Constantin Brâncuși a eliberat sculptura de preponderența imitației mecanice a naturii, a refuzat reprezentarea figurativă a realității, a preconizat exprimarea esenței lucrurilor, a vitalității formei, a creat unitatea dintre sensibil și spiritual. În opera sa, Constantin Brâncuși a oglindit felul de a gândi lumea a țaranului român. Prin obârșia sa țărănească, și-a aflat rădăcinile adânci ale operei sale în tradițiile, miturile și funcția magică a artei populare românești. Constantin Brâncuși a relevat lumii occidentale dimensiunea sacră, spirituală a realității.

Figură centrală în mișcarea artistică modernă, Constantin Brâncuși este considerat unul din cei mai mari sculptori ai secolului al XX-lea.

Sculpturile sale se remarcă prin eleganța formei și utilizarea sensibilă a materialelor, combinând simplitatea artei populare românești cu rafinamentul avantgardei pariziene.

Verticalitatea, orizontalitatea, greutatea, densitatea cât și importanța acordată luminii și spațiului sunt trăsăturile caracteristice ale creației lui Constantin Brâncuși.

Opera sa a influențat profund conceptul modern de formă în sculptură, pictură și desen.

În anul 1957, Constantin Brâncuși îl cheamă pe arhiepiscopul Teofil Ionescu, slujitor la biserica ortodoxă românească, se spovedește și se împărtășește, apoi îi mărturisește că moare „cu inima tristă pentru că nu mă pot întoarce în țara mea”.

La data de 16 martie 1957, Constantin Brâncuși se stinge din viață la ora 2 dimineața, iar în data de 19 martie este înmormântat la cimitirul Montparnasse din Paris.

Dumnezeu să-l ierte, să-l așeze cu dreptții și să-l numere cu aleșii Săi!...Veșnică să-i fie amintirea și pomenirea sa! Amin!...

Prof. Geo CĂLUGĂRU

DIN ZESTREA LIRICĂ A UNUI MARE POET – GHEORGHE DUȚĂ- MICLOȘANU

Acest ultrasensibil poet, Gheorghe Duță-Micloșanu, ne-a dăruit o zestre poetică într-o limbă română în a cărei urzeală de lumină se află și o parte din truda-i sisifică pentru ca vorbirea, graiul, părinților, moșilor și strămoșilor să rămână întru eternitate, „dulce fagure de miere”, cum îl aprecia poetul nostru nepereche, Mihai Eminescu.

Pentru a ni-l aduce în suflet, voi consemna câteva poezii ale Măriei-Sale, prietenul meu, regretatul poet Gheorghe Duță-Micloșanu, într-o limbă a cărei proștețime va doini în eternitate.

RUGĂ

Șterge-mi de pe geană visul
Și dă-mi tihna împlinirii,
Flori de măr să-mi fie scrisul
Cu veșmântul fericirii.
Dă-mi, iluzie, secunda,
Monument prin timp de glorie,
Curge-n matca toamnei unda
Ce-o revarsă-n cer cocorii,
Dă-mi lumina sfintei groape

Ce-o numim Eternitate!
Apoi șterge-mi de pe pleoape

Negurile lumii toate!

NEUITATELE IUBIRI

Pietre mari de ploaie dau în floare,
Răzvrătirea curge în cascadă,
Munții duc tăcere în izvoare,
Lăsând stele-n suflete să cadă.
Plânsul lăstărește în cuvinte,
Trec poeme-n cer, de bolovani,
Se lovesc de ziduri pietre rare –
Răsărituri trec din ani în ani.
În cascadă curg doar răzvrătiri –
Munții duc, în zboruri, ochi de pradă,
Trec prin noi poeme în cascadă,
Umbra neuitatelor iubiri...

ÎMPĂCARE

Românii au o zi pe an în care
Se duc la frați, la rude, la părinți
Să-și ceară și să capete iertare,
O zi pe an, ca niște sfinți!

Atunci, zâmbind, se-mprăștie iertare
Peste sprâncene grele, încruntate;
Cei tineri se-nțeleg cu cei în vârstă
La masa-ntinsă plină cu bucate.

Mizeriile ce-au pătruns în suflet
De-a lungul unui an inert, stufos,
Se spală cu ulcioru-ngăduirii,
Cu flori și vin și c-un cuvânt frumos.

Să profităm de-această zi în care
Sufletul trist se spală de păcate,
Să cerem unii altora iertare,
Căci drumurile sunt nenumărate.

Celui ce-și ține inima de stâncă
Și nu-ți întinde mâna spre-mpăcare,
Iar ura îl înlocuiește încă,
Din partea mea, vă rog, să-i dați o floare!

P.S. - Am dorit să exprim un anumit sentiment de
evlavie în această poezie inspirată de simțirea și
înțelegerea semnificației Sărbătorii Învierii Fiului
lui Dumnezeu, în ipostaza și de Fiu al Omului,
jertfindu-se pe Cruce, ca apoi, în cealaltă

ipostază, să învie din moarte, dăruindu-ne, după
moartea pământească, în Împărăția tatălui său
Ceresc, viața în veșnicie, lipsită de orice
suferință, tuturor, care au crezut în El și I-am
împlinit poruncile, în acel moment, numit
Judecata de Apoi, înfăptuită de Dumnezeu Însuși.
Mă străduiesc să fac loc în sufletul meu celui
sentiment al românilor în care mă recunosc cu
luminile și umbrele inerente, încât să-mi încarc
zilnic sufletul cu bogăția de frumos și de adevăr a
acelei unice Zi din an, Ziua Învierii Domnului
nostru Iisus, Fiul lui Dumnezeu.

Corneliu CRISTESCU-poeme inedite

ERAM ȘI TÂNĂR ȘI FRUMOS

Eram și tânăr și frumos,
Și viața multe îmi dorea,
Eram și mândru și orgolios
Cu cei ce stau în calea mea.

Voiam să știu, și-am învățat,
La 20 de ani, cum gândeam eu,
Voiam, în meseria mea, să știu
Măcar atât, cât știe Dumnezeu!

Întâiul, îmi doream să fiu,
În meseria mea frumoasă,
La 35 de ani, credeam că știu
Și pot să stau cu Dumnezeu la masă!
Continuu învățam și-acumulam,
Lucram mereu, precum am spus,
La 45 de ani, destul știam,

Dar Dumnezeu părea puțin mai sus!

Trecuse anii, nemulțumit eram,
Căci anii trec, precum se și cuvine,
La 55 de ani, deja, vedeam,
Că Dumnezeu e mult mai sus ca mine!

O viață nu ajunge să știm mult,
Să știm noi totul, e-o poveste...;
La 65 de ani, la Dumnezeu mă uit;
Abia dacă-l zăresc, de sus ce este!

Acuma, privesc viața-n felul meu,
Că-i plină de speranțe și mister,
La 75 de ani, mă uit spre Dumnezeu;
Eu nu-L mai văd, dar sigur este-n Cer!

DARUL VIEȚII

Îți mulțumesc, Doamne, de darul vieții mele,
Îți mulțumesc și-s recunoscător,
Prin ea am cunoscut și sori și stele,
Cu Tine-n viață, mi-a fost mai ușor.

În mare, viața mea a fost curată,
Căci am trăit după percepte sfinte,
Dar s-a-ntâmplat, ceva, deodată;
De sănătate am nevoie-acum, Părinte!

Viața mi-a fost grea, câteodată,
Eu știu că-n viață nu-i doar miere,
De-acum, eu, de la Tine, Al Nostru Tată,
Mai vreau doar sănătate și sfântă mângâiere!

În anii ce-mi rămân, privi-voi doar în SUS,
Spre CER, de unde-s viața și lumina firii,
Căci prin credința sfântă în IISUS,
Sper să primesc darul ceresc al mântuirii!

Pornind pe *Calea Vieții*, cu *Adevăr* curat,
Trăind de-acum în Sfânta Ta Apropiere,
Așa cum, chiar de Paște, *Hristos a Înviat*
Și eu am speranță în *Sfânta Reînviere*!

HRISTOS-SOARELE DREPTĂȚII

Prin Persoana Sa divină,
S-a născut Cel-Fără-Vină!
Dumnezeu un Fiu ne-a dat,
Cel Născut Fără Păcat!

Duhul Sfânt ni l-a-ntrupat,
Ca Dumnezeul Necreat,
Care s-a unit pe dată,
Cu Omenirea cea Creată!

Căci Hristos, la rândul Său,
E Fiul lui Dumnezeu.
Dumnezeu Adevărat,
Din Dumnezeu Adevărat.

Este și fiul Mariei;
Să dăm slavă bucuriei!
Pe pământ, asta înseamnă,
Fiul Omului se cheamă.

Căci Fiul lui Dumnezeu,
S-a schimbat în felul Său,
Totul s-a-ntâmplat tiptil,
Devenind Omul-Copil!

Dar în CER, cum ne dăm seamă,
Are Tată, n-are mamă!
Iar ca Om, Iisus coboară
Născut din Mamă-Fecioară!

Pe pământ, de astă dată,
Are Mamă, n-are tată.
A unit, astfel, Cuvântul,
Cerul Mare cu Pământul!

Astfel, le-nțelegem toate,
Hristos e Dualitate:
În Cer e Divinitate,
Pe pământ-Umanitate!

Cel ce iarăși va să vină,
Să judece pentru vină,
Așa cum noi știm cu toții,
Judecă viii și morții!

În veacul ce va să vie,
Va clădi o Împărăție,
Unde Răul să nu fie;
Va dura o veșnicie!

În veacul ce va să fie,
Ne rugăm de veșnicie.
Către Cel-Fără-Sfârșit,
Închinat și proslăvit!

Azi, în zorii dimineții,
S-a născut Lumina Vieții,
Simbolul fraternității,
Hristos-Soarele Dreptății!

INCREDERE ȘI IUBIRE

Nu-ți pierde-ncrederea în viață,
Să fii atent la ce-ți spun eu,
Nu-ți pierde-ncrederea în oameni
Și, mai ales, în Dumnezeu!

Nu-ți pierde-ncrederea, copile,
Căci viața ta este-nainte.
În viață-s minunate zile,
De crezi în oameni și-n cuvinte.

Tu ai nevoie de adevăr,
Încrederea s-o dobândești,
Minciuna stând pe-un fir de păr,
Încrederea ți-o risipești.

Nu-ți pierde-ncrederea în tine,
Nu-ți fie frică să iubești,
Că, până la urmă, va fi bine;
Vei fi iubit, dacă-ndrăznești.

Iubirea-i rodul tinereții,
Îți dă impuls, vitalitate,
Menține bine ritmul vieții,
Te-ajută și-n longevitate.

În lupta ta, să-ți fie bine,
Tu, dragostea o dovedești
Când ai încredere în tine
Și-n cei pe care îi iubești.

Încrederea să-ți fie-n fire,
Încrederea îți dă de toate,
Încrederea îți dă iubire,
În drumul spre eternitate.

Să crezi în oameni, e sublim,
Să crezi în viață, e divin,
Dar cel mai bine e, cred eu,
Să crezi în bunul Dumnezeu!

***Din volumul **POEZIILE INIMII**. La
șaptezeci de ani, din suflet, pentru suflet, autor
Corneliu Cristescu, Editura Sud, 2020

MEDALION LIRIC

Omagiu poezilor, poeziei românești
(21 martie, Ziua mondială a poeziei)

Florentin SMARANDACHE

CUVINTELE TRECUTE PRIN FOC

Poetul își aprinde lumânarea
în craniu
și arde, arde acolo
cu flacăra.
Prin ochii săi, două vrăbii
scot ciocurile afară.

El scrie, și din gură îi curg
litere pe trup.

Și craniul îi este palid
de albastru
încât se văd înăuntru dealurile
și văile, și câmpurile,
se văd înăuntru gândurile –
ce mișună ca niște furnici.

Poetul mai scrie, și înainte de scris
trece cuvintele prin foc.

Prof. Geo CĂLUGĂRU

Poetul

Cine caută vremea

O pierde,
Cine stelele strigă
Rămâne fără cuvinte.
Adoarme și umbra în om.
Doar el își rostește
Tristețea...
De mult târziu
I s-a uscat și ziua.
Strânge
Mâine lângă mâine,
Tăcerea
Vine la urmă...

Ionel MARIN

Poetul

Prinț al cuvintelor,
Poetul,
Șuvoi de gânduri și fioruri,
Sărută urmele Luminii.

Cuvintele aleargă,
Le atinge,
Cu sfială le prinde,
Având grijă
Să nu se spargă.

Dă chip transparent hârtiei,
Înfrățește și desparte cuvinte,
Cu gând izvoditor.
E fermecător,
Hrănind și udând cuvintele...

THE POET

Prince of words,
Stream of thoughts and thrills,
The poet,
Kisses the traces of Light.
He runs after the words,
Touches them,
Timidly grips them,

Being careful
Not to break them.

He gives the paper a transparent aspect,
Joins and disjoins the words,
With nourishing intentions.
He's charming
When feeding and watering the words...

Traducerea de **Angela Cioltan Zainea**

În spațiul dintre cuvinte

Ce este în spațiul dintre cuvinte?
Putem rămâne în raza unei clipe de lumină?
Ce-i viața, cine dirijează nesfârșitul?...
Întrebări, mari și multe întrebări,
Însă câte răspunsuri putem da!
Cu certitudine există ceva, ceva mai presus de noi,
O privire, o cale, unde spre care tindem...
Un cer din interior și unul de deasupra
Primește, trimite norii visării, fiori ai zborului,
Lumina vieții, ispite și încercări.
Prin zâmbet inima înfloarește, sufletul,
Se înalță prin bucuria regăsirii.
Dăruind vei primi răsplata înzecit, emoții,
Lumină lină din făclia sacră a zilei.
Mergând pe cărarea Luminii Sale, vei străluci,
Vor crește fructele dulci ale virtuților,
Și nici noaptea nu te vei rătăci în întuneric.
Îmbrățișând clipele sfințite, adevărul,
Și nu egoismul, răutatea, fărădelegea, în noi
Se va revărsa din belșug picuri de lumină,
Raze, semne și împliniri de dorințe.
Fără dreptate, pace și ascultare lumea-i,
Urâtă, searbădă, bolnavă și...tulburată,
Asemenea spațiului dintre cuvinte ucigătoare...
În spațiul dintre cuvinte, dintre noi, să lăsăm,
Doar punțile înțelegerii, armoniei și iubirii.

O viață, o lumină

Taină a foșnetului universal,
OMUL,
Crâmpei din nemarginile văzute,
Nevăzute,
Un zbor de-o clipă
Peste oceanul albastru,
O aripă de gând stelar,

Un cuvânt înflorit,
Din netimpul divinității...
O viață, o lumină nestinsă!
Candela iubirii vindecând
Rănilor, suferințele vremilor...
Prin pace, armonie, frăție,
Lumina va-mblânzi întunericul,
Va străluci și pluti peste oameni,
Ființe, peste toate,...peste netimp.

Acad. Cristian Petru BĂLAN

UN TRAGIC UNIVERS ÎN LACRIMI...

Un tragic univers în lacrimi ca-ntr-o vedenie de
taine
Răsare-ntr-un amurg himeric de gânduri
deznădăjduite,
Ademenind sufletul celor purtând o grea, cernită
haină,
Și-ncearcă-a inunda pământul cu valuri negre,
otrăvite.

Din orice colț pândește răul și năvălește peste
lume,
Din roza vânturilor aspre ies șuier
vestind furtună;
Firava rădăcină-a păcii e sufocată-n roșii spume -
Supreme disperări gigante în suflete ni se adună,

Iar umbrele durerii noastre se strâng în negri nori
pe ceruri...

Cam astea-s ce vedem în preajmă; cam astea
astăzi ni se arată.
O, Doamne-i bine? Nu e bine, dar știm că Tu faci
mari transferuri:
Dacă ne-ntoarcem toți la Tine, atunci schimbi
toate dintr-odată !

CERERI DIVINE

Cu rime de flori albe, diafane,
Puse-n clepsidra vieții neîntoarsă,
Își scrie tinerețea-ale toane,
Iar când o-ntoarce,-i scrum de floare arsă...

Împărăția clipelor de vise
E-un zbor de fulger dintre-un nor și-o creastă.
Pustiul timpului e-un lanț de stări concise
Și-nving doar cei cu o credință vastă.

Dincolo de ispite necuprinse,
În spațiu-mpărătesc de veșnicie,
Sunt alte legi, de oameni neatinse;
Pot fi-nțelese prin cucernicie.

Iar eu la nimeni, la nimeni, niciodată,
N-am jinduit nimic - splendori sau altceva....
Dar azi lui Dumnezeu cer, ca răsplată,
Întâi iubirea Lui, apoi iubirea ta !

DORITELE SCHIMBĂRI

Cântarele din ceruri se lasă grele-n jos...
Sunt pline și-ndesate de vina ce le-a ros.
Păduri de ghimpi de gânduri perfide-au amuțit;
Pe-alocuri, ceru-albastru, treptat s-a înroșit.
Când ultima din stolul de păsări a plecat,
O floare din buchetul de vise s-a uscat
Căzând ușor pe râul care se scurge lin
Spre mările durerii cu ape de pelin,
Iar valurile-amare îndată o topesc
Și tot ce-i rău și bine în gol se risipesc...
Arar, la orizonturi, mai scapără lumini -
Poate-s semnale date de îngerii divini,
Că nicidecum speranța nu a uitat de noi
Chiar dacă ne-o pierdusem prin griji și mari
nevoi.
Sub crugul veșniciei care pe toți ne-așteaptă,
Corăbiile vieții spre infinit se-ndreaptă
Și-o taină-a nemuririi la cap de ispășiri

Aflăm trecând prin filtre de reconstituiri.
Nu toți știu de-acea clipă și nici nu-și fac probleme,
Așa că-și trăiesc viața și n-au nicicum dileme.
Până-i găsim mai dornici, pe alții-i îndrumăm
Și mulți devin noi oameni când ființa le-o schimbăm.
Bezna-n lumină moare, norii cei negri pier,
Inimi se-aprind îndată printr-un măreț mister.
Schimbări uluitoare, cu-adânc de ne-nțeles,
Străluminează trupul cu-n spirit rar, ales!
Nimic nu are voie să fie neschimbat
Și-un cerșetor devine mai demn ca-un împărat!
Iar dacă lui Iisus viața-ți dedici, în fine,
Lumina-I orbitoare va arde-n veci și-n tine!

ORICE IUBIRE MARE

Orice iubire mare, fără reciprocitate,
Adesea dă dureri care se schimbă-n ură
Și ura-n răzbunare plină de răutate...
Opriți-le! C-altminteri, iau neagră-ntorsătură!

E-un echilibru-n simțuri, e-o lege-a cumpănirii:
Un foc de-amor să ardă-n dublură de dorinți
Cu-aceeași fierbințeală, cu-aceiași simț jertfirii,
Încât cei doi să fie-un vulcan de biruinți.

E-o 'naltă ipoteză a vieții trecătoare
Care de intră-n inimi, le-mbracă-n nemuriri.
Cu ea plecăm spre astre sorbiți de-a lor splendoare,
De unde ne re-ntoarcem s-aprindem noi iubiri.

IUBITA MEA, FRUMOASA MEA

Frumoasa mea, știu: lumii din jur tu ești slava,
Curtezanilor ținta, muritorilor nemurirea;
Rivalelor draguțe, invidia, otrava
Care le-ncinge ura, invidia, prăbușirea!
Tu aleșilor - virtutea, pictorilor - modelul;
Admiratorilor - regina fără tron;
Unora - măreția, altora - izbânda și zelul...
Unii te văd venită din cer: un plocon!
Alții-un firav, gingaș ghiocel...
Cei bătrâni s-ar vrea tineri cu tine o clipă,
Iar cei ce-și zic sfinți te văd că ispita-model
Și-oftând, și-nchid ochii schițând că fug de tine în pripă...

Dar tu treci senină prin lumea pestriță, nebună,
Cu chip zâmbitor, cu pași legănați, cu pletele-n vânt - Corabie-ncărcată cu aur pe valuri de viață-n furtună,
Frumoasa mea mândră, necuprinsă vreodată-n vreun cânt !

Eu - un pribeag pierdut prin pădurea de vise,
Un pumn de țărână amară aruncat printre flori.
Tu - nesfârșitul, tu - plinăciunea de ode nescrise...
Tu să-mi fii pulsul vieții ce-adună în noi universuri cu sori!

Eu - patima, zbuciumul, lupta, jertfa, victoria...
Tu să-mi simți înfrângerile, să-mi simți biruința,
Căci tu mi-ești puterea, tu forța și gloria;
Tu mi-ești lumina și bezna, tu-mi aperi credința!
De-aceea să-mi fii călăuza, busola și viața,
Să-mi fii limanul, minunea ce miră vrăjmașii, năucii;
Și-alături să fim împreună până ne-nvăluie ceața,
Până în ultima clipă, până la finalul răscrucii!

NicolaeVASILE

Ghiocci și suflete

Mergeam prin pădure,
călcăm apăsat
peste frunzele uscate,
de Dumnezeu aruncate,
printre copaci viguroși,
falnici și frumoși.
Căutam ghiocci,
prima mea tentativă,
școlărească inițiativă,
pentru învățătoare,
să fie mai înțelegătoare.
Deodată,
unul mi-a ieșit în cale,
mic, firav,
privind spre soare,
reusise să străpungă,
frunze moarte să învingă,

dându-și energia toată,
la lumină să răzbată.
Brusc,
m-am simțit izolat
și de griji înconjurat,
în ce lume am intrat?
Nu știam ce să mai fac,
pe unde o să mai calc!
Sub orice frunză
putea fi un ghiocel,
fără a vrea, fără a ști,
aș fi putut călca pe el!
Așa este și în viață!
Suflete firave,
ce le-avem în față,
am putea călca pe ele,
fără minte,
fiindcă nu mai privim
deloc în jos,
ci doar în sus și înainte.

Acad. Vasile TĂRĂȚEANU

Alt răsunet

”Uniți-vă în cuget, uniți-vă-n simțiri”
Andrei Mureșanu

Să ne trezim, prieteni
”din somnul cel de moarte”
Ne-a îndemnat poetul
visând la altă soarte

Decât la cea pe care
noi, ca urmașii lui
O-mpărtășim cu toții
din vina-știm a cui!

Dar vă întreb, prieteni
aici, lângă Carpați:

de soarta asta oare
nu suntem vinovați?

Cine-ar putea să spună
că n-are nicio vină
că limba ni-i bolnavă,
că neamul se dezbină?

Să ne trezim, prieteni
”din somnul cel de moarte”
Ne-a îndemnat poetul
visând la altă soarte

Noi am dormit destul
ca scavii în picioare
din teama de Siberii
și-a ”fratelui mai mare”

Și am umblat de-ajuns
tot cu călușu-n gură
mânați la lucru silnic
cu câte-o-njurătură

Să ne trezim, prieteni
”din somnul cel de moarte”
Ne-a îndemnat poetul
visând la altă soarte

El vrut-a să ne vadă
stăpâni pe-acest pământ,
iubindu-ne trecutul
și graiul nostru sfânt

El ne-a chemat să fim
demni de al nostru nume
să nu ne rușinăm
casă-l purtăm prin lume

Cu fruntea sus și tare
sub vechi și mândre steme
Nu noi le-am pângărit-
de ce atunci ne-am teme?

Să ne trezim, prieteni
”din somnul cel de moarte”
Ne-a îndemnat poetul
visând la altă soarte

Dar noi ne-am cam uitat
și limba și credința
Ce-a mai rămas atunci

din dreaptă-ne ființa?

”Nimic!” – ar zice dânsul
Făcându-și ochii roată
Deci, frate-al meu
Deșteaptă-te!
Acum ori niciodată!

Maria FILIPOIU

Femeia-floare perenă
(sonnet menirii materne)

Femeia-floare cu lacrimi udată
Și-n grădina iubirii înflorită,
De Dumnezeuire a fost menită
Cu naștere de prunci pe-a vieții roată.

De când îmbobocește e iubită,
Iar înflorită-i binecuvântată
Și cu destin de mamă e purtată
Pe-a veșniciei cale infinită.

Ca Maica Domnului e venerată
Și cu roua privirii e stropită
Prin toamna vieții în roade bogată.
Cu straie îngerești înveșmântată,

Prin iarna eternă e troienită,
De-a renaște în soartă repetată.

Epopeea mamei
(sonet femeii-mamă)

Ce destin pecetluit în femeie,
Mama n-are timp să fie frumoasă,
Dar ș
tie cum să așeze pe masă,
Tot ce-i mai bun copiilor să deie.

Nu-și face timp să fie grațioasă,
Ci în tăcere-și duce epopee
De la naștere pe Calea Lactee,
Că Universul este al ei casă.

Când duce suferința în apogeu,
Doar Dumnezeu poate să i-o aline
Și prin viață să o sprijine la greu.

Din ochii ei se scurge râu de bine
Ca o ploaie magică în curcubeu,
Ce din plaiul Divinității vine.

Ovidiu ȚUȚUIANU

Rondelul dragostei dintâi
(Rondelul liceenilor)

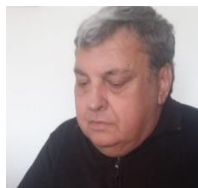
Mergeam ținându-ne de mână,
Pe sub castanii înfloriți,
Pluteam prin parcuri lâng-o „zână”,
Eram copii naivi, cuminiți.

Priveam la lună și la stele,
Pe sub castanii înfloriți,
Sub gâturi atârneau mărgele,
Pe sânii mici înmuguriți.

Pluteam prin parcuri lâng-o „zână”,
Și opriți pe-o bancă de optam,
Printre cuvinte ce se-ngână,
Ne-mbrățișam, ne sărutam.

Din diferende emotive,
Dar fără izbucniri fierbinți,
Ne-am despărțit fără motive,
Eram copii naivi, cuminți!

Mihai Mazilu

Doamnei învățătoare, cu recunoștință!

Oricât de mult m-ar agita,
Belelele, chiar și vântoasa,
Cât voi trăi nu pot uita,
Copilăria la Pucioasa.

Mă văd elev în banca mea,
Cu-acea privire-ntrebătoare,
Sorbind atent, cât se putea,
Cuvântul doamnei-nvățătoare.

Blândețe și răbdare, calm,
Citeam în ochii săi albaștri,
Când ne-nvăța ca pe un psalm,
A „înmulțirii tablă”, aștri,

Zicale, snoave, poezii.
Ne stimula, cu „opționale”:
Cântări aveam în orice zi,
Mai rar și dansuri naționale.

Ca „actorași dar amatori”,
Chiar dacă mai jucam în piese,
Eram adesea umblători,
La sport, la râu, în lunci alese.

Deși era după război,
Iar hrana ne-ndestulătoare,
Majoritatea dintre noi,
Nu s-arătau fără vigoare.

Și școala ne-aduna pe toți,
Cu, dragi chemări promițătoare.
Voi duce-n lume la nepoți,
Cuvântul doamnei-nvățătoare!

Iar azi când merg spre asfințit,
***Eu cred c-a fost folositoare,
Trudirea doamnei-nvățătoare,
Și-i mulțumesc la infinit!***

Notă: În memoria doamnei Elena Diaconescu,
învățătoarea mea de la Pucioasa anilor 1950!

Eu aș vrea

Când izvoarele de rouă
picură pe lună nouă,
în ciuturi de flori,
pe frunze la cheutori,
în știubeie, printre ramuri,
eu aș vrea să-ți fiu iubit-o
stropul de lumină adormit
în faguri.

Singur

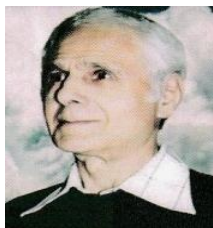
Un fulg rătăcind alene,
un fir de păianjen...
o clipire de soare
pe umbre de gene.
La orizonturi pământul fierbe,
în arșița lui iluzii inerte.
Sunt singur pe lume,
doar bondarul din mine,
în aduceri aminte, mă geme
în versuri albe și rime.

A fi sau a nu fi...

Suntem doar călători ai umbrei ploilor de vară,
doar adierea vântului în frunza de salcâm,
în lanul de secară.
Suntem doar umbra păsărilor călătoare,
doar briza prinsă-n vals de aripi
în zborul pescărușilor pe mare.
Ne înălțăm în infinit
cu sufletul la stele și în soare,
cu trupul veșnic în pământ
suntem cenușă florilor nemuritoare.

Florin Constantinescu

Femeie

Femeie,
Să-ți râdă-n suflet primăvara
spre-a-ți înflori pe chip iubire,
Ești lacrima ce naște viața,
Ești zâmbetul de nemurire.

Nu știu din ce ai fost făcută,
din coasta mea și-un pumn de humă?
Mă pipăi de o lungă vreme,
iar coastele îmi ies ca sumă.
Ai răsărit – de unde, oare? –
Și-ai fermecat o lume-ntreagă,
Ea fără murmur ți se-nchină,
deși-i greu să te-nțeleagă.

Exiști iar ochiul te cuprinde,
al inimilor lacăt sare,
Un viers fermecător se-nalță
și-ntinde aripi până-n zare,
Febrile minți comandă palmei
să sfarme munți, să-nchidă ape,
Clădind și reclădind într-una,
ca sufletul să ți-l adape.

Mă pierd în jarul din privirea-ți,
plutesc sub glasul tău divin,
Încremenit îmi pare timpul
și-n juru-mi toate pier și vin;
Rămâi, rămâi, rămâi, femeie,
sublim un înger pe planetă,
Să îndulcești al vieții chin!

Elena TUDOSE

Învățătoarea noastră

Cu învățătoarea noastră
Vrei mereu să zăbovești
Ea te poartă pe o astră

Într-o lume de povești.

Ea-ți conduce mâna mică
Și mereu îți dă povață.
Când din toc cerneală pică,
E o lecție de viață.

Tu te-ndrești mereu spre lună,
Acel astru cu răcoare,
Căci învățătoarea bună
Te ajută să fii boare.

Peste ani când ghiociei
Pe la tample se adună
Tu îndrumă-ți nepoții
Basmе și povești să spună.

Tu o porți mereu în suflet;
Ai o poză de la ea
Nu lăsa ca ochiul umed
Să o piardă ca pe-o stea!

Și-n vârtoarea tinereții
Când cutezi s-o depășești
Doar cu ea, ce-i firul vieții,
Tu învață să găsești!

Cornel BALABAN

De tine îmi aduc aminte

De tine îmi aduc aminte
Și crizantema a-nflorit
Nu te uita-n oglindă, minte!
Argintul ei a-mbătrânit

Tu ești la fel ca altădată
La fel e-al tainelor zăvor
Doar pleopa-i mai înrourată
Când anotimpurile mor

Și dacă timpul cărunțește
De amintiri – ca dese ploii

Noi vom rămâne-ntr-o poveste
Cu un trifoi cu patru foi.

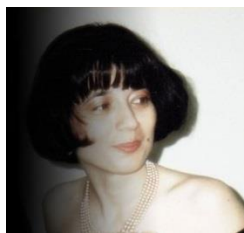
Romanță

Îți mai amintești de primăvară?
Al timpului mister e într-un ghem,
Tot bate inima și-l desfășoară
Romanțele sunt pentru requiem

Orașul vechi e ca o mănăstire
Sub patrafirul Tâmpiei alb de nea
m-așteaptă parcă singura iubire
și fiecare stradă e a mea.

Salcâmi noștri nu mai sunt în floare
Iar dragostea se stinge ca un zvon
Și într-un fel sunt un soldat ce moare
Și încă n-a ajuns la Maraton.

Irina Lucia MIHALCA

Dincolo de ape

Gândurile îți sângerează, zidurile te despart,
în tăcere pleci spre spații goale,
încerci
să curmi trecutul tulburător.
Pierdut în sălbăticie, casa ți-e drumul,
loviturile aspre te fac mai puternic,
în aur transformi greșelile.

Un far aprins.
Dincolo de ape vrei să ajungi.
Într-un ocean nestrăbatut de nimeni,
coloane luminoase
licăresc.

Viața o ia într-o direcție sau alta,
ca un râu sinuos,
noi experiențe îți scriu povestea,
bucuria este
în tot ce te-nconjoară.

Pe emisfera gândului te plimbi,
pe o scenă ireală te miști.
Ai fost rănit,
ai fost vindecat.
Vei păstra această înțelepciune
aceea că
dragostea nu are limite?

De mâna te ții pentru o secundă, pentru eternitate,
împărtășită doar, fericirea e reală,
intensă și colorată,
pe drum te surprinde sunetul ei.
Există o poveste de iubire răscolitoare
pentru fiecare.
Dumnezeu ne iubește!

Fragilitatea cristalului e finețe,
nu slăbiciune.
Când ierți, iubești
și când iubești
asupra ta
lumina divină se revarsă.

Inimile prind aripi. Lași îngerii să cânte.
Dincolo de bine, dincolo de rău,
acolo, în acea grădină
ne vom întâlni...

Cercurile vieții

o busolă de aur ne-arată nevăzutul.
acel punct de lumină din capela sixtină.

cercurile ascund taina vieții.
în trepte este viața,
crește și descrește.

pe drumul mătăsii, cercurile vieții, în ființă.
o poartă se deschide către cerul nedeschis.
un singur răspuns.
o singură respirație. cod cu litere de foc.
o geometrie sacră,
cu-atâtea universuri lăuntrice.

așa începe totul.
furtuna dinaintea liniștii cerului.
fluxul și refluxul,
ferestre spre lumina celor o mie de sori.

pătrundem într-un nou câmp și în vârtejul lui.

treptele sunt din flori.
când soarele pătrunde piatra
acolo stă poemul!

Elena ARMENESCU

Mama

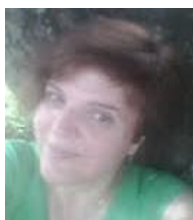
Cântec și descântec întrupat în vrajă
Mlădie prin timp, reamintind de flori.
Angelică-ntrupare care scânteiază
Zidind nemurirea cu fete și feciori.

Plămădită doar din dragoste și dor
Generoasă, topești cu zâmbetul tristeți
Împletești bucuriile, imprevizibilul sonor
La jugul născuților, în aurite dimineți.

Măinile tale, cupă fermecată-n-destăinuire
Sub mângâierea lor orice durere piere
Ochii tăi, potopitoare izvoare de iubire
Îmbrățișarea-ți caldă, adevărată avere!

Ești singura ființă și în absență implorată
Când „sabii” nevăzute ori văzute m-ating
Rază de lumină ce însoțește împărată
Și bucuriile extaziente care mă cuprind!

Genoveva Simona Mateev

POEZIA VIETII

dincolo de aceste valuri
gata să ne răstoarne
sau să ne urce la cer

crapă ochiuri de sticlă
pe asfaltul rânced
bând bere
cu târfe și pești
vara-primă
închide-n dulap
cu obraji în flăcări
exclamații suspine surâsuri
într-un etern prezent
dăm în clocot
o poveste care promite.

CAUTĂ-MĂ

primăvara
vântul a explodat verde
notele muzicale
sunt parfumul
ce-ți urcă în sânge
precum o glicină
costumată în mov
ridic din sprâncene
cutezătoare și senzuală
dincolo de mască
comme un bombe
scoate asul din mânecă
cu zâmbet
și răsuflarea grăbită
te pierzi înfometat
în ochii mei
e de ajuns
tufe de trandafiri năpădesc
printre riduri de suflet.

Mircea Dorin Istrate

SĂ-MI ȚINEȚI MINTE

V-ați întrebat vre-odată țara cine-o ține
Ne fie-n astă humă cald și bine?
Să nu cerșim pomeni la alte porți,
Să fim destinul înșfînțitei sorți?

Păi socotiți pe rând: din veșnicie
Aici am fost mereu statornicie,
Că ne-am IUBIT cea HUMĂ, NEMUL, ȚARA,
Și ne-am culcat cu ele-n gânduri seara.

Aici ne-am reînnoit în primăveri,
Și robi am fost hotarului în veri,
Iar roadă cât a fost am adunat
Tot mulțumind la ceruri cât ne-a dat.

Și tot aici ținut-am piept furtunii
Când au venit să prade furii lumii,
Ca jertfitori plătit-am veșnic vamă,
De-am înșfințit țărâna palmă după palmă.

Noi tot am dat și datu-am din greu
Și-alaltăiei, și ieri și azi, mereu
Să ne-ngânăm în vremuri leat cu leat,
Lăsânt în urmă veacuri la-ntomnat.

Mai mult ca toți din jur noi am avut
Statornică credință di-nceput,
Și cu speranța pusă în ceresc
Am tot răzbit nevoi ce ne pândesc.

De-aceea poate toate le-m trecut,
Cât ceru-a vrut să vadă de-am putut
Să dăm în schimbul libertății vamă,
Viață noastră, fără nici o fără teamă.

Deci țineți minte, țara mi se ține
Iubind-o ne-ncetat, de-i rău sau bine
La rând vei-va neamul și-apoi huma,
Credința în ceresc și-n toate Muma.

Iubindu-le pe ele-mi întăriți
Virtute și Credința cât trăiți,
Așa veți fi puternici ca o stâncă,
Înveșnicind cea nație româncă.

Mihaela Dindelegan

Un drum spre Unire

Plâng codrii cei de-o seamă pe culmile-mpietrite,

Valahia se pierde în lacrimi, Oltul plânge
Și Prutul se-nfioară, că-n zările cernite
Poporul își plătește sudoarea grea cu sânge.

Străină-i nobilimea de jalea din bordeie,
Tăcut este țăranul când oasele își frânge
Să coacă-o pâine neagră bolnava sa femeie,
Și pruncul, prin noroaie, un pumn de grâne
strânge.

Șoptită-i rugăciunea sfioaselor bătrâne
Ce-și poartă neputința ascunsă în năframă:
“Ucide-ne, o, Doamne, că nu ne mai rămâne
Nici loc pentru morminte-n țărâna ce ne
cheamă!”.

Dar mila cea divină din lacrimi se aprinde
Și forța năzuinței Unirii-l copleșește
Pe colonelul Cuza. Spre Dunăre se-ntinde
Idea unității și-n piept credința-i crește

Că nația română, de veacuri dezbinată,
Va fi o forță-n lume, de-o vrea să îl asculte!
Tresare auzindu-l, Kogălniceanu,-ndată,
Știind că toți românii de drag o să exulte.

Cad ziduri peste ziduri și prințul Cuza Vodă
Oprește clipa-n fapte, iar stele-n cer se-adună
S-admire națiunea și să compună-o odă
Românilor ce 'nalță istoria-împreună.

Și iată, peste veacuri, priviți de-aceleași stele,
Cântăm aceeași odă, cinstind pe domnitorul
Ce-a făurit Unirea, în ciuda luptei grele.
Trăiască unitatea! Slăvit fie poporul!

Andrei Pogány

TE ÎNTORCI CU JUBILEU

Încă odată,
Nu te mai întorci,
Unde ai fost cândva.

Nu te mai scalzi,
De două ori,
În același râu,
Când mai târziu revii,
Nu mai e ce a fost,
Apa e schimbată,
A curs în vale jos,

Iar din viața ta,
Elimină acum,
Tot ce e de prisos,
Păstrează oricum,
Ce este de folos,
Fiind perseverent,
Și cu răbdare,
Încă odată,
Nu e târziu,
Să mai înflorești,

Și creiază ceva,
Necesar și grațios,
Țării cu mult folos,
Atunci când pleci,
De unde ai lucrat,
Trupește în veci,
Se vor gândi la tine,
În amintiri cu bine,
Te întorci cu jubileu,
Și rămâi acolo,
În amintiri mereu.

Speranța în viitor

Într-o seară după asfințit,
Priveam spre cer căznit,
În suflet cu un gând neșters,
Să mă înalț spre univers,
Să ajung acum în lună,
Aș oferi chiar arvună,
Pentru aripi ca să zbor,
Să-mi fi călăuzitor,
La țel mai iute să ajung,
Și pe acest drum cam prelung,
Am devenit un pelerin,
Cu extraterestru destin.
.....
Dimineața brusc m-am trezit,
De un vis am fost păcălit,
Sunt deci aici pe pământ,
Un fericit deznodământ,

Al călătoriei de azi,
În universul albastru,
Am ocolit un dezastru,
Cu speranța în viitor,
Iisus va fi sprijinitor.

Iordache Miki

CALEA ÎNGERILOR

Sunt drumuri către viață și către frumos
Pe care îngerii nocturi îți găsesc pașii,
Lăsând amprente peste oameni și chiar de-i
dureros,
Ei știu că semnul păcii sunt urmașii.
Așa sunt îngerii în oameni plini de alb,
La patimi sunt restanți în zilele ce vin,
Că toate curg prin lacrimi de dor ș-atâta drag
Si-acela-i gustul vieții spre care mă înclin.
Ori dacă aripi se desprind în valul spart de
gânduri,
La pași în doi sau separat de unul ,
Chemarea către sens nu se găsește-n rânduri
Si nici plecarea sau venirea, nu își mai știe
rândul.
Cum desenam copilul de care îmi e dor ...
Copilul care umblă cu mine prin zboruri
anonime;
Lui i-am lăsat o aripă spre care să cobor
Cealaltă schimbă anii și parcă tot nu-i bine.

Teodor FETCU

Tu.....

Tu semeni cu un strop de soare,
Înveșmântat în propria-i căldură
Și eu te caut cu ardoare
În stinsa timpului frântură.

Te văd asemeni unui vis,
Sădit în propria-mi făptură

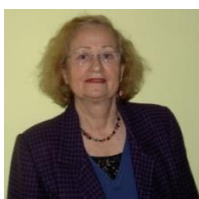
Și ochii tăi, un paradis,
În pieptul meu murmură.

Te chem și rareori mai vii,
Ți-s pașii prinși în negură,
Dar clipe încă parcă vii
În cale-mi vin și tremură.

Le spun pe suflet tot ce am,
De gânduri ce adânc m-apasă,
Dar ca și frunzele din ram,
Doar amintiri în urmă lasă.

Te văd și astăzi ca și ieri
Și ochii, ți-i inundă stropii,
Dar în zadar acum mai speri
De acel vis să te apropii.

IOANA STUPARU

Poemul mâinilor mele

Mâinile mele sunt unice.

Reprezintă icoana vie
a firului vieții
fixat de două puncte ale Cerului:
Răsărit și Apus.

Îmi sunt tare dragi mâinile mele!
Avându-le mereu în fața ochilor,
mă ajută să-mi păstrez vii amintirile.
Mai ales pe cele din anii copilăriei.

Degetul cel mare de la mâna dreaptă
îmi amintește de două porți mari,
ale gardului de la drum,
de la casa părintească.
Două porți noi, frumoase
cum nu erau altele!
Făcute de tata și de băt看.
Cu ștacheți înguști, din trup de salcâm

din pădurea de la Brănișteanca.
Porțile se încuiau cu un zăvor mare de fier,
lucrat meșteșugit, ca să țină.

Am înțeles că zăvorul
nu e o jucărie pentru copii,
abia când unghia de la degetul mare,
mi s-a pierdut prin țărână.
Peste câțva timp mi-a crescut alta,
dar un pic altfel...

Degetul arătător de la mâna dreaptă,
îmi amintește ce frumoasă era poarta mică,
pe care ieșeam din bățatură, la șosea.
Era făcută tot din ștacheți de salcâm,
tăiați la banțicul lui Ștefănaș.
Ștacheți delicați, mirosind a sănătate,
trași cu drag la rindea
de tata și de bunicul,
amândoi meseriași renumiți în sat.
Ce bine ne dădeam huța-huța,
pe poarta cea mică!
Era făcută să trăiască o viață de om!
Cu balamale ce nu aveau moarte,
fixate pe bulumaci cu muchii rotunjite,
finisate cu rașperul și apoi cu țiclingul.
Bulumaci pe care nu-i puteam
cuprinde în brațele mele de copil.

Abia când buricul degetului nu mai era,
am înțeles că nu trebuia să se obțină cu forța,
locul de dat huța-huța,
pe poarta mică,
a gardului de la drum.

Degetul cel mic de la mâna stângă,
îmi amintește de joaca de-a pitulata,
cu copiii de pe mahala.
Cum săream pârleazul în grădină,
ca niște căprițe, să ne ascundem
în locuri greu de dibuit.

Unghia degetului mijlociu
de la mâna dreaptă, mi-a căzut
fiindcă am făcut sugiu:
o infecție care era la ordinea zilei.
Probabil m-am înțepat cu ceva
și tratamentul cu țărână nu a fost eficient.

Am multe amintiri din acestea,
mai ales din anii copilăriei.

Din cele zece degete de la mâini,
doar inelarul stâng
mai are forma originală.

La felul meu de fi,
copil curios și ager,
după cum mă lăuda mama,
e o minune că a rămas neatins.

Mai târziu,
la momentul potrivit,
am aflat că a fost ferit anume:
trebuia să poarte inelul ocrotitor.
Materialul, modelul și rolul inelului
mi le-a mărturisit cineva nevăzut,
auzit doar în clipe de taină.

Au trecut zeci de ani,
de când port pe deget
inelul meu ocrotitor.
Nu l-am dat jos nici măcar o clipă.

Mâinile mele sunt frumoase uneori:
când le așez una peste alta,
stânga peste dreapta,
în cruce,
peste icoana din bucătărie,
a Maicii Domnului cu Mântuitorul.

Atunci, cu mâinile mele
se petrece o minune!
Capătă o piele fină,
își schimbă culoarea și radiază.
Parcă se umplu de lumină pe dinăuntru!
În momentele acelea,
mâinile mele sunt frumoase!
Îmi sunt tare dragi mâinile mele!
Ele mă ajută să-mi păstrez amintirile.

Ludmila Maciunga

Bat la poarta soarelui

Prin petale înghețate

Hoinăresc cu pas de iarnă...
Lunecând timid prin ramuri,
Îmi procur aripi de stele,
Zbor deasupra zorilor.

Îmi scot masca de pe față.
Fac popas mereu pe poduri,
Mulțumind cu prețuire,
Ridic brațele spre cer.
Las o urmă printre spații,
Bat la poarta soarelui.

Beau senin din anotimpuri,
Însetată de frumos.
Mă scufund prin geana iernii,
Colorând ziua cu zâmbet.
Mă revărs în primăvară,
Bat la poarta soarelui.

Selecție de haiku

Adrian Nicolae POPESCU

Flori de caiși

Caiși înfloriți-
e timpul să curăț iar
Vechiul patefon

Berze în cuiburi-
bătrânul hornar cătând
prin buzunare
nopti albe de mai-
alandala pea lei
doar eu și luna

vremea plugului-
de sub brazda reavănă
un ciob răsărind

berze peste sar-
poștașul cu ochii verzi

din nou pe gânduri
prispa putredă-
mușchi și toporași tocmind
scândura ruptă

satup părăsit-
doar flori de „ nu-mă-uita
pe gârla morii

ochi de zăpadă-
primăvara la pândă
după coline

seri de neuitat-
miros de liliac și
vechea romanță

merii în floare-
să nu înnebunească
iarăși salcâmmi
nopti albe de mai-
bătătorind lucerna
jurămintele

lacrimi de rouă-
diminețile mele
pe-un fir de iarbă

stâna pustie-
la alesul oilor
vântul de seară

bujori și iriși
dincolo de gardul spart-
fluturi în stomac

picuri de rouă-
privindu-se-n oglindă
o buburuză
iar primăvara-
între crucile noastre
doar verdele crud

câțiva licurici-
se-aprind iar luminile
la mănăstire

căpșuni în palmă-
pe chipul copilului
doar câțiva pistrui

rouă pe frunze-
doar eu și vrăbiile
fluierând prin crâng

Dr. Stelian Gomboș

Despre asumarea personală a Învierii Domnului nostru Iisus Hristos...

Vă întâmpin pe toți cu Hristos a Înviat!
Este realitatea ce cuprinde în sine nu numai
persoana lui Iisus Hristos, a Dumnezeului - Om,
ci a tuturor în Iisus Hristos. Și în același timp mă
întreb, dacă a înviat cu adevărat și în mine, dacă
eu am murit odată cu El păcatului și am înviat
odată cu El virtuții, faptei celei bune. Și nu știu
ce să răspund și atunci mă cutremur căci mi-e
teamă că pentru mine El a înviat în zadar, însă
încerc și mă străduiesc să nu fie așa!... Simt,
observ și constat cu multă amărăciune că încă în
mine nu a murit mândria, orgoliul, vanitatea,
egoismul, păcatul și patima; în schimb zac în
nesimțire, adormire și nemișcarea fapta cea bună,
smerenia, milostenia, ascultarea, postul și
rugăciunea!... Și în aceste condiții aflându-mă vin
și îi cer ajutorul Preaînaltului, Bunului și
Milostivului Dumnezeu – Care toate le poate
celui ce crede în el, fiindcă El pe „cele
neputincioase le întărește iar pe cele bolnave le
vindecă”... Și am nădejde, un firicel de credință și
tare puțină dragoste, însă știu și trăiesc cu toată
convingerea că atunci când rostim Hristos a
Înviat nu spunem numai taina negrăită a lui Iisus
Hristos ci și chemarea noastră, a fiecăruia dintre
noi, de a *participa la Învierea lui Iisus Hristos*,
pentru că numai așa putem fi autentici creștini. A
răspunde la întrebarea cum particip eu la Învierea
lui Iisus Hristos nu este un lucru ușor. Dar Sfinții
Părinți de Dumnezeu purtători au dat un răspuns

nu doar teologic ci și personal. Ei au arătat că omul dacă participă, ca experiență la viața lui Dumnezeu și în aceste condiții ori împrejurări poate să și învie în Iisus Hristos.

Practica, expertiza, experiența și metodologia lor este unică, și sigură în același timp, ei au arătat că întâi trăim ca experiență, ca realitate personală, ca practică, viața în Iisus Hristos și numai după aceea teologhisim, vorbim ca discurs, mărturie și mărturisire despre Iisus Hristos. La ei, în teologia Bisericii Ortodoxe unitatea, relația și raportul dintre teologie și viață, dintre teorie și practică este organică, simfonică, unitară și nedespărțit.

Astfel pentru ca noi să fim vrednici de învierea lui Iisus Hristos în plan eshatologic, al împărăției lui viitoare trebuie să *înviem în El încă de acum*, participând la viața în Iisus Hristos dată în Biserica din ziua cincizecimii. Așadar, participarea la viața în Iisus Hristos, la învierea lui Iisus Hristos este calea Bisericii întrucât ea, Biserica este un trup viu, al cărei cap este Iisus Hristos precum ne spune Sfântul Apostol Pavel: „*ci în iubire trăind după adevăr, în toate să creștem întru El care este Capul, Hristos*” (Ef 4,16).

Prin urmare, viața în Iisus Hristos ne este dată în Biserică și de către Biserică, și de aceea Însuși Iisus Hristos a instituit Sfintele Taine. Omul își poate crea premisele mântuirii numai participând la Sfintele Taine. În ele el se reînnoiește, participă la viața lui Iisus Hristos, se iluminează și se desăvârșește.

De la Sfântul Botez, Harul Duhului Sfânt este în sufletul omului, și de la acest început el poate spune că are premisele vieții în Iisus Hristos. La Botez se cântă „*Câți în Hristos v-ați botezat în Hristos v-ați întrupat*”. Dar această haină ce o îmbracă credinciosul este natura umană asumată de Iisus Hristos, cu tot ce a făcut El, în ipostasul său, pentru noi. În Sfintele Taine este *Iisus Hristos personal*, și asumat în mod personal; aceasta este taina ce mulți nu o cunosc. În ele omul, fiecare credincios participă la tot ce a făcut el pentru noi, ca întrupare, răstignire, moarte și înviere.

A participa la viața lui Iisus Hristos este identic cu a spune a participa la taine. De aceea când vorbim teologic despre Sfânta și Dumnezeiasca Euharistie (sau Împărtășanie) Sfinții Părinți, continuând pe Părinți Apostolici și

Sfinți Apostoli spune că lumea, noi avem pe Iisus Hristos – A doua Persoană a Sfintei Treimi, Cel ce s-a întrupat pentru noi, a pățimit, s-a răstignit, a înviat și s-a înălțat de-a dreapta Tatălui.

Ce mare taină, ce cutremur, ce pronie și iconomie dumnezeiască, în Sfânta Împărtășanie. Mântuitorul nostru Iisus Hristos arată apostolilor că el este Pâinea vieții: „*Eu sunt Pâinea cea vie, care s-a pogorât din cer. De va mânca cineva din Pâinea aceasta, viu va fi în veci. Iar Pâinea pe care Eu o voi da pentru viața lumii este trupul Meu*”(6,51).

Și le-a zis Iisus: „*Adevărat, adevărat vă spun: Dacă nu veți mânca Trupul Fiului Omului și nu veți bea Sângele Lui, nu veți avea viața întru voi. Cel ce mănâncă Trupul meu și bea Sângele Meu are viață veșnică și Eu îl voi învia în ziua de apoi*”(53, 54). Vedeți așadar, că *viața de veci, învierea* sunt legate de participarea și împărtășirea de Iisus Hristos dată de El în Sfânta Biserică, în Sfintele Taine și mai precis în Sfânta Euharistie.

Acest adevăr ar trebui să mă înfricoșeze și să ne înfricoșeze toți, dar totodată, să ne minunăm și de marea iconomie a lui Dumnezeu făcută cu noi. Mă întreb ce spun ereticii care s-au rupt de viața lui Iisus Hristos din Biserică. Cum poți să participi la viața de veci, la înviere dacă nu ești în Biserică, dacă nu te împărtășești de Iisus Hristos. Aici în Biserică este realism, este anamneză, este jertfă, la secte este neadevăr, ceremonialism. În Sfintele Taine el ni se dă cu natura sa umană reînnoită, restaurată antologic și numai participând la viața lui Iisus Hristos, dată realitate în taine, noi participăm la reînnoirea naturii noastre, la iluminarea și desăvârșirea ei. Viața în Iisus Hristos dată în Sfintele Taine este începutul vieții veșnice, și premisa învierii noastre. Drept urmare, viața aceasta nu este un simplu ascetism sau moralism, nu este o împlinire juridică a poruncilor. Orice spiritualitate, orice formă de asceză, de efort personal se altoiește pe această viață în Iisus Hristos dată în Sfintele Taine, în special în tainele inițierii: Botezul, Mirungerea și Sfânta Euharistie. Aceste probleme, ar trebui mult abordate de Biserică, este timpul ca acum să se de-a lămuriri, să se insiste asupra faptului că temeiul oricărei vieți personale, orice formă de asceză și mistică își are sursa, originea, puterea, și seva de viață numai în Sfintele Taine. Numai

participând la viața trupului tainic al Bisericii putem vorbi de o despățimire, de iluminare și desăvârșire. Aceasta este credința bisericii ca viață în Iisus Hristos și cu Iisus Hristos de două milenii. Restul este o iluzie, o cale fără finalitate, un verbalism despre Iisus Hristos, o teoretizare, după cum afirmă, susține și numește Sfântul Ioan Scărarul.

Acesta este Testamentul Domnului și Mântuitorului nostru – Cel răstignit, mort și înviat: *„Eu sunt viața, voi mlădițele. Cel ce rămâne întru Mine și Eu Întru el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic”* (In. Cap. 15. 5). Acesta a fost și Crezul Bisericii în istorie când și-a precizat învățătura sa dogmatică. Ea arată că conținutul dogmelor privește viața și participarea la adevăr ca viață, ca mântuire. Am arătat până acum că viața în Iisus Hristos și Învierea în Iisus Hristos ne este dată în Sfintele Taine și am particularizat cu Taina Sfintei Împărtășanii.

Este cuprinzător și esențial să spun că în Sfânta Împărtășanie ne este dată și starea de jertfă a lui Iisus Hristos – Mortul și Înviatul, și că din aceasta se hrănește și dispoziția noastră de jertfă. Precum tainei cruci urmată de slăvita înviere așa și în cazul nostru, din dispoziția și capacitatea de jertfă va urma ca o încununare învierea noastră în Dumnezeu.

Sfântul Chiril al Alexandriei a arătat în lucrarea sa intitulată *„Închinarea în duh și Adevăr”* că la Iisus Hristos nu se intră numai în starea de jertfă, iar noi împărtășindu-ne cu Hristos, ne împărtășim și de acea stare ca disponibilitate. În Euharistie starea de jertfă și cea a Învierii sunt unite organic. Acesta l-a făcut pe dascălul Ortodoxiei, Sfântul Maxim Mărturisitorul să afirme că Iisus Hristos vrea cu *„fiecare dintre noi să săvârșească taina întrupării sale”* (Ambigua).

Această stare de jertfă este foarte importantă pentru spiritualitatea ortodoxă, ce nu s-a numit niciodată numai ascetică sau mistică ci în primul rând este bisericească, comunitară, eclesială și evanghelică. Tradiția filocalică este văzută ca o viață în Iisus Hristos, iar treptele de despățimire, iluminare și desăvârșire sunt văzute ca o înnoire, ca o înviere în Iisus Hristos, sau ca o *înainte înviere în Iisus Hristos – Domnul și Stăpânul, Fiul Omului, Cel ce a venit „pentru noi și pentru a noastră mântuire”, ca să ne*

răscumpere din boală, din păcat și din moarte pe mine și pe noi, cei mulți...

În altă ordine de idei, Sfântul Ioan Scărarul spune despre curățire: *„o numesc liberare de patimi și pe bună dreptate, căci ea este începutul învierii de obște și al nestricăciunii celor stricăcioase”* (treapta XXIX), ce ne duce pe noi la adevărata libertate, cea în Iisus Hristos. El vrea să ne arate, ca un al doilea Moise că cel ce ajunge părtaș al nestricăciunii ca și culme a vieții spirituale, este părtaș chiar al învierii sufletului și trupului, înainte de învierea obștească. Toată asceza și mistica lui practică este văzută ca o moarte și o înviere în Iisus Hristos.

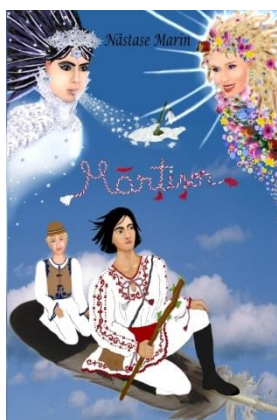
Acesta mă îndeamnă ne îndeamnă pe noi toți, la un dialog și o reflecție: *„Să cercetăm, vă rog, cine este mai mare cel care a murit și a înviat, ori cel care de fel nu a murit. Cel care a fericit pe cel de-al doilea s-a înșelat deoarece, murind Hristos a și înviat, cel care fericește pe cel dintâi adeverește că acei ce mor și, mai mult încă, acei ce cad, nu sunt încercați de vreo deznădejde”* (XV- Despere curățenie). Acest cuvânt este de o mare forță a căinței, o putere în a lăsa viața păcatului și a plăcerii și a învia în Iisus Hristos, și de o nădejde că chiar dacă cazii, ridicarea ta și a mea este oricând posibilă.

Părinții au arătat că nimeni nu moare sub cruce, cine își asumă crucea, ca metania, ca pocăința, pronie și judecată biruie și învinge păcatul, moartea, lumea și pe diavolul. Dar ei au arătat că pe cruce în final trebuie să fim, nu sub cruce, cel ce se răstignește pe ea în sens personal, în viața acestei lumi, în lupta fără odihnă față de păcat și de diavol cunoaște propria sa înviere, a naturii sale încă de acum. Așa au gândit toți părinții mari ai Bisericii. Însăși salutul Hristos a Înviat! Este un realism, un adevăr și o realitate, o convingere ce o trăia fiecare sfânt părinte în planul vieții de zi cu zi. Sfântul Serafim de Sarov, de pildă, a văzut, din punct de vedere cotidian, în toate sfintele sale nevoițe învierea sa în Iisus Hristos, de aceea el întâmpina pe fiecare om cu cuvintele: *„Hristos a înviat, bucuria mea!”*

Căci iată, în mijlocul istoriei stă pururea Învierea Domnului și Dumnezeului nostru Iisus Hristos – Marele Eveniment și Marea Taină a Creștinătății, a lumii, a cosmosului și a universului întreg... Căci, cu adevărat a Înviat!...

Năstase Marin

Cum am aflat de minunata poveste a lui Mărțișor

Într-o seară de april m-am așezat pe o bancă sub caișii înfloriți. Era de acum târziu și zgomotele se subțiau, se răreau și se topeau încet, încet, transformându-se într-o pânză vrăjită de liniște.

Autobuzele sfâșiau din ce în ce mai rar pânza subțire a liniștii, iar tramvaiele pluteau pe deasupra acesteia, precum corăbiile pe pânza apei.

Numai Zefirul o tremura ușor, jucându-se sprintar cu florile de cais, scuturându-le petalele delicate și fragile. Și cum savuram dulceața liniștii, lăsându-mi visele să plutească în starea de imponderabilitate creată de aceasta, deodată aud niște șoapte:

- Hei , Don Juan de baltă, mai ușor cu sărutatul, că ne-ai sfâșiat rochițele; abia ne-am pus strai de sărbătoare și tu ni l-ai rupt! Cum o să mai mergem în starea asta la balul fluturilor de argint? Stai cuminte și spune-ne din nou basmul lui Mărțișor și al Primăverii!

- Am să vi-l spun, dar să vină Ceasul Liniștii Depline. Până atunci, am chef să mă joc cu voi și să vă sărut.

O, ce clipe fericite! Pasămite, auzisem cum florile de cais certau Zefirul, iar acesta va spune o poveste la „ceasul liniștii depline”. Când o să vină ceasul ăsta? Întâmplarea mi-a stârnit curiozitatea și am hotărât, cu orice risc, să stau toată noaptea sub caiși, până va sosi acel ceas, ca să aflu minunata poveste.

Tremuram la cel mai mic zgomot făcut de pașii vreunui trecător întârziat, eram disperat când mai lătra vreun câine sau miorlăia vre

pisică și... în sfârșit... așteptarea nu mi-a fost zadarnică.

La miez de noapte, în ploaia de petale și lumină, Zefirul, boarea tremurată a nopților de primăvară, s-a întrupat într-un frumos trubadur cu haine de mătase moale, muiate în fir de raze, iar în pletele-i negre ninsoare de flori.

La cingătoarea bătută în nestemate purta o sabie din care țâșneau fulgere albastrii. În mână avea o chitară strălucitoare cu corzi din raze de soare, iar pe umeri o mantie străvezie din cer albastru cu puzderie de stele pe umeri și poale. Zâmbea tot timpul și arunca împrejur petale de flori pe care le săruta. Sosise ceasul vrăjit... Deodată, aleile, strada și piața din fața magazinului s-au umplut de bănci capitonate cu iarbă moale ca mătasea. Apoi începură să vină din toate părțile tot felul de jivine și păsări cu penet multicolor care se grăbeau să ocupe locurile pe bănci.

Chiar și banca pe care ședeam eu s-a îmbrăcat în catifea de iarbă fragedă, pe care dădu buzna un urs mătăhălos, ce începu să mă înghesuie ca să-și facă loc.

Îmi dădu brânci și un iepuraș, care tot bălăbănea din lăbuțe și mișca neîncetat din urechi, foindu-se întruna.

Nu încetă cu foitul până nu mă lipi de matahala de urs.

Lângă urs se așeză un purcel ce mânca semințe de dovleac și arunca peste tot cojile. Apoi, lângă purcel se așeză un vițel cu freza linsă, cu cărare între cornițe și, culmea, pufăia dintr-o țigară de foi (probabil foi de porumb). Mai pe urmă veni și o veveriță, ținând codița cât mai sus ca să n-o murdărească, ținând prin fața noastră de vreo câteva ori, nervoasă că nu mai găsea loc și chițăia mereu: “Halal cavaleri! Halal cavaleri!” Odată o văd că sare drept pe pălăria mea de mi-o pleoști până peste urechi. Avea cuconița un cornet plin cu alune și mă pomenii scuipat cu coji, când pe nas, când pe barbă, dar... ce mai conta... O iertai pentru că, din când în când, îmi mătura fața cu codița ei moale și stufoasă.

Mai veni o capră, cu două coșuri doldora de legume și fructe, care începu să behăie: “Ia morcovelul! Ia vărzica! Ia zmeurica!” Și toți dădură buzna peste coșurile ei. Nea Martin umflă trei legături de zmeură, iepurașul vreo cinci morcovi, iar purcelul îi răsturnă și murdări un coș

plin cu fructe, spre supărarea caprei care-i azvârli cu ciudă o copită drept în rât: "Fir-ai tu să fii de nespălat!"

O, ce zarvă!... Ce râsete!... Ce hărmălaie!...

În balconul cerului apăru și doamna Lună, zâmbitoare și roșie la față, tolănită într-un fotoliu de nori negri de abanos. Își înveli picioarele cu un pled de nouași albi și din două coșuri începu să arunce peste noi cu beteală. Râdea cu hohote dolofana și arunca cu beteală, încât toți pomii, florile și viețuitoarele sclipeau sub încărcătura de fire lucitoare. Ba câteva fire ne-au agățat unul de altul încât, atunci când se scărpină vițelul între cornițe, cădeam buluc peste el și nu ne reveneam până nu ciulea urechile iepurașul. Si râdeau în hohote cu toții, iar dolofana arunca mereu cu beteală.

Mai apăru și domnul Leo cu doamna Leona, cu nasurile pe sus. Iar în urma lor, țopa, țopa, ca un caraghios, domnul Lup. Căutară o bancă mai în față, cu iarba mai deasă și mai verde, pe care ședeau un bou și o vacă. Domnul Lup rânji la ei, iar aceștia, smeriți, înțelesesă că trebuie să se retragă pe altă bancă, mai în spate. Domnul și doamna Leo se așezară tacticoși, ridicându-și cozile. Domnul Lup își desfăcu blana și o aruncă peste etichetele întregii familii leonine. Ca să nu răcească. Apoi se încovrigi peste etichetele lor. Ca să le-ncălzească.

Îndrăznii la urechea lui nea Martin:

- Dumnealor vin direct de la vânatoare?

- Ei, ași! De la grădina zoologică. Niște plictisiți și fandoșiți! Cușcă... confortabilă... ciolanul, ciolan...Și nu pot să-l sufăr pe moftangiul ăsta de Lup! Mă rog, ce urmărește dumnealui? Un ciolan mai mare? O cușcă mai luxoasă? Doar n-o fi vrând să locuiască în cușca leilor!

- Am auzit că-i face curte leoaicei! chițai veverița.

- Da de unde! guiță purcelul. Leoaica iubește un mistreț care a rămat toată grădina și a răsturnat toate cuștile. Era nebună când a văzut atâta forță în râtul lui.

- Fii serios! a mormăit nea Martin. Are ea un leopard, nu se încurcă cu nespălatul de mistreț.

Și tot așa se bârfi pe seama acestora, în hazul tuturor. Se vede treaba că bârfa este universală...

Pe un gard, o nuntă de pisici era în toi și adunarea fu intrigată de atâta miorlăială obraznică. Domnul Leo spuse unui dulău să facă ordine. Acesta lătră scurt la ele:

- Hei, ia mai terminați cu miorlăitul că în noaptea asta începe festivalul Primăverii!

Motanul mire pufni țăfnos și-l scuipă jiguit:

- Sss! Mersssi, dom'le, merssi, știam și noi! Puteai să fii politicos și să ne oferi niște locuri pe bancă.

Până la urmă se împăcară și întreaga nuntă de pisici amână chefurile cu miorlăieli, luând loc pe bancă între Grivei și Azorel.

Când se termină foiala și se umplură băncile, pe sub caiși apăru o orchestră de greieri, toți în frac, scârțâindu-și instrumentele.

Întrebai pe nea Martin:

- Dumnealor vin de la câmp?

- Da de unde! Vin de la bloc.

- Bine, dar nu i-am auzit niciodată cântând în apartament.

- Asta-i bună! Să tulbure liniștea locatarilor? Se face repetiție la Filarmonică și se cântă numai pe scenă, domnule! Suntem ființe civilizate! Am tăcut rușinat. Orchestra începu o tulburătoare uvertură cu scârțâieli sincopate și țârâituri prelungi. Vraja era deplină când apăru pe scenă trubadurul Zefir care începu să zică basmul lui Mărțișor, acompaniindu-se la chitară: "A fost odată ca niciodată..."

Eram numai ochi și urechi; mai ales numai urechi. De frică să nu-mi scape nici un vers, nici o întâmplare din minunatele peripeții ale lui Mărțișor. Prin câte a trecut el până ne-a adus Primăvara...

Nici nu știu când s-a terminat, că am fost trezit de ropotele de aplauze ale celor din jur.

- Bis! Bis! se agita iepurașul.

- Bravo! Bravo! Bravooo! tuna nea Martin.

A intrat pe scenă și privighetoarea. Ce vis!... Nu triluri ieșeau din gura ei, ci boabe de mărgăritar ce cădeau ușor, ușor, pe pământ, ca niște fulgi, și se transformau în lăcrămioare, albind pământul. Sau zburau prin văzduh, împrăștiind un parfum amețitor... Blânda lună albise și ea, lăcrimând amețită de trilurile privighetorii. Și tot pământul se umplu de rouă.

Lângă mine nea Martin sforăia pierdut. Purcelușul se scărpină pe burtă, grohăind mulțumit, cu ochii închiși. Vițelul era preocupat

cu ultimul petec de iarbă de pe speteaza băncii, iar iepurașul ronțăia înfundat frunzele ultimului morcov.

Și peste tot, trilurile privighetorii, boabe de mărgăritar și parfum de lăcrămioare... Ce feerie!...

Dar huruitul primului tramvai rupse vraja și mă pomenii singur pe banca veche cu spătarul rupt, cu pălăria turtită, nins de petale și ud de rouă. Frigul îmi muia oasele și nasul îmi era roșu. Pe jos numai coji de semințe de dovleac și de alune.

Am fugit imediat în casă. Oamenii puteau să mă ia drept un bețivan oarecare. Cu ce puteam proba că participasem la festivalul Primăverii? Toată aleea era ninsă cu petale de flori de cais, iar gârduțul verde de floarea miresei s-aprinsese de la beteala lunii. Ei, și? Asta-i probă? Dar cojile de semințe și alune împrăștiate pe jos? Ha, ha! Sunt de la cei care au stat aseară pe bancă. Așa este. Astea nu sunt probe și nimeni n-o să mă creadă.

Dar eu știu că voi, dragi copii, mă veți crede și o să ascultați frumoasa poveste a lui Mărțișor. Dacă vreo fetiță serioasă, pasionată de cercetări, o să-mi ceară explicații suplimentare (când s-a întâmplat, în ce loc, unde sunt acum eroii povestirii), sau va trebui să probez cu rezultatele analizelor la florile de cais și la cojile de alune, prin tratarea lor cu carbon radioactiv, oh, renunț! Nu vă mai spun nimic, mă supăr și plec! Sau să plece ea, să citească tratatele alea de chimie analitică și istoria antică a lui Făt-Frumos! Așadar, pe cei care rămân, îi rog să mă creadă pe cuvânt și să mă asculte. A fost odată, ca niciodată...

Mihail GRĂMESCU

Fragment de proză din volumul
Răzbunarea Yvonei

Zgubilitica Mișone

Era un ger țapăn și mai bătea și un crivăț de

să dărâme omul jos de viu, motiv pentru care, cum ora H trecuse de circa, și Mișone nici pomeneală să deschidă poarta Purgatoriului către ultimul limb al Infernului în care mă zbăteam încătușat /.../ așa că Mișone, atunci când a răsărit (că a răsărit până la urmă /.../ m-a găsit /.../ într-o stare de asemănare izbitoare cu Leul din Nemea /.../ și-a cerut scuze/.../ dar eu nu i-am dat (scuze) așa că am consimțit, de comun acord, să o sugrum în mod voluntar și unanim acceptat /.../ Așadar, după ce am ultragiato, reproșându-i lipsa de considerație/.../ am asasinat-o fără milă și am pornit cu pași mari, trăgând-o brutal după mine, fiindcă miezul nopții venea în marș athletic spre noi și trebuia să străbatem burgul până la capătul celălalt în condițiile transportului în comun/.../. Exact la miezul nopții, ca un cuc dintr-un ceas cu călușari, unul dintre călători, probabil muncitor ieșit din schimbul doi, a strigat «La mulți ani, tovarăși», și tot poporul s-a pus pe pupat și felicitat care cu cine, evident mai puțin noi. Și colac peste hipopobaur, la prima stație a mai năvălit și o herghelie de țânci nespălați care s-au apucat să zbiere furibund, unii Capra și ceilalți doi, Steaua, sub o influență malefică a polifoniei da cappella/.../". Încercând să-i reducă la tăcere pe puști "fiindcă de mic am considerat forma euterpică de cerșetorit drept incompatibilă cu nivelul actual al tehnicii și tehnologiei", intră în conflict cu un tip, care-l apostrofează vulgar. „Și, deodată, ușchita de Mișone, a intervenit și ea în conflict, adică s-a ridicat, s-a alăturat cu o prezență diafană grupului de janghinoși și s-a pus pe cântat cu glas suav, strofă cu strofă, într-un tempo de adagio-majestuos și foarte rezonant. /.../ toți călătorii s-au întors perplexi spre toaleta model Neckerman a smucitei, care cânta de mama focului «Florile dalbe, flori de măr», în vreme ce lacrimi mari i se scurgeau șiroaie pe obraji, întinzând rimelul și fardul într-o grimasă de clown /.../ era atâta de frumoasă și de stranie că m-am gândit dintr-o dată că prea întinsesem nota, când ea sărăcuța, făcuse tot ce era omenește posibil să vină la întâlnire, și jalea care se oglindea pe ea mi-a fript inima, așa că, lăsând la o parte și orgoliu și tot,/.../ m-am ridicat și eu sobru ca un popă luteran și m-am alăturat cu vocea mea baritonală, dând volumul la maximum, Când am terminat cântecul, Mișone a tras și tradiționala urare: «Rămâneți cu bine, fiți fericiți/Anul ce vine/ Cu bucurie/Să vă dea

Domnul/Tot ce doriți!» după care, ca o dilimancă ce era, și-a scos căciulița /.../ și a pornit-o printre scaune cu lamulțianul, să adune banul... Lumea scotea, zâmbind, care cinci, care zece, care mai mult, care mai puțin «la o «ragadă» și-i depunea în căciulița de patru-cinci miișoare a damblagiei”. Și ca o încoronare a situației, când au coborât, „cu un gest de copil care n-a privit niciodată cu buzunarele goale la vitrine, a aruncat hârtiile din căușul căciuliței în crivățul care le-a răspândit furios în slavă, sub forma unui stol de fâlfâiri întunecate în contre-jour-ul neoanelor.”

Gheorghe ANTOHI poezii pentru copii și elevi

În luna lui Mărțișor

În luna lui Mărțișor,
Soare cald și vânt ușor,
Ghioceii la paradă,
Vestesc primăvara dragă.

Abur moale din grădină
Se înalță spre lumină.
Foșnet pe-aripi de cocoare,
Ploi călduțe, ploi ușoare.

Fir plăpând de iarbă crudă,
Brumă, rouă, paparudă.
Puf ușor de păpădie
Se înalță pe câmpie.

Gâze mici, gâze sprintăre,
Au ieșit toate la soare.
Mieii zburdă pe câmpie
În cântec de ciocârlie.

Concertează pe ogoare
Greierii pictați cu soare.
Au ieșit din ouă de rață
Bobocei de ciocolată.

Piuit din puf gălbui...

-Unde-i puiul?

-Iaca nu-i!

Copăcelul

Am sădit în primăvară
Un puiet, un copăcel.
Atunci, pentru prima vară,
Eram mai mai înalt ca el.

Însă de trei ani încoace
Copăcelul a crescut,
Făcându-mi parcă în ciudă:
Uite că te-am întrecut!

Iar când vine primăvara
Și zăpada se topește,
Lângă el mă simt mai bine
Și-l văd cum înmugurește.

Când vremea se încălzește
Mugurașii se desfac,
Alb ca neaua înfloreste
Copăcelul cel rotat.

Vara cât este de lungă
Pe la el cale îmi fac,
Stau întins la a sa umbră,
El îmi este tare drag.

Dar zorită vine toamna,
Cu ploi reci, eu mă grăbesc
Să adun fructele sale,
Pentru care-i mulțumesc.

Iarna cea geroasă, iată,
Cu zăpadă-mpodobește
Copăcelul meu cel darnic,
Ce cu fructe mă hrănește.

Iar când blânda primăvară
Va-nfrunta grele ninsori,
Copăcelul din grădină
Iar se va-mbrăca în flori.

Ziua mondială a cărții și a dreptului de autor

La inițiativa UNESCO, Ziua mondială a cărții și a dreptului de autor este sărbătorită la **23 aprilie** în fiecare an, începând din 1996.

În această zi, în aproape toate țările lumii au loc acțiuni de **omagiere a cărții, a autorilor, a editorilor, a librarilor, a bibliotecarilor și, implicit, a cititorilor**. În toată lumea, sunt organizate expoziții de carte, lecturi publice și tot felul de alte manifestări menite să încurajeze și să popularizeze lectura. De asemenea, Ziua mondială a cărții și a dreptului de autor cheamă la o reflecție asupra schimbărilor pe termen lung în lumea cărților. Cărțile digitale oferă noi posibilități de acces la cunoștințe, având costuri reduse și o accesare pe arii geografice mari. Cărțile tradiționale dispun însă de o largă apreciere. Toate formele de cărți aduc o contribuție valoroasă educației și propagării culturii și informațiilor. Această diversitate este o bogăție comună, făcând din cărți mai mult decât un obiect fizic: unelte ale schimbului de idei dincolo de limitele spațiului și timpului.

Prima Zi mondială a cărții și a dreptului de autor a fost marcată la **23 aprilie 1996**.

Ideea marcării acestei zile la 23 aprilie a fost oferită de Spania, unde are loc, în această zi, Festivalul Trandafirilor, o manifestare în care este sărbătorit Sfântul Gheorghe (San Jordi) și este comemorat Miguel de Cervantes, alături de William Shakespeare. În această zi, în Spania, încă din Evul Mediu, fetele și femeile primesc flori, iar bărbații-cărți.

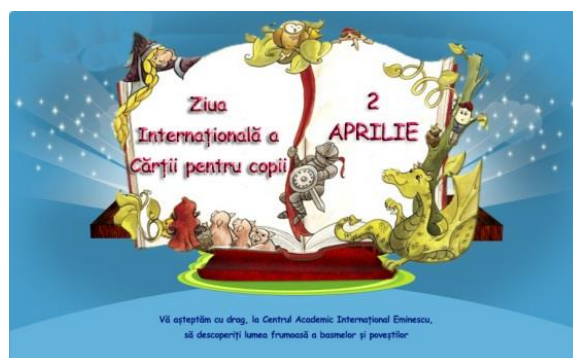
De Ziua mondială a cărții și a drepturilor de autor, directorul general al UNESCO, Irina Bokova, a declarat că „Ziua mondială a cărții și a drepturilor de autor reprezintă o oportunitate de a evidenția **puterea cărților pentru promovarea viziunii noastre a cunoștințelor societății, care**

sunt incluse, pluraliste, echitabile, deschise și participative pentru toți cetățenii”.

Cu prilejul marcării Zilei mondiale a cărții și a drepturilor de autor au loc și în România lecturi publice, dezbateri și donații de carte.

În România, prin Hotărârea de Guvern nr. 293 din 14 aprilie 2005, ziua de 23 aprilie a fost declarată „Ziua Bibliotecarului din România”, astfel că în România, începând cu 2005, în ziua de 23 aprilie se sărbătorește și Ziua Bibliotecarului. La 23 iunie 2014, președintele Traian Băsescu a semnat decretul pentru promulgarea Legii privind declararea datei de 23 aprilie drept Ziua Cărții.

Începând cu anul 1967, în fiecare an, pe **2 aprilie** (data nașterii scriitorului Hans Christian Andersen) în întreaga lume se sărbătorește **ZIUA INTERNAȚIONALĂ A CĂRȚII PENTRU COPII ȘI TINERET**.

După cum e și firesc există și o zi a scriitorului. Pe **3 martie** sărbătorim Ziua Mondială a scriitorilor.

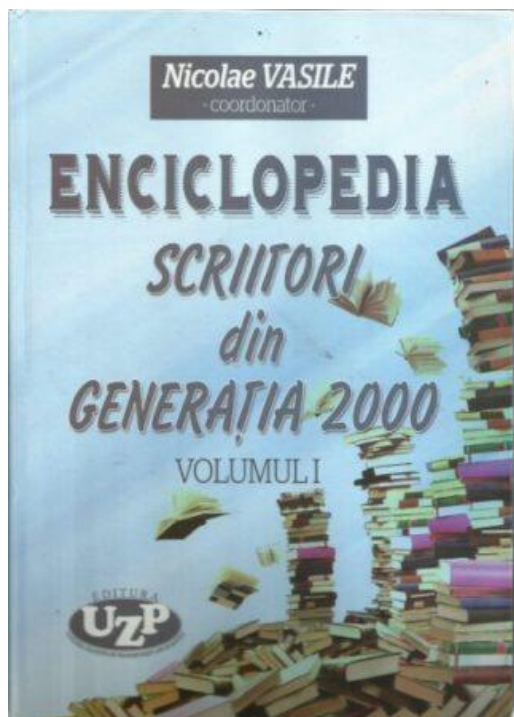

Vă transmit cele mai frumoase gânduri și tuturor scriitorilor multă sănătate, putere de creație și de implicare în realizarea unei lumi mai bune.

Ionel MARIN

Cronici literare, recenzii, comentarii

**Vasile BELE despre ENCICLOPEDIA
SCRIITORI DIN GENERAȚIA 2000, Vol. I,
autor Nicolae VASILE, Editura UZPR,
București, 2020**

„NU POȚI SCRIE POEZIE, DACĂ NU TRĂIEȘTI POEZIE” – Nichita STĂNESCU
**ENCICLOPEDIA SCRIITORI DIN
GENERAȚIA 2000, VOL. 1**, Editura UZP –
Uniunea Ziariștilor Profesioniști din România,
București, 2020, ISBN 978-606-9654-37-8,
pag.686, coordonator Nicolae VASILE, cu
o **PREFAȚĂ – PRIVIRE PARȚIALĂ
ASUPRA LITERATURII ÎNCEPUTULUI DE
SECOL ȘI MILENIU**, pag.7-12, semnată de
către Victor ATANASIU, din care fac parte și eu,
a ajuns la destinatar.

Victor ATANASIU, în cuvântul său, notează:
„Prezentul dicționar, al cărui conținut și
concepție de alcătuire le-am aflat și eu după
întocmirea cărții, este o expresie a unei
mentalități cu îndelungată tradiție în literatura
noastră. Pentru Mihail Kogălniceanu beletristica
națională începea de la *DACIA LITERARĂ*,
pentru Titu Maiorescu odată cu *DIRECȚIA SA
NOUĂ*, pentru Eugen Lovinescu cu literatura
promovată la revista și cenacul său. Neavând în
jurul său o veritabilă mișcare literară, George
Călinescu s-a străduit să impună și efectiv a

*impus o perspectivă a sa asupra literaturii
române. Deși a fost comentatorul esențial al
operelor apărute în câmpul beletristicii naționale
din 1960 încoace, Nicolae Manolescu, a preferat,
și el, să se pună de la un punct încolo în fruntea
unei direcții noi, anume cea a
postmodernismului”*, pag. 7.

O recunoaștere a muncii literare!

**ENCICLOPEDIA SCRIITORI DIN
GENERAȚIA 2020, VOL. 1**, se mai bucură de
un CUVÂNT ÎNAINTE, pag.13-14, semnat de
Nicolae VASILE, coordonator proiect, ce
răspunde unor întrebări, gen: „Ce reprezintă
acest proiect?”, „Cum se realizează proiectul?”,
„Ce se așteaptă de la proiect?”. Răspunde
coordonatorul proiectului, Nicolae VASILE:

„Prin metodele vechi de lucru, este imposibil de
cuprins multitudinea de creații artistice, de
construit ierarhii exhaustive, de promovat artiști
la nivel național și internațional. Iată de ce,
proiectul *SCRIITORI DIN GENERAȚIA 2000*
este conceput conform următoarelor principii:

- este un proiect jurnalistic, nu literar;
- este un proiect care nu se vrea exhaustiv;
- este un proiect deschis, care crește pe măsură
ce despre cât mai mulți scriitori din această
generație sunt realizate, de către scriitori și
publiciști consacrați, profiluri de autor, care să
respecte condițiile minimale de lucrări publicate
și referințe critice”, pag. 13.

„Proiectul nu urmărește ca, prin tipărire, să
devină un produs de raft de bibliotecă, ci să fie
un instrument de lucru, util în mai multe direcții:

- să fie o bază de date de pornire pentru...
studenți, masteranzi, doctoranzi, critici și istorici
literari;
- să ajute la promovarea scriitorilor în societate,
dar și la cunoașterea reciprocă a acestora, care
continuă să creeze literatură și într-o epocă mai
puțin propice”, pag. 13.

Munca la această ENCICLOPEDIIE, cred că a
fost imensă. Prezint în cele ce urmează, întregul
colectiv de autori al acestei enciclopedii:

**Nicolae VASILE, Mihai STAN, Antoaneta
RĂDOI, Ionel MARIN, Victor PETRESCU,
Nicolae TOMA, Geo CĂLUGĂRU, Gheorghe
A. STROIA, Eugenia DUȚĂ, Cristian Petru
BĂLAN, Nicu DOFTOTEANU, Mariana
GURZA, Nicoleta LEPĂDATU, Viorel
MARTIN, Viorica POPESCU-COJOCARU,
Ion POPESCU-TOPOLOG, Al. Florin ȚENE**

și Victor ATANASIU.

Nicolae VASILE, mai semnează articolul **DESPRE CREAȚIE ȘI CREATORI ÎN EPOCA** 2000, pag. 15-18, în care scrie: „Având în vedere interminabilele discuții, nu numai la noi, ci oriunde, despre cât de mult producem cultură, consumăm cultură, trăim cultură etc., mi-am propus să analizez fenomenul cultură, ca obiect al producerii și comunicării. ... Înainte de 1989 fenomenul cultural, puternic instituționalizat și controlat de puterea comunistă, ca oricare altele, de altfel, stătea prost la volum, dar bine la calitate, cu excepția «creațiilor dedicate conducătorilor de partid și de stat» care, orice ar spune criticii epocii respective, nu reprezentau o majoritate cantitativă a producției culturale de atunci. ... După 1989, am avut libertate, avem libertate, inclusiv la producerea de cultură! ... Este greu! Înainte erau o mie de artiști și o sută de critici, azi sunt o sută de mii de artiști și o mie de critici. ... Ce îi face pe creatorii de azi să producă, deși nu câștigă? Cred că cel mai bun răspuns ar fi: **TRĂIREA**” pag. 15, subcapitol – **CULTURA CA TRĂIRE.**

Lucruri extrem de interesante, de certă valoare aflăm și din subcapitolele **CULTURA CA MESAJ**, **EMISIA DE CULTURĂ** și **TRANSMISIA DE CULTURĂ**, din care vă rog să îmi mai îngăduiți un citat: „Schimbarea sistemului politic dublată de evoluția tehnologică au condus la un mecanism de promovare a culturii spre public cu totul diferit față de ce se întâmpla înainte de 1989. A crescut numărul de expoziții, de case de filme, de televiziune, de posturi de radio, de edituri, de reviste, de cenacluri etc. și, cu toate acestea, percepția publică este de scădere a prezenței și rolului culturii în societate”, pag. 17.

Dacă ar fi să mă refer la „modul de construcție”, al acestei enciclopedii, aş zice că are 3 secțiuni/capitole: (Cap.1) **GRUPĂRI LITERARE**, pag. 19-84, și (Cap. 2) **DESPRE AUTORI**, pag. 85-667, (Cap. 3), **DESPRE COORDONATORUL ENCICLOPEDIIEI**, pag. 668-680 și un **INDEX DE NUME**.

La secțiunea **GRUPĂRI LITERARE**, sunt menționate, (în ordinea includerii în volum):

– **GRUPAREA LITERARĂ ARMONII CULTURALE**, pag. 21-27.

„*Armonii Culturale, revistă universală de creație și atitudine culturală, este deschisă tuturor celor care se dovedesc a fi de bună-credință și ale căror contribuții aduc un plus de valoare în literatura și cultura contemporană românească*”, pag. 21.

„*Cultura reprezintă zidul de apărare a omului de lumea urâtă și schimonosită din afara lui*”. Constantin NOICA

– **GRUPAREA LITERARĂ BIBLIOTHECA – LITERE – SOCIETATEA SCRITORILOR TÂRGOVIȘTENI**, pag. 28- 41. „*Revista «Litere», «Societatea Scriitorilor Târgoviște», prin Editura Bibliotheca, au creat o nouă entitate literară pe care criticul George Toma Veseliu a numit-o fericit Continuatorii Școlii literare și artistice de la Târgoviște. O dovedește acad. Mihai Cimpoi în «Anatomia ființei. Promoția de azi a Școlii literare și artistice de la Târgoviște»*”, pag. 30-31.

„*Oamenii sunt păsări cu aripile crescute înăuntru*” – NICHITA STĂNESCU

– **GRUPAREA CULTURALĂ BOGDANIA**, pag. 44-54. „*Pornind de la rostul și sensul vieții am ajuns la concluzia că actul de cultură are un rol important în construirea altarului tainic din suflet, în desăvârșirea spirituală a omului. Fără educație, cultură, credință nu se poate făuri un viitor strălucit, o viață liberă și fericită în glia strămoșească*”, pag. 42 (Istoric).

– **GRUPAREA LITERARĂ – CONVORBIRI LITERAR-ARTISTICE**, pag. 55-75.

– **GRUPAREA LITERAR ING**, pag. 76-83. „*În prima zi din luna aprilie considerată de români drept «Ziua păcălelilor», în anul 2013, un grup de ingineri entuziaști, pensionari în majoritate, au hotărât să păcălească timpul care fuge ireparabil, constituind Cercul Literar al Scriitorilor Ingineri din AGIR, sub denumirea de Literar ing. Inițiativa era menită să susțină activitatea și imaginea inginerescă din România și prin alte mijloace decât cele pur profesionale, pentru dezvoltarea dimensiunii culturale a personalității inginerului*”, pag. 76.

Secțiunea DESPRE AUTORI, pag. 85-680, este cea mai „consistentă”, din acest volum. Aici sunt incluși 72 autori. Iată-i, dragii mei, în ordinea includerii:

– **George Titus ALBULESCU**, pag. 87-93, profil literar realizat de Antoaneta RĂDOII, „Un

cronicar cu un condei rafinat, scriitorul dezvăluie cititorilor toate amănuntele despre turneul final de la Euro 2000”, pag.93, „A creionat cu talent întreaga competiție care se află la start, în Hexagon”, pag. 92;

– **Elena ANGHELUȚĂ BUZATU**, pag. 94-101, profil literar realizat de Antoaneta RĂDOI, „Poeziile (n.r. E. A. BUZATU) conțin o mare doză de înțelepciune dobândită și trăită plener, pe care autoarea o prada mai departe, ca o ștafetă olimpică, purtată de maratonist”, pag. 99;

– **Elena ARMENESCU**, pag. 102-110, profil literar realizat de Nicolae VASILE, „Pentru doamna Elena Armenescu, medic și apreciat poet, deopotrivă, cea mai de preț menire este iubirea. Iubirea Împărătească. Această cunună a cununilor transpare într-un poem, inspirație divină, contemplație prin transcendere, în modulații armonice și patos incantatoriu”, pag. 105;

– **Liliana BADEA-CÂRSTEA**, pag. 111-119, profil literar realizat de Nicolae TOMA, „Deși și-a ales meseria de inginer IT, sufletul ei erupe din când în când în versuri frumoase de o profunzime rară, devenind o voce importantă în lirica feminină a literaturii române de după 2000”, pag. 111;

– **DOINA BÂRCĂ**, pag. 120-125, profil literar realizat de Nicolae VASILE, „Poezia Doinei Bârcă, este un balsam pentru suflet, prin sinceritatea sentimentelor, prin discursul artistic, liric, emblematic, prin credința în frumosul din om și aduce universului uman, civilizației iubirii un imn ce străbate ca un filon de aur din adâncimi de curățenie sufletească, toată cuminența acestui înțelept pământ”, pag. 121;

– **Petre Gheorghe BÂRLEA**, pag. 126-129, profil realizat de scriitorul Mihai STAN, „Rod al unei informări de detaliu, dublată de lungi stagii meditative pe marginea subiectului în discuție, cercetarea profesorului Bârlea se dovedește a fi cea mai reușită sistematizare a studierii latinei creștine”, pag. 129;

– **Cristian Petru BĂLAN**, pag. 130-145, profil realizat de Ionel MARIN, „(...)

C. P. Bălan, artist plastic patriotic și religios, este un poet dramatizant expresionist care se roagă pentru resurecția virtuților naționale și pentru înlăturarea răului abătut peste ai săi (...”, pag. 134;

– **VASILE BELE**, pag. 146-157, profil realizat

de Nicolae VASILE, „Poetul, pentru că vorbim în cazul lui Vasile Bele de un poet autentic, pleacă de la creștinism spre lirică. Poemele cuprinse în carte au un caracter eminamente livresc”, pag. 151;

– **Corin BIANU**, pag. 158-162, profil realizat de Victor PETRESCU, „(...) poetul caută să obțină o dreaptă cumpănă între vremelnicie și eternitate, între parte și întreg, între relativ și absolut”, pag. 161;

– **Violeta BOBOCEA**, pag. 163-171, profil realizat de Nicolae TOMA, „Autoarea își propune întrebări și le transmite cititorului. Câte visuri, tăceri și aspirații se pot aduna într-o viață trăită cu intensitate, optimism și speranță”, pag. 166;

– **Adrian BOTEZ**, pag. 172-182, profil realizat de Nicolae VASILE, „Adrian Botez este, fără doar și poate, cel mai original poet pe care mi-a fost dat să-l cunosc, răsfoind/râscolind prin ceasloavele prăfuite, dar și cele de ultimă oră ale liricii românești”, pag. 175;

– **Silvia BUDESCU**, pag. 183-192, profil realizat de Eugenia DUȚĂ, „Mărturisesc că în tot ce am scris este o parte din mine, aceea care s-a născut în spatele nemilos al umbrei de care m-am temut”, pag.183;

– **Elena BUICĂ-BUNI**, pag. 193-205, profil realizat de Gheorghe A. STROIA, „Mesagerul cu fidelitate de pasăre călătoare care se întoarce cu fiecare primăvară la cuibul știut de sub cer, a venit. Se numește Elena BUICĂ și este purtătoare de lumină”, pag. 197;

– **Dumitru BUȚOI**, pag. 206-214, profil realizat de Nicolae VASILE, „Iubitor de oameni și îndrăgostit de ceea ce face alături de aceștia, D. Buțoi, are curajul de a zugrăvi în cuvinte chipurile celor ce scormonesc adâncurile pentru a aduce Lumina din pământ”, pag. 208;

– **Mihaela Mariana CAZIMIROVICI**, pag. 215-219, profil realizat de Nicolae VASILE, „Strigătul este rodul unei negări, renegarea strigătului este o renegare a negării, care în cel mai simplu exercițiu de logică binară înseamnă afirmare”, pag. 219;

– **Geo CĂLUGĂRU**, pag. 220-226, profil realizat de Nicolae VASILE, „Poetul G. Călugăru rămâne un îndrăgostit de locurile natale, de satul pitoresc, de puritatea vieții meditative închinată contemplației naturii și prețuirii nobilelor afecte”, pag. 222;

– **Maria CIOBOTARIU**, pag. 227-234, profil realizat de Viorica POPESCU-COJOCARU, „*Poezia doamnei M. Ciobotariu aparține prin structură și stil modernismului clasic, riscând o paradigmă care o delimitează pe poetă re cele două extreme, avangarda și post modernismul*”, pag. 230;

– **George COANDĂ**, pag. 235-242, profil realizat de Mihai STAN, „*(...), în esență, este un nonconformist față de sine, mai exact spus față de sinele său liric aflat mereu în căutarea expresiei ideale, dar și față de arhiva lirică a poeziei în general*”, pag. 240;

– **Marina COSTA**, pag. 243-249, profil realizat de Antoaneta RĂDOI, „*Capacitatea romancierei de a îmbina caracteristicile necesare supraviețuirii în momente critice, în clipe de mare tensiune și durere în fața morții, cu intarsii de mare intensitate emoțională în fața iubirii, pe fondul foarte bine dezvoltat al datelor despre comunitatea mexicană, dar și abilitatea de a ține sub lupă un număr mare de personaje conving*”, pag. 248;

– **Cristina CREȚU**, pag. 250-257, profil realizat de Antoaneta RĂDOI, „*Sensibilitatea dată de maximum, până la a face dureroasă atingerea cu lumea din jur, este probabil esența scrisului C. Crețu*”, pag. 252;

– **Nicoleta CRISTEA IFRIM**, pag. 258-262, profil realizat de Antoaneta RĂDOI, „*Povestitoare înăscută, N. Cristea Ifrim, în mai toate cărțile ei, redă stări de fapt autentice, cu o savoare lingvistică ce-ți «gâghilă» auzul, uneori plăcut, alteori mai puțin plăcut*”, pag. 259 ;

– **Aura DAN**, pag. 263-269, profil realizat de Antoaneta RĂDOI, „*Versurile Aurei Dan arată o structură de sensibilitate ce topește elementul concret și contondent într-o idee mai înaltă sau într-un sentiment*”, pag. 264;

– **Florentina DANU**, pag. 270-277, profil realizat de Gheorghe A. STROIA, „*Sunt un om cu bune și cu rele, un simplu trecător prin viața mea, prin gândurile și dorințele mele de la primul strigăt al vieții până la cel din urmă*”, pag. 270;

– **Simona DOBRIN**, pag. 278-283, profil realizat de Antoaneta RĂDOI, „*Cred că S. Dobrin nu poate trăi fără poezie. Citind, mi-am dat seama că poezia e parte integrantă a vieții ei. Simte și trăiește poezia, și face, din viața ei de zi cu zi,*

poezie! Iubește frumosul, iar frumosul e... poezie!”, pag. 279;

– **Nicu DOFTOREANU**, pag. 284-288, profil realizat de Nicolae VASILE, „*După ce autorul a decis ca toate poeziile și cărțile publicate să poarte numele de tangouri, (...) acesta caută să ne convingă de magia și frumusețea pasului înapoi, specific acestui dans. Suntem tot timpul tentați, îndemnați, educați, chiar forțați, să facem doar pași înainte*”, pag. 285;

– **Eugenia DUȚĂ**, pag. 289-301, profil realizat de Nicolae VASILE, „*Autoarea are putere de observație, știe să creeze și să pună în mișcare o mulțime de caractere, desenează spații și comunități, într-o proză dinamică și fără caracteristicile obișnuite ale așa zisei «proze feminine»*”, pag. 297.

– **Gheorghe DUȚĂ-MICLOȘANU**, pag. 302-310, profil realizat de Eugenia DUȚĂ, „*Pare un haiduc-vânător din vremurile imemorabile, dar el nu este decât vânător de cuvinte... Iubirea față de poezie îl va purta în nemoarte, ducându-ne cu el și pe noi, ceilalți*”, pag. 305.

– **Silvan G. ESCU**, pag. 311-319, profil realizat de Antoaneta RĂDOI, „*Profunzimea, zbaterea fizică, zbuciumul sufletesc, acuitatea reflecției sunt principalele trăsături ale literaturii domnului Silvan G. Escu*”, pag. 319.

– **Dan FLORICĂ**, pag. 320-329, profil realizat de Nicu DOFTOREANU, „*Poetul pune pe picior de egalitate vechimea civilizației sumeriene cu cea revelată de tăblițele de la Tărtăria, dacă nu cumva ultima este ceva mai veche*”, pag. 328.

– **Ion GANEA-CHRISTU**, pag. 330-335, profil realizat de Nicolae VASILE, „*Abordează o paletă de extindere maximă, de la profunzimea domeniului la superficialitatea sa practică, de cele mai multe ori, aceasta din urmă fiind și singura formă care îi aduce și ceva beneficii materiale*”, pag. 331.

– **Dan GÎJU**, pag. 336-341, profil realizat de Mihai STAN, „*Pentru Dan Gîju, poezia este o mirabilă stare de fascinație, dar și de mărturisire, el nu caută cu obstinație absurdă formele experimentale care ar trebui să rupă «gura târgului» , îi repugnă, ceea ce nu-l împiedică să ofere spectacolul unor versuri arhitecturizate ingenios*”, pag. 340.

– **Nina GONȚA**, pag. 342-349, profil realizat de Antoaneta RĂDOI, „*O proză interesantă și*

captivantă scrie Nina Gonța, în romanul de tip carte-mărturisire, cu titlul Memorii bolnăvicioase, care atrage atenția cititorului fiind pus în fața unei situații dramatice din viața autoarei”, pag. 346.

– **Mihail GRĂMESCU**, pag. 350-363, profil realizat de Ionel MARIN și Beatrice KISELEFF, „*Scriitorul Mihail Grănescu ne ajută să conștientizăm, prin opera sa, că există în noi ceva mai mult decât noi înșine. Este un dincolo care ne purifică și ne eliberează. Este geniul etern al poeziei*”, pag. 358.

– **Grigore GRIGORE**, pag. 364-367, profil realizat de Victor PETRESCU, „*Autor cultivat și rafinat, practică poezia ca pe un exercițiu spiritual de autodesăvârșire, scriind deopotrivă în vers clasic și modern cu o evidentă vocație pentru expresia lapidară, pendulând între rostire și tăcere*”, pag. 366.

– **Florin GRIGORIU**, pag. 368-375, profil realizat de Nicolae VASILE, „*Scrie poezie, proză, memorialistică, note-eseuri literare, cronici literare, note umoristice, reportaje literare, articole sociale, culturale, prefețe și postfețe de cărți, îngrijește apariția unor antologii, volume diverse, inițiază antologii, anchete literare*”, pag. 368.

– **Vasile GROZA**, pag. 376-383, profil realizat de Ionel MARIN, „*... este un scriitor prolific, cunoscut în România, autor a numeroase volume de poezie, proză, teatru, romane, epigrame și literatură pentru copii*”, pag. 378.

– **Dori LEDERER**, pag. 384-389, profil realizat de Antoaneta RĂDOI, „*Poezie la cote înalte. Stihuri bine dozate, în care-și găsesc locul toate manifestările, în toate stilurile posibile, într-o ritmicitate aproape perfectă. Nu te sature să lecturezi*”, pag. 387.

– **Ioan MAFTEI-BUHĂIEȘTI**, pag. 390-395, profil realizat de Geo CĂLUGĂRU, „*Iubirea este pentru autor un sentiment întemeietor din care se nasc ființele, ideile, visurile*”, pag. 392.

– **Ionel MARIN**, pag. 396-406, profil realizat de Nicolae VASILE, „*Ca un scriitor devotat pasiunii, Ionel MARIN, venerază limba română ca pe o regină. Regina graiului străbun, limba română, moștenitoarea limbii dace, a rămas și va fi întotdeauna lumina sufletului românesc. Limba română este hrana cea vie, lăsată de Dumnezeu, românilor și urmașilor lor, pe veșnicie*”, pag. 402.

– **Ion MĂRCULESCU**, pag. 407-410, profil realizat de Mihai STAN, „*Ca om înzestrat pentru simplitate în elementele de sensibilizare autorul are suficiente resurse să scoată din amănunte anodine o nouă scriere dedicată chiar lor. Principiul unificator rezidă în câteva elemente de excelentă autoportretistică*”, pag. 409.

– **Nicolae MĂTCAȘ**, pag. 411-425, profil realizat de Ionel MARIN, „*Nicolae Mătcaș s-a manifestat încă în anii 1987-1988, când abia se pregăteau, se plămădeau – în condițiile unei opoziții active, de cele mai multe ori perfide – istoricele hotărâri ale fostului Soviet Suprem în problemele limbii*”, pag. 414.

– **Eugenia MIHU**, pag. 426- 435, profil realizat de Nicolae TOMA, „*Mereu are grijă față de ființa ei, față de sufletul cititorului contemporan dar și față de spiritul clasicilor pe care îi iubește, această poetă face pas cu pas către o calitate din ce în ce mai mare din punct de vedere semiotic și estetic*”, pag. 429.

– **Marius Daniel MIHU**, pag. 436-444, profil realizat de Nicolae VASILE, „*Prin urmare, avem de-a face cu un volum masiv, neobișnuit pentru stadiul acesta de afirmare, care conține versuri redactate în stil clasic, cu ritm și rimă, la care ține, dar pe care uneori le elucidează, furat de fluxul ideilor*”, pag. 437.

– **Constantin MIRONESCU**, pag. 445-453, profil realizat de Nicolae VASILE, „*... a scris pentru el însuși, așa cum a simțit, fără să aibă modele sau vreun anumit crez poetic. Poezia a fost hrana lui spirituală*”, pag. 445.

– **Gheorghe MIZGAN**, pag. 454- 461, profil realizat de Nicolae VASILE, „*Fără a încerca să imite pe cineva, Gheorghe Mizgan, scrie cu o sensibilitate și emoție care exclud din start cotidiană noastră preocupare de-a etapa cu orice pref*”, pag. 458.

– **Florica MUNTEANU-CUC**, pag. 462-470, profil realizat de Nicolae TOMA, „*Îndrumătoare ca lumina unei lumânări, poezia Floricăi Munteanu (Cuc), dă naștere unor valuri de vibrații benefice nouă, celor atât de încercați de ispite*”, pag. 463.

– **Milena MUNTEANU**, pag. 471-478, profil realizat de Gheorghe A. STROIA, „*Pentru Milena Munteanu, un scriitor erudit, înzestrat cu un talent aparte, călătoriile reprezintă o modalitate de a interacționa cu lumi ori destinații neexplorate, de a le prezenta într-o manieră*

proprie și personală, trecute prin filtrul său analitic, dar îmbogățite prin sensibilitatea sa specială”, pag. 478.

– **Corneliu NEAGU**, pag. 479-485, profil realizat de Mariana GURZA, „*Temele fundamentale din poezia lui Corneliu Neagu vin, cu precădere, din viziunea autorului asupra curgerii imuabile a timpului, concretizată în amintiri, regrete, iubiri împlinite sau ratate, speranțe*”, pag. 479.

– **Maria NICULESCU**, pag. 486-495, profil realizat de Nicolae VASILE, „*În opera mea literară, poezia ocupă un loc foarte important. Trăiesc cu, prin și pentru poezie. Poeziile mele sunt dedicate copiilor, familiei, colegilor, prietenilor, scriu pentru Mama Natură, pentru țară, dar mai ales pentru Dumnezeu*”, pag. 486.

– **Vali NIȚU**, pag. 496-499, profil realizat de Mihai STAN, „*Avem a face cu o poezie și modernă și autentică, în cel mai propriu sens al noțiunii. Se mai poate cita încă și încă (spre folosul general), dar cred că am reușit să fiu convingător în temeritatea mea personală*”, pag. 498.

– **Victor PETRESCU**, pag. 500- 507, profil realizat de Mihai STAN, „*Înzestrat cu vitalitate fizică și intelectuală, cu spirit constructiv și cordial, Victor Petrescu, încununează calități care dau sens unei vieți și unei cariere, le împlinesc și le conferă caracterul exemplar*”, pag. 507.

– **Viorica POPESCU-COJOCARU**, pag. 508-513, profil realizat de Ion POPESCU-TOPOLOG, „*Poezia doamnei Viorica POPESCU – înflorind prețioase virtuți miniaturale – dă semnele exercițiului poetic profesionist. Prin el vocabularul surprinde sintagme scânteietoare, într-un limbaj apropiat mai degrabă de forma sentințelor*”, pag. 512.

– **Liliana PUȘCAȘU-RAVAR**, pag. 514-523, profil realizat de Nicolae TOMA, „*Liliana Pușcașu-Ravar trăiește în poezia ei care a devenit, după România, al doilea leagăn de respirație, ea întrebându-se, adesea, nu ce e viața, ci ce nu este... Autoarea tânjește după locurile sale natale, acele locuri, în care luna amiroasă a pelin, acolo unde pe vremuri degusta dulceață luminii, din ochii părinților săi, acolo unde «mătrăgunile se cred flori și poete»*”, p. 515.

– **Georgeta RADU**, pag. 524-529, profil realizat de Antoaneta RĂDOI, „*Poezia Georgetei Radu*

are tot ce-i trebuie, are rimă, ritm, măsură, autoarea utilizând cu ușurință toate formele stilistice trebuincioase curgerii lirice, muzicalității poetice”, pag. 527.

– **Antoaneta RĂDOI**, pag. 530-537, profil realizat de Nicolae VASILE, „*Antoaneta Rădoi are darul scrisului neprefăcut, sincer și al vederii cinematografice esențiale. Acestora se adaugă experiența vieții artistice picturale, a trăirii pe cont propriu într-un magazin cu obiecte de artă și într-o lume a publicațiilor diverse, inclusiv a cărților și revistelor literare, știind facerea și desfacerea acestora, orgoliile, bețele-n roate*”, pag. 533.

– **Eliza ROHA**, pag. 538-545, profil realizat de Antonela RĂDOI, „*Eliza Roha a debutat târziu, iar cariera narativă s-a concentrat, numai în câteva decenii, într-o bibliografie copleșitoare prin amplitudinea viziunii sociale, prin mobilitatea mediilor de referință și profunzimea analizei psihologice*”, pag. 540.

– **Melania RUSU CARAGIOIU**, pag. 546-551, profil realizat de Nicolae VASILE, „*Iubesc oamenii, năzuințele lor, gingășia copiilor și le dăruiesc tot ce pana mea a reușit să aștearnă în poezie și proză pentru mari și mici*”, pag. 549.

– **Florentin SMARANDACHE**, pag. 552-563, profil realizat de Ionel MARIN, „*Dr. Florentin Smarandache a inițiat curentul de avangardă numit PARADOXISM și este considerat părintele «paradoxismului» în literatură*”, pag. 552.

– **Mihai STAN**, pag. 564-570, profil realizat de Victor PETRESCU, „*Mihai Stan este un prozator care se pliază cu ușurință pe aproape orice tehnică de redactare literară. Scrie în stil alert, dezinvolt, niciodată zgârcit cu digresiunile, uneori convulsiv*”, pag. 570.

– **Gabriela STANCIU PĂSĂRIN**, pag. 571-581, profil realizat de Eugenia DUȚĂ, „*Între 1973-1978 începe să scrie câteva romane care rămân neterminate, dar și versuri și proză scurtă*”, pag. 571.

– **Emil STĂNESCU**, pag. 582- 585, profil realizat de Victor PETRESCU, „*Pe Emil Stănescu îl recomand cu toată convingerea ca distins poet, romancier, eseist, ziarist, vădind o inspirație supravegheată de un intelect acut, un idealism ce se confruntă cu realitățile epocii, analizate ori transfigurate liric*”, pag. 585.

– **Gheorghe A. STROIA**, pag. 586-594, profil realizat de Cristian Petru BĂLAN, „*Gheorghe A. Stroia, prin toată activitatea sa de până acum – lirică, publicistică și editorială – este un nume care nu mai are nevoie de nicio prezentare. Puterea sa de muncă este uimitoare, contaminată, tonică și încurajătoare pentru firile ceva mai domoale*”, pag. 590.

– **Ioana STUPARU**, pag. 595-604, profil realizat de Nicolae VASILE, „*Autoarea are curajul și forța de a prezenta lumea satului cu aparenta ei simplitate, dar complexă în profunzime*”, pag. 602.

– **Maria STURDZA CLOPOTARU**, pag. 605-614, profil realizat de Viorel MARTIN, „*Poezia este o stare asemenea fericirii. Este o manifestare a iubirii necondiționate. Este Dumnezeu! Când vine pe aripile Grației Divine, intră prin poarta sufletului, vine spontan, nu te întreabă dacă ești pregătit de zbor. Dacă te găsește în predispoziția Graalului, revărsă în tine Puterea Cuvântului Viu – ziditor în lumină, inspirație, har, înțelepciune*”, pag. 606.

– **Ion C. ȘTEFAN**, pag. 615-622, profil realizat de Nicolae VASILE, „*Un om de carte, un dascăl cu experiență și, în toate ipostazele, un reflexiv care-și scrie cu grijă gândurile – Ion C. Ștefan ne oferă acum adevăruri și imagini din nemijlocita vâltoare a realității, într-o epocă de tranziție cu atâtea coordonate și aspirații, copleșite de îndoieli și incertitudini care, toate, îi stârnesc judecata și îi pun în cumpăna cântarului cuvintele cernute bine, pentru a formula un text strâns, pe măsura cerințelor clasice pentru astfel de cristalizări: non multa sed multum – deci nu cuvinte multe, ci conținut dens, profund, nou*”, pag. 620-621.

– **Florea TURIAC**, pag. 623-627, profil realizat de Mihai STAN, „*Florea Turiac este un romantic nu întârziat și bine deghizat într-un poet care-și trăiește clipa și veacul, cu toate ale lor, prin toate filtrele ființei și gândurile lui*”, pag. 626.

– **Al. Florin ȚENE**, pag. 628-638, profil realizat de Nicolae VASILE, „*În septembrie 2006, a înființat Liga Scriitorilor din România, devenind președintele executiv al acestei organizații profesionale care are 34 de filiale în țară și 12 în străinătate și care editează 18 reviste în care se promovează literatura română autentică*”, pag. 629

.– **Gheorghe ȚICLETE**, pag. 639-642, profil

realizat de Geo CĂLUGĂRU, „*Viziunea scriitorului este a unui neoromantic, exprimând un romantism bine temperat, ce promite, în pofida vârstei ușor înaintate, noi împliniri literare pe care, desigur, le așteptăm*”, pag. 642.

– **Ovidiu ȚUȚUIANU**, pag. 643-651, profil realizat de Nicolae VASILE, „*Prin noua sa carte, profesorul inginer Ovidiu Țuțuianu pășește cu dreptul pe terenul umorului de calitate pentru care manifestă o înzestrare naturală*”, pag. 651.

– **George Toma VESELIU**, pag. 652-655, profil realizat de Victor PETRESCU, „*Poet, dramaturg, prozator și publicist, George Toma Veseliu, surprinde cu minuțiozitate, atât în creațiile de ficțiune, cât și în monografiile un spațiu vitregit și uitat de lume, devenit pentru el o matrice spirituală, sursa inspirației și a sevelor sale creatoare, comunele dâmbovițene Răzvad și Ocnița*”, pag. 655.

– **George VLAICU**, pag. 656-660, profil realizat de Antoaneta RĂDOI, „*Toate romanele lui George Vlaicu reprezintă povești de dragoste contemporane*”, pag. 659.

– **Vasile VULPAȘU**, pag. 661-667, profil realizat de Nicolae VASILE, „*Abordarea unor tematici diverse, de la poezia de dragoste la poezia de critică socială și politică, de la poezia simplă cu înțeles clar și direct, la poezia cu iz filozofic, de la poezia care descrie trăiri simple și firești la poezia care meditează asupra marilor mistere umane, fac din Vasile Vulpașu un poet complex, predispus spre autoperfecționare și autodepășire în dorința de a deveni un poet în adevăratul înțeles al cuvântului și pentru a intra în galeria poezilor români contemporani*”, pag. 666.

– **Nicolae VASILE**, pag. 668- 680, „*Spiritul căutător, ludic și mereu tânăr, i-a îndreptat pașii spre domenii de activitate diferite, în care și-a dezvoltat cariere de succes. Poezia are un loc aparte în lumea sa, considerând-o ca fiind altceva, un vis*”, pag. 674.

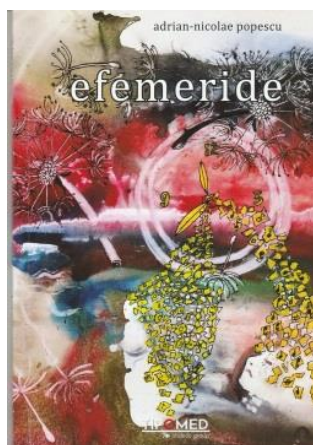
FELICITĂRI întregului colectiv de coordonare!
FELICITĂRI tuturor celor care au achiesat acestui proiect, acestei minunate idei!
FELICITĂRI, pentru munca depusă în slujba literaturii și a scriitorului!

Doamne ajută să fie bine!

Succese și numai bine!

VASILE BELE

Geo CĂLUGĂRU Despre vol. *Efemeride*,
autor Adrian- Nicolae POPESCU, Editura
Printech, București, 2020

FORȚA DE IRADIERE SEMANTICĂ A UNOR EFEMERIDE

Nu cred că deranjează pe cineva prezentarea unor repere biobibliografice despre un scriitor, mai cu seamă când ele lămuresc mai convingător parcursul străbătut de acesta, înnăscut și nu făcut, aflat în plin proces de consacrare.

Este vorba despre Adrian Nicolae Popescu – un prozator, poet, eseist, născut în 22 noiembrie 1977, în Suceava, cândva Cetate de Scaun a gloriosului voievod al Moldovei, Ștefan cel Mare și Sfânt. Scriitorul despre care vorbim este absolvent al Universității de Medicină „Grigore T. Popa” din Iași. A prețuit din vocație „Moștenirea Văcăreștilor”, pe care o onorează chiar de la debutul său literar, obținând titlul de laureat al Festivalului Național de Literatură, astfel numit la ediția a XLIV-a, noiembrie 2012. Succesul i-a dat aripi și, cu fermitate, a luat startul în spațiul miraculos al literaturii, abordând mai multe genuri (proză, poezie, epigramă, teatru scurt, reportaj literar, haiku). În scurt timp, prinde încredere în înzestrarea sa în acest spațiu de creație și își adjudecă o bogată colecție de premii naționale și internaționale, pe care le veți descoperi în partea finală a celei mai noi apariții editoriale a Domniei Sale, volumul de haiku-uri, intitulat „EFEMERIDE”, apărut la Mediaș, Editura Știință, Cultură și Artă, 2020, în condiții grafice de excepție, încât nu te poți abține să nu spui arghezeianul vers „Carte frumoasă, cinste cui te-a scris!” Fiindcă am amintit că a fost recompensat cu o colecție de premii literare, toate

valoroase, voi menționa pe unul dintre acestea – Premiul I la Secțiunea de poezie a Concursului de Creație Literară „Limba română este patria mea”, ediția întâia, 20 – 31 august 2013, organizat de Înalțul Reprezentant al Guvernului României pentru Republica Moldova, cu prilejul sărbătoririi „Zilei Limbii Române”.

Scriitorul Adrian Nicolae Popescu și-a intitulat cu modestie volumul de haiku-uri „Efemeride”. Experiența acumulată i-a permis să se adapteze perfect la riguroasele cerințe ale construcției acestui gen de poezie orientală într-o extindere incredibilă, descoperindu-i puternica forță de iradiere semantică, deși sensul titlului ales contrastează cu ceea ce a reușit, dovedindu-și talentul, să realizeze poetul nostru și nu întâmplător, fiindcă înfățișarea tehnicii de alcătuire a haiku-ului, consemnată de acesta în volum, este a unui bun cunoscător, iar realizarea lor o confirmă pe deplin.

Cele 17 silabe ale alcătuirii unui haiku se cuprind în trei versuri în succesiunea 5-7-5 silabe, evită metaforele, evocă imagini reale. În mod curent, între acestea nu există o legătură explicită, descoperirea ei cade în sarcina cititorului. O altă cerință care trebuie respectată este aceea că haiku-ul trebuie să se refere la un anotimp al anului, sugerându-l sau să folosească un cuvânt specific anotimpului evocat. Acesta nu trebuie să fie întotdeauna evident, încât sarcina aflării lui să cadă în seama cititorului, el existând în tema haiku-ului. Un haiku se înfățișează în trei feluri: text, text și imagine, imagine. De regulă, el cuprinde text plus imagine, așa cum se află și în volum, dar cu o mai mică frecvență și în celelalte două înfățișări, respectiv – imagine, text, fără a afecta în vreun fel înțelesul. În acest volum sunt doar două alcătuiți prezente: text + imagine și text.

I) Text + imagine

1) Exemple din volum: „sirena în port – / nesărutate încă / atâtea fete.” (pag. 26) Pe pagina imediat următoare, nenumotată, expresivă, viu colorată, imaginea.

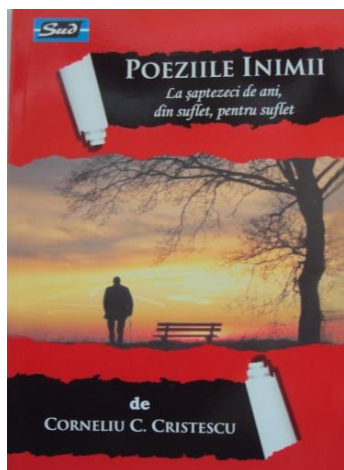
2) (pag. 22, text) „Ziua a șaptea – / neconținut talazul / lovind stâncile.” Pagina următoare, sugestivă pentru semnificație – imaginea.

II) Text – „pași prin pădure – sub zăpezile groase / pastel de frunze – ; „seara de Ajun – La patinoar cad molcom / doar fulgii de nea” – Ambele, pag. 110.

Această abordare de către autor a haiku-ului, la un nivel de realizare deosebit, într-un moment de plinătate a experienței de scriitor, probează o îngemănare fericită între rigorile profesiei de medic a autorului și cele ale acestei specii literare – haiku-ul practicat curent de scriitorii din Orientul Îndepărtat (Japonia). Matsuo Basho (1644 – 1694) – cel mai faimos poet al perioadei Edo în Japonia – este recunoscut pe plan internațional drept cel mai mare maestru al haiku-ului.

Cuprinsul temelor din acest volum „EFEMERIDE” certifică o bogată și variată paletă tematică de abordări în pofida uluitoarei concentrări – 17 silabe în trei versuri. Menționez din cuprins titlurile, temelor abordate: crucea artistului, esențe de haiku, vântul în pânze, flori de cais, lampioane, file rupte, cana de compot, praf pe drum, puncte albe.

Prof. Geo CĂLUGĂRU, membru al Uniunii Scriitorilor din România și al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, despre volumul „Poeziile inimii”, autor Corneliu CRISTESCU, Editura SUD, Bolintin Vale

La șaptezeci de ani de acasă, și de un fir de iarbă-ți pasă!

Ajuns la poezia „Cei duși din satul meu”, ultima din volumul „**Poeziile inimii**”, de **Corneliu Cristescu**, apărut la Editura SUD, Bolintin Vale, 2020, am avut deodată revelația titlului consemnării mele despre autor și, mă sfiesc s-o afirm, acestei, de ținut și de luat aminte, izbânzi poetice, a distinsului autor.

Într-adevăr, la vârsta Domniei sale, modalitatea mărturisirii sieși și celor considerați părți din sufletul său, nu puteau fi decât din „suflet, pentru suflet”. E vârsta la care a văzut, auzit și simțit atâtea, încât și, sunt sigur de aceasta, Dumnezeu i-a dăruit acea rarisimă calitate a omului deplin realizat, de a nu uita cei șapte ani de acasă, mereu invocați și, când elogiem pe cineva dar și când, nu suntem mulțumiți de calitatea lor umană, anii aceștia, prin sporirea zestrei acumulate, dăruite de icoanele numite părinți, pe măsura devenirii întru destin, mă îndreptățesc, referindu-mă la poetul Corneliu Cristescu, să spun că a împlinit „șaptezeci de ani de acasă”.

Așa stând lucrurile, ale cui sunt aceste poezii, mărturisiri lirice tulburătoare, dacă nu ale inimii, atât de generoase și simțitoare a poetului Corneliu Cristescu?

Dan Florică, la rândul-i poet de profundă sensibilitate, pe care-l prețuiesc mult, i-a făcut o prefață, pe măsura valorii cărții: completă, la obiect, cu exemplificări inspirat alese, confirmând evaluările, pe cele trei capitole, cât și ale întregului volum, încât și, o mărturisesc sincer, o amplificare a demersului său, ar fi de prisos.

Doamne, cât de tulburător ocean de simțire umană este cuprinsă în adresarea poetului către inima sa, căreia îi închină aceste poeme!: „Inimă, inima mea,/ Cât de mult te mai durea,/ Nu aveai cui a te plânge,/ Când durerea te străpunge./ N-aveai cui să spui că doare,/ Inimă, inimă mare!”.

Stimate domnule Corneliu Cristescu, vă voi cita: „Dedic această carte: Soției mele Constanța, băieților și nurilor mele și, în mod special, nepoatei mele Miruna, Teodora și Maria”. Vă mărturisesc, citind volumul, bineînțeles, și această dedicație, m-am simțit și eu, o persoană căreia i-ați dedicat această carte.

Da, fiind convins că dăruindu-le cartea, celor menționați în dedicație, o vor citi, cu emoție, când vor afla, ce simțiți pentru ei. Voi cita și „Rebrenduire”: „La nume-am pus și-un alt prenume;/ Se naște-acuma o-ntrebare:/ De ce-am făcut-o eu, anume?/ Să am și eu un nume ...mare!”. Completez răspunsul, des pus sub semnul mirării. – Da, ați simțit nevoia unei rebrenduirii, a unei reinventări. Este umană, firească și susținută de calitatea creației dumneavoastră poetice.

O asemenea „rădăcină” - „satul meu”, de care sunteți chemat: „să văd ce face casa părintească (și în același timp, fulgerător, să-mi re trăiesc copilăria), să simt că aici: „E satul binecuvântat de Dumnezeu/ Și de puterea lui cerească!”. Între poet și rădăcini dăinuitoare, aducându-l repetat acolo, sunt: „oamenii din sat, (Crevedia), ce nu m-au uitat”. „Dar, vai, sunt oameni mult mai mulți,/ Pe care-i știu, i-am respectat,/ Eu parcă-i văd, la câmp, desculți;/ De mult au dispărut din sat!”. La vârsta aceasta, 70 de ani, poetul descoperă că mai are un sat, derivat din același sat, unde s-a născut. O spune cu evlavie: „Mă rog pentru cei duși din satul meu,/ În ceruri, sus, în spațiul ireal,/ Căci satul meu de altădată,/ El s-a mutat, la cimitir, în deal!”. Și strofa finală: „Chiar și părinții mei s-au dus,/ Ne-am despărțit pe rând, cu greu,/ Căci multe zile i-am tot plâns;/ M-așteaptă să mă duc și eu!”

În concluzie, o poezie de calitate și onestitatea celei din acest volum, nu poate fi decât rodul strădaniei creației unui om, care, pe temeiul celor șapte ani de acasă, se structurează ca destin uman și creator, numai adăugându-le toți anii meniți să-i trăiască. Sunteți, domnule Corneliu Cristescu, un asemenea om și artist al cuvântului. Felicitări!

P.S. Sănătate și Noroc,/ Că merg bine la un loc,
Și nu vă prisosesc deloc./ Sănătatea și norocul,
Însoțescă-vă-n tot locul!

**Mihaelaa-Mariana Cazimirovici despre
volumul Evocări: cei care au fost, autor
Gheorghe Țiclete, Editura Fast Editing,
București, 2019.**

Știința către știință

După o viață dedicată științei și pregătirii inginerilor constructori, dl. **prof. dr. ing.**

Gheorghe Țiclete se dedică în continuare cunoașterii unora dintre cele mai pricepute, mai febrile și mai luptătoare minți, care au contribuit cu geniul lor la prestigiul diverselor domenii științifice, politice sau culturale românești.

Impregnată cu propriile convingeri morale, cartea sa „Evocări: cei care au fost...” așază mesajul pe sistemul valorilor sale, care se regăsesc în rândurile scrise. „[...] nimic nu poate fi durabil în viață fără pasiune, consecvență, rigoare și dragoste pentru profesiunea aleasă.” (p. 31), notează autorul când vorbește despre educația primită de copiii remarcabilului sculptor Gheorghe Leonida.

Pentru că toate realizările acestor oameni de excepție se află în puterile lor sufletești, care i-au ajutat și pe cei din jur să se dezvolte.

Acești creatori plini de succes ofereau din forța lor și celor care „[...] se dovedeau vrednici, cinstiți și dornici de a realiza ceva în viață [...]” (p. 97), cum se consemnează despre renumitul inginer constructor Emil Prager.

Calitățile celor care sunt amintiți în această carte formulează, de altfel, o bază importantă pentru cultivarea relațiilor exterioare spațiului românesc: „[...] doar prin bună credință și respect reciproc, încât interesele popoarelor să se armonizeze în totalitate.” (p. 106), în deplină concordanță cu diplomatul patriot Nicolae Titulescu, cel cărui îi oferă un loc atât de meritat printre cei evocați.

De altfel, gândurile autorului s-au îndreptat și asupra personalităților distincte și distinse ale propriilor prieteni, în dedicațiile sale surprinzând, din nou, pe lângă marile realizări în cariere ale acestora și acele calități din care ele au izvorât. Vorbind despre dr. în geografie Dragoș Buga, cel care și-a desfășurat activitatea la Institutul de Geografie al Academiei și care a inițiat și susținut filiala gorjeană a acestuia, remarcă: „A căutat în permanență să rămână demn, corect și cinstit, menținându-și o verticalitate de neclintit [...]” (p. 115).

Structura sufletească interioară a autorului și valorile sale atât de bine statuate i-au dat puterea de a evoca și realizările fraților săi cu aceeași claritate, forță și depășind nostalgia momentelor, creionând fără sentimentalisme, ci cu demnitate, bărbăție, dar și cu multă căldură, viețile acestora: „[...] sufletul mi-e răvășit de amintirile pe care le trăiesc, căci ei au fost totul pentru mine, nu

numai frați, dar și prieteni [...].” (p. 318), recunoaște fratele mai mic, despre cei doi doctori Ion P. și Vasile Țiclete, cel din urmă fiind tatăl inginerului-erou în Revoluția din 1989 Mihai Călin Țiclete.

Păstrător al unor valori care intensifică și înalță spiritul românesc, dar și căutător al altor semeni cu aceleași calități, dl. prof.dr.ing Gheorghe Țiclete răspunde nevoii de a revalorifica ansamblul geniului acestui pământ. Sacrifică timp pentru adevăr, valoare și reconstituirea vocației de patriot, pentru o carte a calităților unor români geniali, născuți pentru a defini calitatea de a fi român.

**Ion C. ȘTEFAN despre vol. LA PAS
PRIN SATUL GLOBAL, autor Ion Pătrașcu,
Editura Printech, București, 2020**

UN AMBASADOR PRINTRE LITERAȚI

Domnul **Ion Pătrașcu** este un scriitor talentat și perseverent, cu evidente înclinații rafinat culturale.

Mă refer la faptul că, timp de zece ani, a publicat în revista *Curtea de la Argeș* articole informative și educative despre activitățile sale multiple ca diplomat român, pe diferite meridiane ale lumii. Astfel, cu sprijinul domnului **academician Gheorghe Păun**, redactorul șef al acestei prestigioase reviste, el a devenit, dintr-un memorialist convingător, un adevărat scriitor, stăpânind treptat arta comunicării artistice. Iată un câștig real pentru istoria literaturii române și,

mai ales, pentru noi, cititorii săi constanți, atât în paginile revistei, cât și în cadrul volumelor tipărite separat până acum, dintre care amintesc: *Peregrinările unui diplomat*, *Mozaic diplomatic*, *Un ageșean prin lume*, *Popas în China*, *Povestiri persane* și altele, fie semnate singur, fie în colaborare cu alți diplomați, reunind și materialele publicate în revistele *Pietrele Doamnei*, *Românul australian*, *Constelații diamantine*, *Dacia Eternă* și alele.

Volumul recent, *La pas prin satul global*, adună materialele apărute în revista *Curtea de la Argeș*, în ultima perioadă, reasezate tematic, reunite sub acest titlul inspirat, deoarece – după cum afirmă domnul academician Gheorghe Păun, în articolul introductiv *Un român prin satul global* – „Un român din Argeș-Muscel, născut și crescut într-un sat cu nume blând – Galeș..(...), plecat de mic prin lume, mai întâi la școală, apoi și dincolo de hotarele României – *diplomat de cursă lungă*, și în timp, și în meridiane și paralele traversate pe planiglob”, revine în patria-mumă pentru a ne dăruii bogăția experienței sale, cunoștințele acumulate, relațiile diplomatice și culturale între personalitățile române și cele ale culturii universale.

Așa a ajuns Ion Pătrașcu *un ambasador printre literați*, după cum l-am numit într-un articol scris cu mulți ani în urmă, deși el, modest și realist, după cum îl știm, afirmă: ”Cu tocul în mână, nu am fost nici *un leu paraleu*, și nici un vânător de vise”.

Dar opiniile apărute în diferite reviste culturale, ori cu prilejul lansării cărților sale, exprimate de academicienii: Mircea Malița, Dan Rădulescu, Florin Constantiniu ori Gheorghe Păun; de scriitorii și criticii literari: Florentin Popescu, Doru Bobi, Denisa Popescu, Mihail Diaconescu, Mona Vâlceanu, Lucian Costache; de universitarii: Gheorghe Ghițescu și Mihai Brăslași dovedesc deplin și cu trainice argumente gradul înalt de comunicare artistică la care a ajuns domnul Ion Pătrașcu.

Reasezate tematic, articolele din acest volum se referă la *Misterioasa Indie*, *Pași prin Maroc*, *Tot pe drum, pe drum*, dar și la câteva teme cu predilecție culturale: *Centenarul Unirii*, *Seniori ai științei și culturii*, *Ianuarie eminescian*, prezentând un caleidoscop de interferențe între evenimentele externe și cele interne.

Recitite, deoarece prima dată am luat cunoștință

cu ele în paginile revistei, aceste materiale ne dau prilejul unor aprecieri de ansamblu. E de remarcat caracterul sistemic al fiecărei apariții, îmbinarea între intern și extern, prin referiri la mari personalități naționale și universale, interferența dintre informare și estetic, caracterul patriotic al fiecărui material.

Articolele cuprinse în această culegere se referă la unele aspecte ale politicii românești pe meridianele lumii ca: *Din cronica relațiilor româno-siriene, Secvențe indiene, La curțile sultanilor marocani, La frații din Bucovina și Basarabia* și altele.

Întâlnim și numeroase relații pe linie culturală: *Cu gândul pe Valea Nilului, Mircea Eliade în India, Expoziția internațională de pictură în acuarelă*.

Autorul ne invită să vedem cu ochii lui, să admirăm lucrările lui Constantin Brâncuși în India.

Alte referiri au un caracter general: *Arc peste timp în diplomația românească ori Eminescu pe Valea Nilului*.

Desprindem o continuă pendulare: de la concret la abstract, de la amănunt la generalizare, de la politica diplomatică la cea a unor legături directe între diferitele personalități ale lumii...

Citite și recitite, intervențiile domnului Ion Pătrașcu ne oferă adevărate pagini narrative, cu un adânc fior patriotic și cu o responsabilitate temeinică asupra celor constatate și afirmate.

Om cult, perseverent și cu o gândire rafinată, diplomatul Ion Pătrașcu a devenit, în urma acestei colaborări îndelungate cu domnul academician Gheorghe Păun și cu cititorii Revistei *Curtea de la Argeș*, un scriitor apreciat de cititorii de pretutindeni.

Ceea ce m-a uimit propriu-zis (și m-a derutat parțial) este faptul că, de curând, întâlnindu-l cu prilejul unor lansări de carte, domnul Ion Pătrașcu mi-a mărturisit că se află la un final, că se va opri din scris, adică a sfârșit ceea ce ar fi avut să ne spună. Aceleași idei le regăsim și în mărturiile din acest volum.

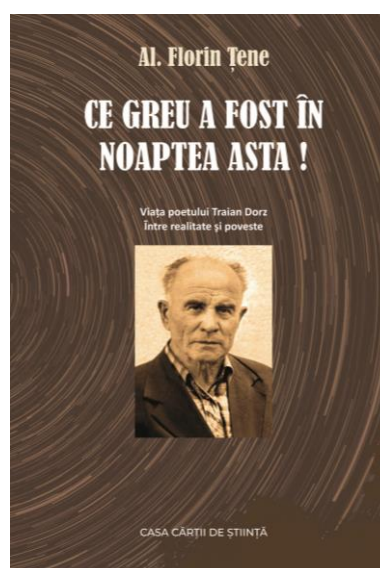
Este pentru prima dată când vestitul *ambasador al cuvintelor* se dovedește a nu fi și un *diplomat literar deplin*, fiindcă scrisul nu are vreo limită, nici vârstă, nici măcar popasuri.

Această *contradicție* provine din faptul că diplomatul, devenit literat, va resimți, curând după această formă de retragere (nestrategică),

dorința de a scrie mai departe, fiindcă actul de creație este de natură divină, iar dumnealui va urma îndemnul conștiinței sale artistice.

Da, *Domnule Ambasador al cuvintelor*, ajuns aici, vă sfătuiesc să treceți de la creația tematică la cea a compoziției literare propriu-zise! Aveți toate șansele și încă nu este târziu!

Prof. univ. dr. Maria Calafeteanu despre romanul „Ce greu a fost în noaptea asta! - Viața poetului Traian Dorz între realitate și poveste”, autor Al. Florin ȚENE

De la o vreme cunoscutul scriitor **Al. Florin ȚENE**, membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, președintele național al Ligii Scriitorilor, anual, publică în seria “între realitate și poveste” romane despre viața scriitorilor români, aducând în contemporaneitate parfumul vremurilor în care au trăit academicianul Victor Roșianu, scriitorii Gib I. Mihăescu, Ion Minulescu, Alexandru Macedonski, Radu Gyr și Traian Dorz.

Cartea se deschide cu o prefață de dr. Ionuț Țene, scrisă cu profesionalism, despre poezia creștină scrisă de Traian Dorz, acesta spunea despre personajul cărții că: “Traian Dorz s-a identificat cu viața primilor creștini la propriu, nu la figurat, și a scris poezii de o natură creatoare și de un sublim liric, șlefuit cu lacrimile durerilor și încercărilor aspre ca piatra Sinaiului, care îl apropie de generația epocii sale, de suferinzii regimului totalitar:

Vasile Voiculescu, Vasile Militaru, Radu Gyr sau Nichifor Crainic. Cei 17 ani de temnițe nu l-au răpus pe Traian Dorz, ci l-au înălțat spre cerul unei poezii mai bune, mai frumoase, aș spune chiar geniale. A memorat peste 200 de poezii în închisorile comuniste pe scoarța memoriei, pe care le-a recitat comilitonilor în nopțile grele și polare ale reclusiunii. Într-o cunoscută poezie transcrisă în memorie pe sunetul cătușelor”, așa cum editura scrie pe ultima copertă a romanului, Al. Florin Țene este un “Prozator, poet, eseist, critic literar și de artă, care a publicat 85 de cărți. De-a lungul vieții a înființat cenacluri literare, reviste, fiind un promotor și manager cultural cu o activitate deosebită. În dorința de a democratiza mișcarea scriitoricească în țară a înființat în anul 2006 asociația profesională Liga Scriitorilor Români, fiind președintele ales al acestei organizații scriitoricești. Din seria cărților ”între realitate și poveste “, scriitorul a mai publicat romane despre viața scriitorilor Gib I. Mihăescu, Ion Minulescu, Alexandru Macedonschi și Radu Gyr. Cărțile lui Al. Florin Țene au fost în atenția unor personalități din țară și străinătate care au scris elogios despre acestea. Pentru îndelungata sa activitate de-o viață în slujba limbii și culturii române, și nu numai, autorul volumului *Ce greu a fost în noaptea asta!-viața poetului Traian Dorz între realitate și poveste* a fost recompensat cu distincții de numeroase foruri culturale din țară și străinătate”.

Romanul respectă adevărul istoric, însă “scheletului” de date luate din documente aflate în arhive, autorul dă viață personajului prin “carnația” personalității acestuia, astfel făcând ca Traian Dorz și ceilalți scriitori abordați, să devină în romane oameni vii cu necazurile și visurile lor. Munca de cercetare cu acribie, talentul lui Al. Florin Țene de a creiona viața scriitorilor prin o viziune autentică fac ca romanele acestea să devină adevărate proiecții pe ecranul prezentului a unor vremuri trecute, caracterizate de scriitoarea Mariana Cristescu “adevărate saga. “

Bine zice în postfața romanului profesorul .universitar dr. Anton ILICA: “Romanul lui Al. Florin ȚENE ne propune imaginea ”unui psalmist bihorean”, ”izvor al nețărâmurii și veșnicei iubiri”, ”poet al luminii, al iubirii, al credinței și smereniei”, înșirându-l în rândul scriitorilor de poezie cu caracter religios:

Vasile Voiculescu, Radu Gyr, Nichifor Crainic, Vasile Militaru, Ioan Alexandru și alții. Cele 10 volume, apărute publice între 1994 și 2008, îmbogățesc literatura religioasă națională, iar demersul lui Al. Florin Țene poartă însemnele generozității. Al. Florin Țene elaborează o carte ademenitoare, al cărei mesaj răsună ca un ecou despre agresiunea omului împotriva omului, că acesta în nenorocire dispune de puteri infinite pentru a ierta nefericirile. Același om pribegeste în căutarea unei iluzii, a unei adorații desăvârșite, găsind doar o flacără care-i topește avântul și-i ostoiește puterile. Dacă nu am reușit să vă induc o motivație de lectură, atunci ignoră-mi, preabun cititor, cuvintele și lasă-te în grija autorului, pentru că virtuțile sale scriitoricești nu te vor dezamăgi ci te vor determina să-ți împreuni mâinile, ca pentru rugăciune, și să-i aduci mulțumiri pentru timpul proustian recuperat de cuvinte și de harul scriitoricesc al autorului, Al. Florin ȚENE”.

Citind toate romanele, publicate, până acum de Al. Florin Țene, pot să afirm că acest scriitor este un mare vizionar, poate unic, în literatura română contemporană. (Prof.univ.dr.Maria Calafeteanu)

DIN CREAȚIILE TINERILOR CREATORI PREMIAȚI LA FESTIVALUL - CONCURS DE CREAȚIE LITERARĂ BOGDANIA.

Gheorghe Ana Larisa

Vârsta: 35 ani și este din Călărași.
A obținut numeroase premii și diplome, printre

care și Premiul al II-lea, secțiunea POEZIE, la Festivalul internațional de creație literară Bogdania, ediția a IX-a, 2020.

Amintire de primăvară

Din pădure, sângerau copaci
Verdele, din frunze-n reverii,
Lumi sublime-n glasuri de copii
Amintiri în care poți să zaci.

Îi priveam cu-nduioșare lină,
Le citeam în vârfuri luni, amurguri
Lângă mine germinau, vulcanic, muguri,
Îmbătați de dor și de lumină.

Vine vremea să-nverzim deodată,
Vine vremea să fugim din crâng
Facem flori și creștem, dăm în pârg
Însă nu ne coacem niciodată.

Transparență

Am devenit de o transparență ireală,
Prin mine se vede viitorul ca un nor,
Mâna mea, odinioară banală
A devenit un obiect de zbor.

Am devenit de o transparență bizară
Poți să mă vezi ca pe un mecanism de ceas,
Ticăi secunde, transform ziua în seară,
Și drămui timpul care mi-a rămas.

Am devenit o transparență în sine.
Ca un obiect dintr-un muzeu
De obiecte absurde, opaline,
Ca să păstrez impresia de eu.

Spațiu

Se spațializează frunzele-n copaci,
Cu roșu tandru și cu ruginiu,
Cine mai știe când și unde zaci,
Cine mai sunt sau am uitat să fiu.

Străbat din întrebări, suspensii albe,
Și ceața, ca un adevăr străbate,
Această taină a luminii calde,
Ce ne inundă de seninătate

Se spațializează timp albit,
Se verticalizează a uitare,
În univers de verde-ngălbenit,
Prin văi, străbate-un aer care doare.

Fantomatic

Lacul fantomatic amortește blând
Când trăiri albastre-i viețuiesc lucirea,
Peste care doarme, ceața tremurând,
Strămutând din ieri, în eter, trăirea,

Lacul zvelt se-ntinde a metalic surd,
Și mă-ncăușează în exterior,
Glasul static, alb, nu i-l mai aud,
Și nu pot cu mine să mă mai măsoar.

Din copac, albind, umbrele prelungi,
Bântuie haotic, lucii suprafețe,
Pe când, fumegând, a fantome lungi,
Timpul, de a trece, dă să se dezvețe.

Păsări

Păsări curg, cutreierându-mi ore
Incolor, netimpul se întinde,
În aceste văi de dor și hore
În care și soarele se prinde

Păsări curg, cutreierând secunde
Albii vechi de timp cutreierând,
Sfîrâmând în zilele absurde
Apa unui nor în tunet-gând

Păsări curg, cutreierându-mi timp,
Și-a tot orizontul luminându-l
Cu aripa lor de flori de nimb
Și cu doruri, golul iar umplându-l.

Șerban Cosmina-Andreea

Născută la 20.11.2003
Elevă, domiciliul în județul Buzău
A obținut Premiul al III-lea, secțiunea ESEU, la Festivalul internațional de creație literară Bogdania, ediția a IX-a, 2020.

Remediu pentru suflet

În viață, de cele mai multe ori, este greu să privești lucrurile din perspective diferite, care nu îți creează un oarecare disconfort. Te-ai gândit vreodată la adevărul altora și ai încercat să îl faci și adevărul tău? În lumea în care trăim, un remediu pentru suflet trebuie să fie adevărul, nu cuvinte frumoase și dulci.. Trebuie să fie realitatea pură și fără de care nu putem trăi, căci, altfel, vom conviețui într-o minciună, iar sufletul nostru va fi transparent și intangibil pentru adevărata iubire.

O altă poartă spre a ieși din zona ta de confort este să te privești pe tine din exterior, ca și cum nu ai fi existat vreodată în acel corp. Acel corp straniu, cu imperfecțiuni, dar totuși atât de familiar. Eu, țin să vă mărturisesc, că am avut odată privilegiul de a mă uita în oglindă și de a mă vedea pentru prima dată, de a mă uita în ochii mei și de a nu-mi simți trăirile. Nu știu dacă am putut realiza asta datorită faptului că puterea mea interioară este mare sau din cauză că m-am îndepărtat atât de mult de mine, încât mă pot vedea ca pe un străin. Mă uitam la acel om din oglindă și îmi plăceau ochii lui, erau verzi. Mă uitam la acel om și îmi plăcea părul său, părea moale, deși nu l-am atins niciodată. Mă uitam la acel om și mi se părea frumos. Mă uitam la acel străin și parcă semăna atât de mult cu mine, deși nu mă identificam deloc în el. Am clipit și m-am privit pe mine. Ochii mei nu mai aveau aceeași sclipire, mi-am atins părul și nu era moale, mi-am pus mâinile pe față și nu mai eram frumoasă. Mi-am închis ochii și am tras aer în piept. Zâmbeam. Mi-am dat seama ce privilegiu am putut avea în acele câteva clipe în care m-am privit pe mine așa cum eram eu de fapt, nu cu toate defectele pe care mi le atribui, deși nu le am. Nu trebuie să te gândești cum te văd oamenii din jurul tău, pentru că e mai bine să fii propriul tău străin. Să te uiți la tine de parcă nu ai locuit toată viața în acel corp, de parcă vocea din capul tău nu vorbește mereu și vrei să scapi de ea. Să ieși din corpul tău poate fi cel mai trist lucru sau poate fi cel mai benefic, dat fiind faptul că în sfârșit cunoști un străin mai bine decât pe tine.

Acum că poți să te privești din exterior, ai putea să vezi și sentimentele în alt mod decât cel conceput de societate? Ai putea să păstrezi fericirea doar pentru tine? Să păstrezi acele momente de exaltare, acele momente, care, în

esență, sunt intime. Sunt precum vorbele inimii, calde și spuse în șoapte, către inima altui om, care, la rândul ei, este scufundată în amor. Ai putea să vezi tragedia ca pe ceva benefic? Să te transpui în pielea unui scriitor care tânjește după inspirație, care simte că dacă nu scrie sufletul său este pustiu, se descompune și moare, pentru că da, asta este într-adevăr tragedia unui scriitor. Tragedia unui scriitor nu este atunci când nu face milioane cu opera sa, ci atunci când este nesigur pe ideile lui, când nu-și apreciază munca, când simte că până și ultimul gram de inspirație și talent l-au părăsit, l-au părăsit fix când doar pe ele le mai avea, deși în jurul său se aflau atât de mulți oameni și totuși atât de ne semnificativi. Atât de ne semnificativi ca opera lui pentru muza de la care pornește inspirația, pentru că, în esență, nu există nicio muză, ci pur și simplu se inspiră el pe sine. Nu, nu din trăirile sale se inspiră, pentru că ele, de fapt, nu există, sunt nule. Se inspiră din sine, din persoana lui, din tristețea care devenea o muză, o idolatriza și spera la ea de fiecare dată, căci doar ea îi aducea darul scrisului. Își dorea să fie trist, pentru că în același timp era și fericit. Asta este adevărata tragedie, aceea că muza ta este tristețea însuși, aceea că o vezi mai frumoasă decât orice pe lume, deși te face să plângi. Tristețea nu este ceva rău, este, de fapt, acel impuls care scoate tot din tine, care te face să dai ce este mai bun, tristețea este cea care te ridică. Așa că nu judeca tragedia unui om, pentru că s-ar putea să nu fie o tragedie, ci o binecuvântare. Dragă omule, acum că te-ai pus în pielea altei persoane ai putea să vezi tristețea ca pe ceva bun? Să simți că tristețea este rădăcina tuturor fericirilor tale. Să fie inima de care nu poți viețui, iar fericirea să fie sufletul. Pentru că da, am văzut mulți oameni fără suflet care pot trăi, dar fără inima niciunul.

Așadar, te poți imagina acum ieșind din zona ta de confort doar zburând cu gândul? Doar uitându-te în oglindă sau poate să vezi lumea prin perspectiva altor oameni. Există riscul de a nu te mai simți mulțumit cu ceea ce erai înainte, însă acest sentiment este eclipsat de renașterea ta. Renaștere care are loc prin noua ta viziune, prin noul tău mod de a simți lucrurile, prin străinul pe care-l vezi în oglindă și prin scriitorul ce pune amprentă pe inima ta.

„Nu condiția noastră, ci calitatea sufletului nostru ne face fericiți” - Voltaire

INTERVIU

**STELIAN GOMBOȘ: MOMENTE DE
REVERIE ÎN VREME DE PANDEMIE...
– INTERVIU CU POETUL ȘI PICTORUL
GHEORGHE A. STROIA**

Nu pentru că dorim să fim în trend cu vremurile sau să acordăm o atenție exagerată pandemiei mondiale generate de Covid-19, ci doar din nevoia de ne apropia de semenii noștri, în eventualitatea identificării unor soluții viabile la problemele momentului, am decis să stăm de vorbă, pe marginea acestui subiect delicat, cu personalități ale lumii literare și cultural-artistice românești, din țară și din diaspora, pentru a ne împărtăși din experiența proprie avută în această perioadă. O perioadă nu tocmai benefică sănătății multora dintre noi, dar, sper eu, benefică în redescoperirea identității de sine, a unor noi oportunități și posibilități de manifestare creativă și, de ce nu, de redimensionare a relației pe care fiecare dintre noi o are cu Dumnezeu. O încercare reușită, de reiterare a valorilor fundamentale pe care românul le are ca litere de căpătâi: familia, prietenia, credința.

Stăm de vorbă astăzi cu GHEORGHE A. STROIA - prozator, publicist, poet, exeget literar și de artă, promotor literar și cultural, editor român, și mai nou pictor, cu un parcurs literar de invidiat. La 1 aprilie 2010 debutează editorial cu un prim volum de literatură pentru copii, la 1 aprilie 2013 devine membru al Academiei Româno-Americane de Arte și Științe (ARA), iar în 2018 membru al Uniunii Scriitorilor Europeni (USE). Este distins cu VIRTUTEA LITERARĂ, medalie acordată de LSR, la propunerea președintelui acesteia, dl. Al. Florin Țene, pentru merite literare și editoriale deosebite. Are peste 50 de cărți publicate, multe dintre ele fiind premiate la diferite festivaluri naționale sau internaționale de profil. Scrie prefețele sau postfețele multor lucrări literare și științifice ale autorilor din țară sau din diaspora și publică cronici de artă despre opera unor renumiți artiștilor plastici români sau universali de pe toate meridianele globului (SUA, Iran, Ucraina, Rusia, Chile, Spania, Israel). În calitate de editor, girează peste 1500 de lucrări ale scriitorilor de limbă română și nu numai, revista și editura

Armonii Culturale devenind branduri ale calității și valorii literare și științifice. Are un punct de vedere interesant legat de criza pandemică actuală și vă invit să îl urmărim împreună.

1. Ce știți sau ce nu știți despre acest virus - covid 19?

SGH: În primul rând, așa dori să te salut, dragul meu prieten și să îți mulțumesc, pentru că te-ai gândit și la mine, în abordarea acestei probleme, care ne-a dat viețile peste cap, pur și simplu. Despre COVID, în fața căruia fiecare dintre noi a fost prins complet nepregătit, știu multe, am primit sau chiar am cercetat surse diverse, dar am preferat dintotdeauna să mă informez din surse oficiale, însă am oarecare rezerve legate și de veridicitatea și exactitatea acestor surse. Nu poți crede chiar tot ce îți cade la îndemână, mai ales toate informațiile cu care ne bombardează internetul și rețelele de socializare, cu trucuri și vindecări miraculoase, cu medicamente minune, de parcă cineva ar dori să rădă de noi în toate modurile posibile. Nu e rău să facem haz de necaz, că așa a făcut românul dintotdeauna, e și asta o soluție de criză, dar, repet, nu putem ignora o problemă atât de gravă, care a îngenucheat economia mondială. O fi vorba și despre o conspirație, dar indiferent de adevărurile sau neadevărurile spuse, treaba e cât se poate de serioasă...

2. Cum ați reacționat, gestionat, traversat și resimțit perioada de izolare și distanțare socială, sanitară, din perioada stării de urgență?

SGH: Bineînțeles că la început am simțit puțină îngrijorare, atât pentru mine, cât pentru cei dragi. Acum doi ani, am reușit să cumpărăm o casă, situată într-un sat idilic, liniștit și am înjghebat acolo o gospodărie frumoasă, zicem noi, în care domnește liniștea, pacea și înțelegerea, iar toate câte ni le-am propus, har Domnului, am reușit să le facem. Băieții mei au fost acasă, deoarece din martie școlile au mutat cursurile în online, soția mea, educatoare fiind, a fost tot în conexiune virtuală cu piticii ei, deci toată lumea era acasă, generând mai puține motive de îngrijorare. Eu, la Primărie, am lucrat tot timpul, uneori cu un program mai redus, alteori de acasă, astfel încât nu am riscat absolut nimic. N-am lăsat garda jos nicio clipă și nu am lăsat blestemăția de virus să

ajungă la noi. Am descoperit în perioada aceasta de pandemie lucruri noi, ne-am dezvoltat abilități noi, așa că nu a fost foarte greu să ne adaptăm.

3. Ce credeți că ați dobândit, câștigat, învățat sau pierdut în toată această perioadă?

SGH: Am descoperit, în această perioadă, că îmi place foarte mult să mă joc cu culorile, am început să pictez. La început mai timid, cu rezerve, apoi mai încrezător, căutând și, de nu, descoperind tehnic de lucru noi. Am pictat portrete în creion, peisaje, icoane pe sticlă, tablouri mai mari sau mai mici, care au prins la public, iar oamenii cu sufletul frumos și generos, chiar au început să le aprecieze și să le caute. Am citit foarte mult în această perioadă, am scris, am finalizat două cărți de versuri, am realizat peste 72 de tablouri. Am ales să intru în jocul culorilor, fără să le cunosc, fără să le simt, fără să le fi fost măcar o clipă prieten. Ele m-au învățat aproape totul. M-au recunoscut, mi-au adulmecat sufletul și, cel mai probabil, și-au găsit acolo cerul, nuanțele, norii, soarele, vântul, stelele, universul, chipurile, florile, munții și marea, și le-au scos la iveală, așternându-le cuminte pe fiecare pânză. Îmi sunt deja dragi, îmi sunt deja foarte apropiate, am început să le simt, să le cunosc, să le fiu prieten fidel, să ne iubim într-o nebunească îngemănare. LE ADOR! Bombardați din toate părțile cu atâtea informații, știri negative, nu am putut să ne realizăm că suntem victimele unui atac, ale unei manipulări fără precedent. Media a avut un rol, evident în toate acestea și, vă rog să mă lăsați să spun, pentru toate televiziunile, campania declanșată de acest virus blestemat a fost mană cerească, i-au umplut de audiență și de rating. Am asistat la un spectacol trist și dureros, la care o parte din actori, unii jucând mai prost, alții mai bine, am fost chiar noi. Actorii la curtea regelui Covid-19! Dar, chiar am avut activitate și mă bucur enorm pentru tot ce am reușit să fac în această perioadă. Ne-am bucurat împreună cu copiii și soția de mici amenajări în curtea casei, am pus la punct grădina de legume și livada de fructe, da, chiar am avut ce face! Astfel, ne-am cam ținut deoparte de toate alertele negative, am vrut doar să ne păstrăm tonusul, motivația, credința că va fi bine. Și va fi bine! De pierdut nu prea am avut ce pierde, poate ne-au lipsit întâlnirile cu prietenii, întâlnirile literar-artistice, cultura full-contact.

4. Ce învățăminte, concluzii sau observații ați deprins și reținut din și în această perioadă de pandemie, pentru prezent dar, mai cu seamă, pentru viitor?

SGH: S-a tot vehiculat în toată media (presă, televiziune) că vom ieși din pandemia asta mai buni. Cu siguranță, alt mit care trebuie desființat. Nu știu cât de „mai buni” ne-a făcut pandemia, însă și mai sigur știu (și văd) că pe unii chiar i-a schimbat și, nu neapărat în bine. Ar trebui să fim mai solidari, mai uniți, să fim atenți la nevoile celor din jur, să facem tot ce putem face din suflet, fără egoism, fățarnicie și interese ascunse. Din păcate, mai marii noștri nu cred că au învățat absolut nimic. Nu cred că vom putea schimba ceva la noi, atâta timp cât vom pune interesul nostru pe primul plan. Pandemia ne-a prins complet descoperiți, nepregătiți, fără materiale, echipamente, aparate, etc. Pe viitor, trebuie abordată o strategie serioasă privind posibilitatea unei pandemii și luate toate măsurile ce se impun în acest sens. Lucrurile nu sunt deloc simple și nici lipsite de costuri. Însă toate sunt de importanță majoră pentru întreaga populație a României, țara unde mai locuiesc, din fericire, Oameni!...

5. Din punct de vedere intelectual, cultural și spiritual considerați că ați evoluat, ca v-ați îmbogățit sufletește sau nu?

SGH: Da, eu consider că m-am îmbogățit sufletește, că am evoluat, în primul rând, însă, am putut fi mai aproape de lucrurile și sufletele care mă fac cu adevărat un Om mai bun: familia, soția, copiii, ne-am simțit mai aproape unii de alții, am avut posibilitatea să ne dedicăm unii altora o bucătică de timp, pe care altfel nu am fi avut cum s-o facem. Am cunoscut, fie și virtual, oameni noi, scriitori, poeți, artiști, care ne-au primit în sufletele lor, care au avut cuvinte frumoase la activitățile noastre. Pentru toate acestea, cu mâna pe suflet, le mulțumim!

6. Acum, în acest moment, cum vedeți viitorul nostru, al tuturor, ce perspective intuiți, anticipați sau întrezăriți, plecând de la evoluția acestei molișe, epidemii sau pandemii?

SGH: Omenirea nu se va schimba niciodată, din păcate. Va repeta într-o buclă infinită aceleași erori, aceleași grave greșeli pe care le-a făcut cu

perseverență. E clar pentru toată lumea că sunt și au fost la mijloc interese majore, politice, economice, de influență, cred cu tărie că harta politico-economică a lumii s-a schimbat deja. Una dintre loviturile grave date economiei mondiale a fost încercarea de distrugere a economiei Americii, un factor, de ce să nu recunoaștem, de stabilitate geo-politică de prim rang pe mapamond. Vizavi de România, am reușit să vedem cu mare tristețe ce înseamnă să nu mai produci absolut nimic, să depinzi aproape în totalitate de economiile altor state, să importi totul, până și pâinea de pus pe masă. În pandemie, nu știu cum, brusc, ne-am dat seama că putem produce și noi măști, combinezoane, ventilatoare, etc... Ce interese ne-au oprit până acum să o facem? Am spus și mă repet, o strategie de țară, foarte bine realizată, ar fi soluția salvatoare. De Covid nu vom scăpa, doar vom învăța să trăim cu el, așa cum am învățat să trăim și cu TBC-ul, cancerul, diabetul, bolile cardiovasculare, doar că pentru unii dintre noi, va fi letal. Și apoi, cum mutațiile la viruși se produc foarte repede, cine știe ce vor fi sau ce vor putea face copiii și nepoții lui Covid-19?

7. Unde, când și cum sau, în ce mod, vedeți intervenția providenței divine în toată această poveste?

SGH: Unul dintre cele mai triste lucruri pe care ne-a fost dat să-l trăim în această perioadă a fost închiderea bisericilor, de parcă sfintele altare aveau ceva în comun cu virusul. Să nu uităm că biserica era, prin bolnițele sale, locul unde erau primiți oamenii și îngrijiți în toate vremurile pline de ciumă, holeră, război. Nimeni în istorie (poate doar o dată sau de două ori) nu a închis bisericele, locul unde sufletul se întâlnește mai acut cu Dumnezeu. Să credem că a fost o pedeapsă divină? De ce oare îl învinovățim de Dumnezeu, pentru toate relele pe care oamenii și le fac cu mâna lor? Sigur că oamenii, care și-au păstrat credința au cerut ajutor divin și sunt sigur că acesta nu a întârziat să apară. Dumnezeu încă ne iubește, doar că noi am uitat să-l iubim cu adevărat. Poate că Dumnezeu a privit cu mare tristețe tot ce se întâmplă, dar, știi cum e: lăsăm copiii să-și învețe singuri lecția. Dacă o vor învăța. Tu, Stelian, cum l-ai perceput pe Dumnezeu în perioada asta? E izolat sau nu la domiciliu?

8. Felul în care gestionează autoritățile abilitate aceasta pandemie vă mulțumește ori ba și, de ce?

SGH: Nu, nu mă mulțumește. E dureros că în toată această perioadă, când ar trebui să facem un efort de voință comună („dai voință, iei putere”...), politicienii noștri se îngrămădesc să-și arate, fie de la putere, fie din opoziție, inteligența și capacitatea de a putea gestiona o astfel de criză. Să-și clameze priceperea în a face minuni pe care nu au fost în stare să le facă de 30 de ani. Să arunce unii asupra altora învinuiri de joasă speță, doar pentru a găsi țapi ispășitori pentru eșecuri notabile. De făcut, în pandemie, s-a făcut câte ceva, chiar dacă nu toate bune și frumoase, dar de ce se transformă totul în mascaradă politică, în campanie electorală mascată? A, știu, urmează alegerile, dar, oare, cine-i va mai alege? Eu, unul, nu!

9. Va (ne)liniștește ceva, astăzi și, dacă da, ce anume?

SGH: Mă neliniștește incapacitatea lumii de a-și reveni repede, de a nu lăsa loc, prin producerea acestei crize, a altor și altor crize, care să afecteze mapamondul și, de ce nu, viitorul copiilor noștri. Sună clișeic, poate, dar acesta e adevărul. Ce facem, să ne fie mai bine? Cine să se gândească și la viitorul nostru?

10. În încheierea acestui dialog, sincer și de suflet, vreau să vă întreb ceva: spre ce anume, spre ori către unde credeți că ne îndreptăm noi, atât din punct de vedere național cât și internațional?

SGH: România, din punctul meu de vedere, nu se îndreaptă către nicăieri. Vi se pare că am fost băgați în seamă mai mult decât de obicei? Că se îngrijorează cineva de soarta românilor sau a României? Să fim serioși!... România este și va rămâne o piață de desfacere pentru Uniunea Europeană, noi vom produce și exporta la fel de puține chestii ca și până acum, vom rămâne ruda mai săracă a Europei. Suntem în mijlocul unor interese mari, mult mai mari care, după pandemie de vor exponențializa... Pe plan internațional, se va continua globalizarea, va fi posibil ca în curând să nu mai vorbim româna sau engleza, ci poate... chineza?

Vă mulțumesc foarte frumos pentru tot!... Păstrăm legătura!... Dumnezeu să ne poarte de

grijă și, să ne ajute, în continuare, în tot lucrul cel bun! Amin!

Prof Geo CĂLUGĂRU

„ARTA SCRISULUI TREBUIE SĂ FIE ÎNSOȚITĂ DE FOTOGRAFIE”

(Interviu cu maestrul fotograf VASILE BLENDEA – 1937 – 2005)

Născut în Pestișanii Gorjului, în același an cu Coloana Infinitului (1937) a marelui sculptor Constantin Brâncuși, al cărui nepot declarat era, **artistul fotograf Vasile Blendea** a fost pe rând pedagog, bibliotecar și profesor de limba română pentru a se dedica mai apoi profesiei de fotoreporter la Radiodifuziunea Română, instituție de la care s-a pensionat după o carieră de 30 de ani. A reușit într-o viață de om să surprindă pe celuloid portretele majorității artiștilor postbelici, devenind el însuși o adevărată arhivă culturală.

Geo Călugăru: – Relatați-mi, domnule Vasile Blendea, ca nepot declarat al genialului sculptor Constantin Brâncuși, ce sentiment vă încearcă, de câte ori vă amintiți de acest lucru?

Vasile Blendea: – Ce sentiment credeți că mă încearcă, mai ales că nu pot să exclud în această șansă mâna lui Dumnezeu. Brâncuși, pe lângă geniul în domeniul sculpturii, a fost și un excepțional fotograf. Există impecabile fotografii ale capodoperelor sale surprinse pe celuloid. Când mă gândesc la patima mea pentru fotografie și desăvârșire a artei realizării ei, nu pot să nu mă gândesc cu admirație și recunoștință la ilustrul meu străbunic și că mi-a dăruit drept zestre ceva din măiestria sa pentru această artă.

G. C. – Cărui fapt credeți că-i datorați norocul de a fi devenit fotograf preferat al majorității scriitorilor noștri celebri din a doua jumătate a veacului XX ?

V. B. – Faptul că am terminat o facultate m-a ajutat să fac un adevărat slalom printre personalități. Nu numai că am avut această șansă în viață, dar mi-a și plăcut. Pe undeva mi-am trădat profesia – am fost un an în învățământ. Venind în Capitală, am considerat că ceea ce fac este mult mai important și mult mai util pentru

cultura română decât dacă aș fi fost dascăl. Sigur, mai întâi ar trebui să vă explic, dându-vă câteva amănunte în legătură cu fotografia. Ce m-a hotărât să mă apuc de fotografie? Vă mărturisesc sincer că până la 14 ani nu am avut nicio fotografie. Trecerea unui fotograf prin sat era o noutate. După aceea, satul era vitregit de imagini. M-am decis să fac rost de un aparat de fotografiat cu care să immortalizez măcar jumătate din sat. Am vrut să rămână imagini, pentru că arta scrisului trebuie să fie însoțită de fotografie, și o carte și un ziar.

G. C. – Îmi amintesc că pe vremea studenției, v-ați gândit și nu numai atât, dar ați și făcut cu niște colegi colindatul unor profesori și scriitori pe care îi admirați. Povestiți-mi cum au decurs aceste gesturi, cum le-au primit cei pe care i-ați colindat?

V. B. – eram studenți. Am mers cu colindatul la Arghezi. Stătea pe undeva pe lângă televiziune. Nu se mutase la mărțișor. Am intrat înăuntru, ne-a dat la fiecare câte o carte. Noi, studenții, am fi vrut să ne dea ceva bănuți. Eram dornici să avem buzunarele pline măcar de Anul Nou, cu colindul. Nu ne-a dat niciun ban. Ne-a întrebat pe fiecare de unde suntem. Când a ajuns la mine și m-a întrebat de unde sunt, i-am răspuns că sunt din Petroșanii Gorjului. Știam că și domnia sa nu-și nega obârșia, a recunoscut că este din Cărbunești și atunci mi-a zis: „Îmi pare foarte bine, ești de-ai mei.” Și mi-a dat o carte pe care, într-adevăr, o consider cea mai scumpă carte, pentru că avea dedicație pe care mi-a dat-o nu putea suna mai favorabil pentru mine decât „Dacă puterea dragostei poate fi înmulțită, primească-o Vasile Blendea din Pestișani, Gorj.” Bineînțeles că ne-a dat cozonac oltenesc și vin moldovenesc. Eu, sincer să fiu, am rămas mai pe urmă, că tot credeam c-o să-mi dea niște bani. Colegii mă așteptau afară și m-au întrebat: „Cât ți-a dat?” Zic: „Voi faceți glume cu mine?!” Eu eram casierul. Atunci aproape că s-a iscat o ceartă, pentru că au crezut că nu vreau să le dau și lor. Am jurat că nu ne-a dat niciun ban. Am văzut acolo un basc și mi-a părut rău că nu l-am luat, pentru că nu ne-a dat niciun ban, dar aș fi avut satisfacția că cel puțin aveam bascul lui Arghezi, era un obiect de patrimoniu.

G. C. – Nu cred că de supărare v-ați oprit din colindat, ci v-ați încercat norocul în altă parte. Am dreptate sau nu?

V. B. – De acolo am plecat la scriitorul Zaharia Stancu, am făcut și acolo niște fotografii cu toată familia. Apoi ne-am dus la George Ivașcu. M-a întrebat: „ – Blendea, pe unde ați mai fost? Urgent să-mi faci niște poze și să mi le aduci. Le pun pe prima pagină în <<Contemporanul>>”, la care el era director, iar Arghezi avea o tabletă cu apariție permanentă. Să fie un portret frumos de-al lui Arghezi sau Arghezi cu voi cu „Plugușorul.”

Când am auzit că apare poza în „Contemporanul”, i-am dus a doua zi ce mi-a cerut. A apărut în ziar cu explicația: „Cu Plugușorul la patriarhul poeziei românești contemporane, Tudor Arghezi. Fotografie de Vasile Blendea.” Am dat autografe, a fost o mare bucurie, care s-a spulberat în ziua următoare, când Mihaela Tonitza, soția, la acea vreme, a lui Ștefan Iordache (între timp, amândoi, două personalități ale culturii s-au înălțat la cer – nota mea), m-a întrebat cum am putut să fac o gafă de asemenea proporții, să public fotografia maestrului, fără să-l întreb. Mi-a spus să fiu atent că mă dă în judecată. Când am auzit, am înlemnit...

G. C. – Mai mare dandana nici că se putea și totuși ați trecut și peste aceasta. Ce s-a întâmplat mai departe, puteți să-mi relatați?

V. B. – Imaginați-vă ce ar fi însemnat un proces Arghezi – Blendea. Din start eram pierdut. Eram terminat. Și mi se întâmplase tocmai când terminasem și eu anul al V-lea, numai eu știu cum... Mărturisesc că am fost șef de promoție, dar la cor! Să revenim la Ivașcu, cel care-mi era și profesor. M-am dus în ziua aceea la dânsul: „ – Domnule profesor, m-ați nenorocit!” „ – Dar ce s-a întâmplat, Blendea?” „ – Uitați, m-a amenințat maestrul Arghezi că mă dă în judecată.” Eu plângeam și dumnealui râdea: „ Stai, măi Blendea, nu fii atât de naiv! Unde nu ai tu șansa asta uriașă să te dea Arghezi în judecată?! Ar rămâne celebru procesul Arghezi – Blendea. Vezi-ți de treabă că nu-și pune el mintea cu tine! El are o poliță să mi-o plătească. De vreo două săptămâni își retrăsese tableta din „Contemporanul”, pentru că a cerut o sumă cam mare, vreo 5000 de lei. I-am spus că eu cu 5000 de lei achit tot numărul. Mi-a spus: „ – În cazul acesta, contractul nostru se întrerupe. Nu mai permit să fie publicată nici o tabletă.” Acel contract s-a întrerupt și acum Ivașcu căuta

împăcarea. Bineînțeles, m-a plesnit Arghezi cu o tabletă de pomină: deficit moral. Vă redau textul: „În noaptea Revelionului au venit niște studenți să-mi stârnească emoția, urându-mi tradiționalul La mulți ani! Printre ei s-a strecurat unul, Blendea, cu intenția de a transforma momentele în marfă de comerț. Am rămas uimit când mi-am văzut fotografia publicată în Contemporanul, o fotografie pe care o credeam destinată unui album particular. Moment inelegant și abuziv. Tudor Arghezi.”

FLORIAN SAIOC – 90

Interviu realizat de Prof. Geo Călugăru

Ne cunoaștem, cred, de peste 40 de ani. Mi-ați dăruit o parte din cele 46 de cărți pe care le-ați scris, astfel pot spune că vă cunosc în dublă ipostază: aceea de om cât și cea de scriitor de primă însemnătate al României.

Întâmplător sau nu, ne-am născut în aceeași zi de 27 ianuarie: în 1931, dumneavoastră, în 1942, eu, Geo Călugăru. Ne despart 11 ani, dar ne apropie, în mare măsură, harul pe care ni l-a dăruit Dumnezeu și râvna cu care ne-am străduit să-l dezvoltăm.

V-am cunoscut atât de bine, încât îmi propun să ofer celor care își doresc să vă cunoască, s-o poată face printr-un interviu imaginar. I. D. Sârbu, un scriitor a cărui operă, fără compromisuri, definindu-i certitudinea morală, afirma: „Ca să nu mori fără urmă, trebuie să-ți povestești mereu și mereu nașterea, părinții, copilăria, tot, tot...”

Geo Călugăru: – Vă recunoașteți ca scriitor în această viziune? Are aceasta menirea de a vă încredința că este o garanție a rămânerii în timp dincolo de limitele vieții terestre?

Florian Saioc: – Înainte de a vă răspunde la această întrebare, corect și justificat gândită, vreau să mulțumesc lui Dumnezeu că am ajuns la vârsta de 90 de ani lucid, capabil de trăiri afective nobile și, în același timp, în stare să le exprim în „cuvinte potrivite” (T. Arghezi). Vă amintesc faptul că, în pragul împlinirii celor 90 de ani, mi-au apărut la Editura Măiastra, Târgu-Jiu, două volume de poezie: „Dragoste la vârsta întâi, a

doua și a treia” și „În lume s-a făcut târziu...” Da, are dreptate I. D. Sârbu. Prin reperele pe care și le impune, scriitorul întreține continuitatea generațiilor și, în același timp, acestea sunt o sursă inepuizabilă de inspirație. Cine intuiește acest adevăr și este în stare să-l exprime convingător ca adevăr artistic, care nu este altceva decât o proiecție a adevărului vieții, nu va fi niciodată în pană de inspirație. V-o spune un nonagenar și știe ce spune.

G. C. – Vă propun să vă referiți la naștere și s-o faceți din piscul vârstei pe care o aveți. Ce ziceți, vă încumetați?

F. S. – Cu acest reper începe cartea „În lume s-a făcut târziu”: „Ianuarie – nu m-am temut că era vifor și ninge, am îndrăznit și m-am născut, iar baba Dela mă moșea, în sobă ardeau butuci pe foc, creșteau nămeții peste sat și-n casa lui Ion Saioc creștea întâiul lui băiat... Dacă doriți, continui și mă opresc o clipă doar atunci când, devenit conștient, n-am uitat nici până astăzi ce mi-a spus tatăl meu.

G. C. – Chiar vă rog. Îmi confirmați ceea ce cred eu despre creația dumneavoastră și anume că reprezintă o fișă de temperatură la care v-ați adunat în timp zestrea sufletească în scrisul dumneavoastră.

F. S. – În timp ce ne cinsteam cu o țuică de prună și eu ajunsesem la un început de albire a părului, tata m-a luminat: „Ce vremuri au căzut, băiete, pe noi, pe țară, ce urgii, / Florian Saioc, îți ninge-n plete, / Zulufii-ți sunt mai argintii, / Dar nu te ntreb de sănătate / Că văd - ți-s pașii mai mărunți...

G. C. – Acum vin eu și vă întreb: nouă decenii duci în spate?

F. S. – Nu, dragul meu, duc nouă munți / și-mping în timp / și timpul trece, / iar de-o vrea Domnu-oi duce zece.”

G. C. – Apropo de „de-o vrea Domnu-oi duce zece”: vă mai amintiți? Era prin octombrie 2011, împlinați 80 de ani. La Casa Mihail Sadoveanu a Uniunii Scriitorilor ați fost sărbătorit în celebra Sală cu oglinzi, în fața unei încăperi pline ochi cu scriitori, ziariști, prieteni din Liga Națională Culturală „Fiii Gorjului”. Moment fast, pe care nu cred că l-ați uitat. Am fost lângă dumneavoastră, la masa prezidiului. Ați fost într-o zi mare și ați recitat din poeziile dumneavoastră, ca și regretatul epigramist George Zarafu, dumnezeiește. Așa ați spus și

atunci: „de-o vrea Domnu-oi duce zece.” Mi-a venit în memorie epigrama unui alt as al genului, Nicolae Ghițescu, înălțat și el la Cer: „Greu e, dragi contemporani / Să atingi 80 de ani / După-aceea nu e greu / Că te uită Dumnezeu.” Și minunea s-a-ntâmplat / Dumnezeu chiar a uitat. / Și dac-a uitat o dată, / O poate face încă-odată.” Dacă tot suntem în lumea amintirii, numărați-mi câteva titluri de cărți apărute în ultima perioadă!

F. S. – Bine, vă voi răspunde: „La Centenarul marii Uniri – poemele reîntregirii”, vă reproduc Motto-ul : „Cât nu ne-om uni-ntr-o hartă, / Cât ne-om ține de zavistii / Tot străinii-au să ne-mpartă / În Moldova și-n Transnistrii.”; „Incantații lirice ludice” – Citez și din aceasta un fragment: „Dacă n-ar fi-n lume moarte / Tot aș fi murit de dragul tău. / Iubirea ta tristețile-mi alungă / Și totu-n lume altfel mi se-arată / Îmi pregătesc cu tine-o viață lungă / Și mai ales curată, prea curată.” (Curată, pag. 40) La vârsta întâi, Dragoste, la vârsta a treia, mai îngăduiți-mi două catrene: „ Privește-le în fața Porții Sărutului / Cum râd, fac glume, / Ce trup au, Doamne, ce proporții, / De-aia-a plecat Brâncuși în lume / Nu rezistase la ispită, / Iar dorurile l-au durut, / Cât în Coloana Infinită, / Cât în Magnificul Sărut.” (Gorjencele, pag. 72); „Baladă pentru Transilvania, Baladă pentru Basarabia și Bucovina – Cu Diktatul și Ukazul ne-au înlăcrimat obrazul”. Un catren și atât: „Cu neduși în niciun templu / Ne-au dat nouă ca exemplu / Lecții de moralitate / Și bună vecinătate.” (pag. 72); „În lume s-a făcut târziu”. Lăsați-mă să reproduc două strofe și din acest volum din poezia „Îndurerata rugăciune a lui Florian Saioc”: „Te mai rog, Părinte, eu , un biet bătrân, / Să-mi iubești poporul credincios român / Mie să nu-mi dai, Doamne, -n schimb nimic / Ba te rog să-mi iei ultima suflare / Întru slava Ta ruga mi-o ridic / Pentru țara mea, pace și-ndurare / Cel mai tare, Doamne, aș voi să pot / Să Te-aduc la noi, dar cu Cer cu tot. / Chiar în țara mea voi a-Ți așeza / Pentru totdeauna Împărăția Ta!”

G. C. – Ar mai fi multe chestiuni de abordat, însă mă opresc aici cu convingerea că vă veți bucura de ecoul acestui interviu prin care urmăresc să atrag atenția că, respectându-ne confrății, ne respectăm pe noi înșine. Pan M. Vizirescu, un nume scump tuturor românilor, afirma cu mâna pe inimă că „De la DOINA lui Eminescu până azi

nu știu să se fi mai scris asemenea poeme. Ele ar trebui să stea ca pâinea pe masa fiecărui român.”

Doresc la aniversarea celor 90 de ani să vă fac următoarea urare: Sănătate și noroc, că merg bine la un loc și nu vă privesc deloc. Sănătatea și norocul / Însoțească-vă-n tot locul!”

F. S. – Vă mulțumesc atât pentru interviu, cât și pentru urare!

Paștele la români. Tradiții și obiceiuri de Paști din diferite zone ale Țării

Paștele este sărbătoarea Învierii Domnului nostru Iisus Hristos și reprezintă biruința iubirii Lui asupra păcatului neascultării oamenilor față de Dumnezeu, asupra iadului ca existență însingurată și asupra morții ca despărțire a sufletului de trup.

În tradiția ortodoxă, începutul sărbătorii e marcat odată cu postul de șapte săptămâni.

În perioada de dinaintea Sfântului Paști, numită și Săptămîna Patimilor, credincioșii se pregătesc să primească lumina Învierii. Fiecare zi din săptămână este presărată cu frumoase rînduiri și obiceiuri străvechi, care trebuie ținute din Duminica Floriilor, momentul intrării lui Iisus în

Ierusalim și pînă la răstignirea Sa, în Vinerea Mare.

În Lunea Mare, în Marțea Mare și în Miercurea Mare, trebuie să se curețe casa, curtea, grădina, să se aerisească, să se termine lucrul la cîmp și să se spele geamurile ca să intre lumina. Se spune că dacă în aceste zile, bărbații le sînt de ajutor casei și nevestelor, tot restul anului le va merge bine.

Joia Mare este ultima zi în care se pomenesc morții. Femeile trebuie să meargă la biserică să împartă colaci din aluat de post, fructe, miere și vin, iar bărbații să aprindă focuri rituale în curți, în grădini, pe dealuri, pentru sufletele morților care se spune că se reîntorc la casele lor. În această zi se vopsesc ouăle, se coc cozonacii și pasca. În Joia Mare au avut loc cele mai importante ritualuri: spălarea picioarelor ucenicilor de către Iisus, Cina cea de Taină, rugăciunea din grădina Ghetsimani și vinderea lui Iisus de către Iuda și se ține Denia celor 12 Evangheliilor. Mai mult, în credința populară, cei care țin post din Joia Mare și pînă în Paști, vor fi înștiințați de moartea lor cu trei zile înainte de a trece în lumea cealaltă.

În Vinerea Mare, Vinerea Patimilor sau Vinerea Seacă, e bine să se țină post negru, să nu se facă treabă în gospodărie, să nu se pregătească mîncăruri și să ducem flori la biserică. Se spune din bătrîni că, aceia care vor ține postul negru vor fi feriți de boli tot anul și vor avea belșug și spor în toate. Seara se merge la biserică pentru trecerea pe sub Sfîntul Aer, procesiune simbolizînd suferința prin care a trecut Îisus pe drumul Crucii. Tot în Vinerea Mare, nu se consumă oțet și urzici. Pe cruce, Iisus a fost bătut cu urzici, iar buzele i-au fost udate cu oțet.

În Sîmbăta Mare, conform tradiției străvechi, femeile se spală pe cap, se piaptănă, se îmbracă în haine curate, se închină și se roagă la icoane, apoi pot termina toate treburile casei. În această zi e bine să se pregătească mielul sacrificat, să se facă ultimele pregătiri pentru masă și să se pregătească hainele noi pentru Înviere și un coș cu oua roșii, pască, cozonac, friptură de miel. E bine să mergem la Deniile din fiecare zi ale Săptămîinii Mari, unde pe lîngă suljele speciale, se țin predici pentru sufletele noastre și pentru iertare de păcate. Săptămîna Patimilor se încheie cu noaptea Învierii, cînd lumea merge la biserică pentru a lua lumină sfîntă de la preot. Altă

tradiție spune în Săptămâna Mare e bine ca toți credincioșii să ierte și să se împace cu cei cu care au fost în dușmănie.

- La **Înviere** este bine să te îmbraci cu îmbrăcăminte nouă.

- Lumânarea de la Înviere trebuie păstrată în casă și aprinsă în caz de boală, calamități naturale, supărări.

- În dimineața Paștelui e bine să te speli pe față cu apa neînchipuită dintr-o cană nouă, în care ai pus un ou roșu, unul alb, un bănuț de argint și un fir de iarbă verde, semne ale sănătății, prosperității și sporului în toate.

- În ziua de Paști, pasca, crucea de pe ea sau anafura sînt considerate leacuri bune, de aceea se păstrează bucați din ele peste an.

- Cocosul sfințit de Paști se credea a fi o sursă de belșug, sănătate și dragoste. În vechime oamenii aduceau cocoși la slujba de Înviere, pe motiv că aceluia căruia îi va cînta primul cocosul în acea noapte va avea noroc tot anul. Apoi cocoșii erau dați de pomană săracilor.

- La masa de Paști e bine să mănînci mai întîi un ou, se crede că acesta aduce sănătate trupului pe tot parcursul anului.

- Dacă păstrezi un ou roșu 40 de zile după Paști și nu se strică, vei avea noroc tot anul.

- De Paști, există credința că cerurile se deschid, permițînd sufletelor celor morți să se întoarcă acasă, pentru a-și proteja rudele dragi.

- Copii născuți de Paști sînt binecuvîntați, avînd o viață luminată și presărată cu noroc toată viața.

- Se spune că cei ce mor în duminică de Paști sînt scutiți de Judecata divină, sufletele lor ajungînd direct în rai.

Cunoaștem faptul că Răstignirea și Moartea pe Cruce a Domnului Iisus Hristos au fost cauzate de invidia și ura unor cărturari și farisei, de trădarea ucenicului Său Iuda Iscarioteanul, dar și de nedreptatea lui Ponțiu Pilat, care L-a condamnat la moarte pe Iisus, deși recunoscuse că El este nevinovat (cf. Luca 23, 4 și 14-15; Ioan 18, 38). Însă, la ură și violență, Iisus a răspuns cu răbdarea suferințelor, cu rugăciune către Dumnezeu-Tatăl pentru a ierta păcatul celor care L-au răstignit: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac” (Luca 23, 34), precum și cu desăvîrșită ascultare și dăruire a Sa față de Dumnezeu-Tatăl: „Părinte, în mâinile Tale încredințez duhul Meu” (Luca 23, 46; vezi și Filipeni 2, 8). Dar în această iubire smerită și milostivă a lui Hristos Cel

răstignit, se afla tainic prezentă puterea Învierii Sale.

Hristos Cel înviat a biruit păcatul, iadul și moartea, pregătind astfel învierea tuturor oamenilor la sfârșitul veacurilor: „Hristos a înviat din morți, fiind începătură (a învierii) celor adormiți” (1 Corinteni 15, 20). Taina sfântă a iubirii smerite și milostive a lui Hristos, cuprinsă în Crucea și Învierea Sa, a fost anticipată și instituită de Iisus Hristos ca lucrare sfântă și mîntuitoare înainte de Pătimirile, Moartea și Învierea Sa, la Cina cea de Taină, dăruind ucenicilor Săi, și prin ei Bisericii Sale, Sfânta Euharistie care se săvârșește în Biserica Sa spre iertarea păcatelor și spre viața de veci (cf. Matei 26, 26-28; Marcu 14, 22-24 și Luca 22, 19-20). De aceea, Sfântul Evanghelist Ioan ne spune că Domnul Iisus Hristos „iubind pe ai Săi, cei din lume, până la sfârșit i-a iubit” (Ioan 13, 1). Așadar, Sfânta Euharistie arată în mod tainic legătura dintre Crucea și Învierea lui Hristos și dăruiește celor ce se împărtășesc din ea iertarea păcatelor și arvuna învierii de obște și a vieții veșnice (cf. Ioan 6, 54).

Tradiții de Paște în unele zone din România

În **Țara Moților**, în noaptea de Paști se ia toaca de la biserică, se duce în cimitir și este păzită de feciori. Iar dacă nu au păzit-o bine, și a fost furată, sunt pedepsiți că a doua zi să dea un ospăț, adică mîncăruri și băuturi din care se înfrupta atît „hoții”, cît și „păgubașii”. Dacă aceia care au încercat să fure toaca nu au reușit, atunci ei vor fi cei care vor plăti ospățul.

Probabil cel mai de notorietate obicei e cel din **zona Transilvaniei**, cunoscut sub numele de „stropit”. Potrivit acestui obicei băieții merg în familiile în care există o fată sau mai multe, pe care le stropesc cu parfum, „ca să nu se vestejească”. „Stropitul” este păstrat și azi și reprezintă un bun prilej pentru o reîntîlnire cu prietenii, și, în fond, de distracție.

În **Țara Bârsei**, în jurul Brașovului, se face o petrecere care adună întreaga comunitate – obiceiul Junii Brașovului. Grupurile de tineri, organizate asemeni cetelor de călușari sau de colindători, cu vâtaf și casier, strâng ouă de la tinerele fete, după care se merge către Pietrele lui Solomon, la picnic, unde vor avea loc întreceri. Cea mai cunoscută și îndrăgită dintre ele este aruncarea buzduganului.

În **Banat**, la micul dejun din prima zi de Paști, se practică tradiția tămâierii bucatelor. Apoi, fiecare mesean primește o linguriță de paști (vin+pâine sfințite). În meniul acestei mese festive se include ciolanul de porc fiert, ouă și mâncăruri tradiționale, după acestea se continuă masa cu friptură de miel.

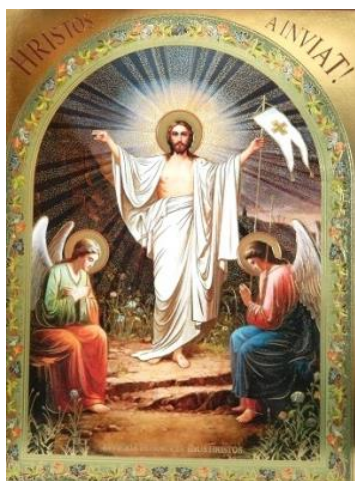
În **Bucovina**, fetele se duc în noaptea de Înviere în clopotniță și spală limba clopotului cu apă neînchepută. Cu această apă se spală pe față în zorii zilei de Paști, ca să fie frumoase tot anul și așa cum aleargă oamenii la Înviere când se trag clopotele la biserică, așa să alerge și feciorii la ele. Flăcăii trebuie să se ducă cu flori la casele unde locuiesc fetele care le sunt cele mai dragi, iar ele, pentru a își arăta consimțământul la sentimentele lor, trebuie să le ofere un ou roșu.

În **Moldova**, în dimineața următoare după noaptea Învierii se pune un ou roșu și unul alb într-un bol cu apă ce trebuie să conțină monezi, copii trebuie să-și clătească fața cu apă și să își atingă obraji cu ouălele pentru a avea un an plin de bogății. O altă tradiție de pe malurile Prutului cere ca oul de Paști să fie mâncat, iar cojile să fie aruncate neapărat pe drum.

Sfânta Sărbătoare a Învierii Domnului nostru Iisus Hristos, să ne lumineze casă, familia și să ne înalțe sufletul spre lumina veșniciei. Să ne bucurăm de darurile Dumnezeiești și de frumusețile vieții! Domnul Hristos să ne dea întărire la fiecare lacrimă și binecuvântare în fiecare zi. Sănătate, pace interioară, înțelegere și armonie. Sărbători binecuvântate și fericite!
Tuturor un Paști fericit! LA MULȚI ANI!
 Vă îmbrățișează cu dragoste și frăție,

Ionel MARIN și Redacția revistei Bogdania

Așadar, Sfânta sărbătoare a Paștilor, Lumina Învierii lui Hristos ne arată, cât de mare este valoarea vieții pământești a fiecărui om, tocmai pentru că viața omului pe pământ este anticamera învierii de obște și a vieții cerești veșnice, a pregătirii omului pentru a intra în Împărăția iubirii și slavei Preasfintei Treimi.

Prin Învierea lui Iisus Hristos se reface legătura dintre ființa umană și Creatorul său. Paștele este deci o sărbătoare a bucuriei, a împăcării, a speranței în mântuire. În zilele de Paști salutul este: „*Hristos a înviat! Adevărat, a înviat!*”.

TRADUCERI

Cristian Petru Bălan

NOI, ELITIȘTII

Noi ne luptăm să înlănțuim lumina cu vibrațiile senine
 ale exorcizării durerilor clonate în umbrele morții.
 Noi baricadăm viziunile nefavorabile, irelevante, măcinate de coșmaruri
 ce cauzează distrugeri frisonante și mutații genetice conștiinței umane.
 Noi segregăm ororile planetare endemice, dar spargem limitele proliferării cuvintelor și ocolim drumul de sânge gravat pe istoria obosită
 ce se târăște de secole-n cârje.
 O facem de teamă să nu invidiem în final pe toți morții.
 Deseori admirăm aurora stingerii altora, mai ales de ne-au fost dușmani veninoși.
 Noi, călcând pe cruci,

ne distingem cu eleganță prin focul de artificii al ideilor, prin cosmeticizarea cuvintelor, prin răstălmăcirea ideilor în care credeți, prin invadarea sufletelor voastre înmuiate de religii inutile, prin subiectul-surpriză venit din neant și prins din zbor.

Noi ne hrănim voluptuos din ideile noastre arzătoare, căci ne este veșnic foame de noi, de idealurile noastre, de literele și copertile noastre pritocite în oceanul fierbinte al neuronilor noștri scânteietori și nu luați de pe banda rulantă a gândirii comune. Cei nealeși nu ne pot înțelege căci scara lor nu are numărul de trepte să ajungă atât de sus. Zadarnică le-ar fi truda căci vor sfârși descurajați în lăncedele umbre-ale uitării și cu încrederea-n ei pe veci fisurată.

La ușa ermetică a muzelor noastre străjuiește Austeritatea – o forță! Privirea ei te coboară umilit pe-un fir tăios de deznădejde până-n inima Hadesului unde domnim - și scump îți plătești acolo tentativa de intrare. E-o muzică nevăzută și neauzită în lucrarea noastră, o diseminare ametoitoare... E vântul fertil împletind ceasurile productive cu ritmul ritual al mlădioaselor împliniri din turnul de fildeș al alchimiei noastre iluminate. Spre tărâmurile de eternitate urcăm solemn torța flăcării roșii ce-mprăștie raze pentru noi divine; suim prin evi spre semnul final al triumfului nostru de-acum orbitor și peren de adevărați stăpâni ai lumii !...

• WE, THE ELITISTS

We struggle to tame the light with serene vibrations of the exorcism of pain cloned in the shadows of death. We barricade unfavorable, irrelevant visions, ground by nightmares causing thrilling destruction and genetic mutations in human consciousness. We segregate endemic planetary horrors, but we break the limits of word proliferation and we bypass the path of blood engraved on tired history which has been crawling for centuries on crutches. We are afraid that in the end we will not envy all the dead. We often admire the dawn of the extinction of others,

especially since they were our venomous enemies. We, treading on the crosses, we distinguish ourselves elegantly by the fireworks of ideas, by the cosmeticization of words, by interpreting the ideas you believe in, by invading your souls softened by unnecessary religions, through the subject-surprise that came out of nowhere and caught in flight. We feed voluptuously on our burning ideas, for we are eternally hungry for ourselves, for our ideals, of our pritocite letters and covers in the hot ocean of our sparkling neurons and don't take common thinking off the treadmill. The unelected cannot understand us because of their scale it doesn't have the number of steps to get that high. It would be useless for them to work in vain, for they will end up discouraged in the languid shadows of oblivion and with their confidence forever cracked. At the airtight door of our muses guards Austerity - a force! Her gaze humbly descends you on a sharp thread of despair to the heart of Hades where we reign - and expensive you pay your entrance fee there. It is an unseen and unheard music in our work, a dizzying dissemination ... It's the fertile wind weaving productive hours with the ritual rhythm of the gentle accomplishments from the ivory tower of our enlightened alchemy. To the realms of eternity we solemnly ascend the torch of the red flame that scatters rays for us divine; we ascend through the pipes to the final sign of our triumph from now on dazzling and perennial true masters of the world !...

Traducerea de Prof. Cristian Petru Bălan

Nicolae DOFTOREANU

Tangoul înlăcrimat

ploaia plină de tristețe...
n-o simțeam în tinerețe!
trebuie s-o recunoaștem:
ne dorim de când ne naștem
tot felul de prostioare
cu sclipiri amăgitoare,
dar pe care le-aruncăm,
când creștem și realizăm
că sunt numai poleite.
nu pot fi refolosite!

sunt dorințe depășite!
 rămase ca... amintiri,
 pline de nepotriviri!
 ce... când trupul ne trădează,
 dar ne lasă mintea trează,
 le numim doar... amăgiri.
 atunci iar ne întrebăm:
 de ce oare regretăm,
 adesea chiar... lăcrimăm,
 că totuși nu s-a păstrat
 locul ăla minunat,
 unde-au făcut primii pași
 acei tineri năvălași,
 care au avut noroc:
 n-au îmbătrânit deloc?
 păstrați în lumea reală
 ca fiind forma ideală
 a țării lui... **Peter Pan**
 ce s-a risipit în van
 fiindcă ploaia cu tristețe...
 n-o mai simți ca-n tinerețe!

LE TANGO LARMOYANT

(Version française par Magda Barbier)

la pluie pleine de tristesse
 on ne la sentait pas au cours de la jeunesse!
 on doit le reconnaître que depuis qu'on est au monde
 nous voulons faire toutes sortes de bêtises
 aux éclats illusoires,
 mais on les rejette quand on grandit et on réalise
 qu'elles ont un faux éclat;
 elles ne peuvent plus être utilisées! étant des
 désirs dépassés,
 restés comme souvenirs, pleins de discordances
 et après tout, ...quand le corps nous trahit
 mais nous laisse l'esprit vif
 on les appelle **illusions**
 et alors on se demande:
 pourquoi nous regrettons...et souvent nous
pleurons?
 car...toutfois on n'a pas gardé ...ce lieu
 merveilleux
 où on a fait les premiers pas ...là où les jeunes
 peu dociles
 ont eu la chance de ne pas du tout vieillir!
 protégés dans le monde réel comme étant la
 forme idéale...pour oublier le monde extérieur
 peter pan et son pays
 là où la pluie avec tristesse...
 on la sent comme pendant la jeunesse

Noutăți editoriale

Volumul POEZIILE INIMII. La șaptezeci de ani, din suflet, pentru suflet, autor Corneliu Cristescu, Editura Sud, 2020

Cu multă plăcere am primit și citit volumul **POEZIILE INIMII. La șaptezeci de ani, din suflet, pentru suflet** al domnului Dr. Ing. **Corneliu Cristescu** din București. Cartea arată impecabil și a fost scoasă în anul 2020, la Editura Sud din Bolintin Vale. În anul 2016 am participat la lansarea primului volum *Poezie și Inginerie*, eveniment derulat în Sala mare a Asociației Generale a Inginerilor din România (AGIR) și de atunci domnul Cristescu este un colaborator apropiat al revistei **Bogdania**. Pentru creațiile domniei sale și promovarea prieteniei literare, a literaturii și culturii a primit mai multe Diplome de excelență din partea Revistei și Asociației Bogdania.

Dânsul este un om deosebit, are un suflet curat și un caracter desăvârșit. Îl caracterizează bunătatea interioară și bunele maniere. Deși este om de știință, a lucrat peste 48 de ani în cercetare-proiectare, la trei institute de cercetări și a scris cinci cărți tehnice și a obținut 15 brevete de invenție și 12 certificate de inovator. De asemenea a publicat peste 300 de articole tehnico-științifice în țară și peste hotare. Permanent dovedește modestie și mare respect și dragoste față de țară și de oameni. Prețuiește și iubește istoria neamului românesc, literatură și cultura română. Manifestă un cult deosebit față de poezia contemporană.

Volumul *POEZIILE INIMII. La șaptezeci de ani, din suflet, pentru suflet*, intitulat sugestiv și convingător, reprezintă de fapt un buchet parfumat de poezii oferit de poetul Corneliu Cristescu, rudelor apropiate, confrăților și publicului cititor. Volumul cuprinde trei capitole:

Cap. I. Poemele inimii

Cap. II. Poemele divinității

Cap. III. Poemele celor duși

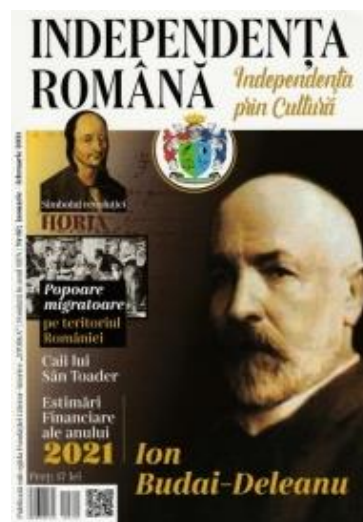
Citind poeziile te copleșește sensibilitatea, gingășia trăirilor și sentimentelor, amintiri care reînfloresc în inima oricărui cititor, retrăind astfel perioade din viață. Domnul Dan Florică, în prefață, scoate în evidență valoarea cărții și o consideră, pe drept cuvânt „un îndreptar de viață adevărată”. Cu certitudine volumul *POEZIILE INIMII*, reprezintă un testament poetic al autorului, o prezentare a propriei vieți, dar și o imensă bucurie de a dăruir celor apropiați, semenilor, neamului românesc mesaje și frânturi din inima sa, mare și luminoasă, spre folos în mântuirea sufeletului nostru și al neamului. Respectul, dragostea față de Dumnezeu, Hristos, soarele dreptății și Sfânta Maria, mama noastră sunt poteci ce ne duc către normalitate. Poetul manifestă recunoștință, un cald omagiu părinților, rudelor apropiate dar și celor duși din sat plecați sus, în ceruri să se odihnească.

Domnule Corneliu Cristescu, primiți felicitările mele și ale Bogdaniei pentru noua dvs. bijuterie literară și îndemnul de a continua să ne bucurați cu poezii scrise din suflet pentru sufletul românilor. Vă invit să citiți cu sufletul, să aveți bucuria unei călătorii poetice prin treptele vieții pline de farmec, realizări și încercări ale distinsului și talentatului poet Corneliu Cristescu.

**Revista Independența Română-
Independența prin Cultură, Nr. 67,
ianuarie-februarie 2021**

Revista „Independența Română-Independența prin cultură”, publicație ce apare sub egida Fundației Literar-Istorice „STOICA”, director **FLORIAN LAURENȚIU STOICA**, este un model de a face cultură românească și de promovare a valorilor românilor în lume. Revista este excelentă, paginație color, formă, conținut de calitate deosebită. Cuprinde în paginile sale

numeroase rubrici și poate să satisfacă gustul și plăcerea lecturii oricărui erudit și om de cultură. Sunt interesante și incitante paginile de: istorie, știință, spiritualitate, evocări, cultură și educație, arte vizuale, oglinda școlii, spiritualitate, sfere de lumină, sacul cu glume, etc.

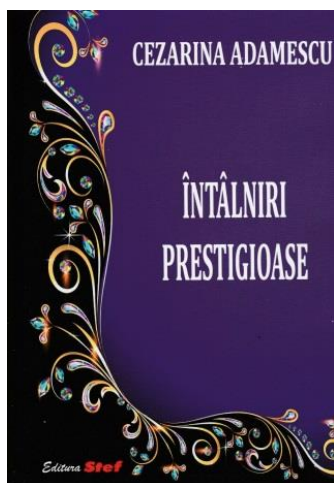

Domnul **FLORIAN LAURENȚIU STOICA**, continuă cu succes opera înaintașilor săi și prin efortul deosebit pe care îl face, alături de colectivul redacțional și colaboratori, întreține flacăra dragostei față de țară și neam. Eroii, oamenii de ispravă trebuie să rămână vii în sufletul și inima noastră. Trebuie să realizăm prin muncă, seriozitate și implicare o societate mai bună și mai dreaptă, să lăsăm ca visele și dorințele noastre să prindă aripi și zbor frumos. Însăși revista reprezintă un zbor frumos și necesar al celor ce trudesc pentru tipărirea ei, către porțile eternității. Felicitări tuturor și în mod deosebit sufletului acesteia, scriitorului **FLORIAN LAURENȚIU STOICA**. La mulți rodnici și binecuvântați ani!

**Cezarina ADAMESCU, volumul
INTÂLNIRI PRESTIGIOASE,
Editura Stef, Iași, 2020**

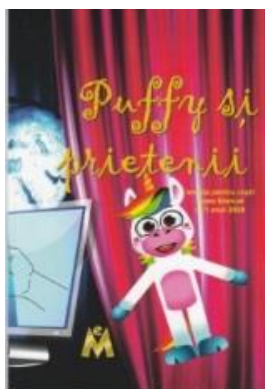
Distinsa scriitoare și critic literar Cezarina Adamescu din Galați, la sfârșitul anului trecut ne-a surprins plăcut cu o nouă carte de critică intitulată sugestiv *INTÂLNIRI PRESTIGIOASE*. Cartea are 398 de pagini și cuprinde un număr de 41 de recenzii ale unor poeți, prozatori și

dramaturgi români din țară și din diaspora românească.

Scriitorii cuprinși în antologie, în număr de 32, sunt: Cristian Petru Bălan, Manuela Cerasela Jerlăianu, Iosif Roca, Nelu Preda și Manuela Jerlăianu, Romulus Lungu, Lenuța Tăune Pătrășcanu, Vera Crăciun, Dan Obogeanu Gheorghe, Lucreția Tita, Rodica Măduță, Angela Burtea, Alexandra Gălușcă, Ioana Raluca Trandafir, Victor Morola, Florin Aurel Țenescu, Mihaela Ciofoaia, Maria Ieva, Alensis De Nobilis, Marcela Lucia Mravec, Aurelia Rînjea, Camelia Florescu, Dorin Moldovan, Remus Stoian, Ionel Arădoae, Ioana Bocicu, Ionel Jecu, Georgeta Mitriță, Marian Malciu, Ionel Marin, Mihai Gelu Teleagă, Veronica Popescu, Roland Voinescu. Felicitări doamnei Cezarina Adamescu pentru interesantele aprecieri critice și deopotrivă tuturor autorilor pentru cărțile editate.

Rev. PUFFY ȘI PRIETENII, nr. 1, anul 2020

Am primit cu bucurie de la doamna Prof. **Magdalena BĂCESCU**, primul număr al revistei

pentru copii **PUFFY ȘI PRIETENII**. Această nouă revistă are ca Redactor șef pe valoroasa actriță și scriitoare Magda Băcescu. Încă de la pagina 1 se amintește faptul că: Proiectul „Poveștile lui Puffy” a pornit din necesitatea adaptării noastre, a profesorilor și elevilor, la unele condiții extrem de dificile, nemaîntâlnite, și anume - „Pandemia” care ne-a ținut pe toți în case timp de două luni și a imposibilității desfășurării cursurilor, a încheierii anului școlar altfel decât normal, în variant on-line, dar nu imposibil. Apropo de ce vă spuneam puțin mai sus în legătură cu scopul educației: „...formarea unei personalități deschise, creativă și autonomă-inovatoare, perfect adaptabilă. Știind acest lucru, am reușit să găsim rapid soluții pentru proiectarea lecțiilor puțin altfel. M-am îndreptat mai mult către jocuri creative, printre care „Povestea” și „Învățătura”. Sunt de apreciat frumoasele povești scrise de elevii: Alexandru Roșcan (7 ani), Darius Petre 8 ani, Anya Ivan 9 ani, Petrescu Alexandru 10 ani, Florea Cătălina, Ilinca Ivanciu, Horia Danciu, Mara Bordei, Ioana Popa, Ana Răduță, Andra Tăriceanu, Maria Lulea, Mihai Panait (cu vârsta cuprinsă între 11-14 ani), ori de liceeni talentați precum: Lucia Burcea, Lisa Maria Ionescu și alții. Este interesantă și rubrica CRONICI realizată de doamna Claudia-Minela. Frumoasele aprecieri despre: eleva Eva CUREA, 10 ani din Cugir, autoarea vol. **Domnul Murdărel**, despre volumul JOC 2, autori frații Horia și Mircea Danciu, ambii premianți pe data 16 decembrie 2019, pe scena AGIR, la ediția a II-a a Festivalului național al Artelor pentru copii și tineret organizat de Asociația Cultural Artistică ”JOC” - B.M.R, președintă d-na Magda Băcescu.

De asemenea sunt trecute aprecieri și fragmente din volumul „Max, câinele salvator”, autoare Anamaria Roșcan (pseudonim Roana).

În revistă sunt înserate câteva evenimente din Pandemie și la sfârșit deosebita Galerie de artă a lui Puffy, cu picturi, desene interesante. Toate sunt frumoase, evidențiez în mod deosebit pe elevele Riana Parnescu Anamaria Roșcan, Ilinca Ivanciu și Alexandru Roșcan. Felicitări doamnei Redactor șef, Prof. Magda Băcescu, inimosului colectiv redacțional, Editurii Minela, colaboratorilor și tuturor care au contribuit la realizarea minunatei reviste **PUFFY ȘI PRIETENII**. LA MULȚI ANI!

**Istории, comentarii, miscelanea, vol. 26, autor
Ion N. Oprea, Ed. Armonii Culturale, 2020**

Am primit interesanta și valoroasa Antologie **Istории, comentarii, miscelanea**, vol. 26, coordonator **Ion N. Oprea** din Iași. Deosebitul volum este editat tot de către editura Armonii Culturale din Adjud. Antologia cuprinde , ca de obicei, articole diverse și bine documentate, din diferite domenii, inclusive politică, referințe despre scriitori contemporani, album de colecție, spiritualitate creștină, interviuri, etc. Cartea începe cu articolul Acad. Ioan-Aurel Pop, președintele Academiei Române, intitulat „Academia Română are planul ei complex de dezvoltare a României. Pentru unii, democrația înseamnă libertatea de a fi analfabet, prost, tupeist, arrogant, dar aflat la putere. Ura din societatea românească de astăzi s-a extins și asupra trecutului și nu este normal. Domnul Ion N. Oprea a depus o muncă asiduă și continuă pentru culegerea și transmiterea posterității a unor evenimente istorice și dovezi fabuloase despre trecut și prezent, despre scriitori și istoria Literaturii Române, etc. Articole interesante semnate de: Al. Florin Țene, președintele LSR, Adrian Petrușca, Elena Buică, Paula Romanescu, Vasile Filip, Dorina Stoica, Viorica Ispir, Doru Dinu Glăvan, Gheorghe A. Stroia și alții. La fiecare volum jurnalistul, scriitorului, reductibilul publicist Ion N. Oprea, ne surprinde cu documente inedite, ne prezintă dovezi convingătoare despre istoria noastră și ne îndeamnă la adevăr și înțelepciune. De fapt în toate cele 106 volume de publicistică, eseuri și reportaje, ne prezintă portrete de personalități, dar, și o parte din sufletul său, frumos și nobil. Maestre, felicitări! A consemnat, **Ionel MARIN**.

PROIECTE BOGDANIA, pe anul 2021

Festivalul - Concurs internațional de creație literară „BOGDANIA”, Ed. a X-a, 2021

Regulament

Asociația Cultural-umanitară **”BOGDANIA”** și revista de creație și cultură **”BOGDANIA”** din municipiul Focșani, Str. Contemporanul, Nr. 28, județul Vrancea organizează:

Festivalul - Concurs internațional de creație literară „BOGDANIA”, ediția a X-a, 2021

Scopuri:

* stimularea interesului pentru literatura română contemporană și a respectului pentru valorile moștenite.

* dezvoltarea spiritului competitiv, a dorinței de afirmare și pentru ieșirea din anonimat al celor care creează și care au talent deosebit.

* promovarea în revistele de cultură și în Antologii literare a câștigătorilor și creațiilor valoroase din fiecare secțiune literară.

Participanți: - Autori, care nu au volume tipărite, pe două secțiuni de vârstă, astfel:

- Secțiunea pentru TINERI între 15-30 de ani.

- Secțiunea pentru creatori de peste 30 de ani, indiferent de vârstă.

Secțiunile concursului: poezie, proză scurtă și eseu.

Textele trebuie dactilografiate în Word, Times New Roman 12 pct., spațiere un rând, cu diacritice și să nu depășească 3-4pagini A4 pentru fiecare gen literar, într-un singur document în format .doc sau .docx la adresa de e-mail: ionelmarin55@gmail.com

Trimiterea textelor (creațiilor): 01 martie – 30 mai 2021, la adresele:

a) E-mail: ionelmarin55@gmail.com, cu mențiunea **”Pentru concurs”**.

b) Poștă: Asociația Cultural-umanitară **”BOGDANIA”**, FOCȘANI, Str. Contemporanul nr. 28, Cod 620065, județul Vrancea, cu mențiunea „Pentru concurs” în câte 2 exemplare. Textele vor purta un motto, care se va regăsi și pe un plic închis, cuprinzând date despre autor (nume, prenume, data nașterii, profesia, adresa de corespondență, telefonul, precum și o scurtă prezentare a activității literare).

Textele trimise după data de **30.05.2021** (data poștei) nu vor fi luate în considerare, de

asemenea cele care nu sunt dactilografiate corespunzător (fără diacritice).

Corectarea textelor se va face de către un juriu format din 5 (cinci) personalități: critici literari, scriitori și oameni de cultură români. Se va întocmi o fișă de participare pentru fiecare concurent.

În urma evaluării fiecărei creații se va stabili în mod corect și obiectiv, pe bază de note, concurenții câștigători pe secțiuni.

Premianții vor fi anunțați în data de **30 iunie 2021**, prin e-mail și telefonic.

Se vor acorda **Premii pentru fiecare secțiune** și în funcție de calitatea textelor, diplome speciale din partea revistei de cultură Bogdania și a partenerilor.

Persoanei care va întruni cel mai mare punctaj, indiferent de secțiunea la care a participat i se va acorda **”TROFEUL „BOGDANIA”, 2021**. Persoanele care vor să sprijine proiectul o pot face prin donații ori sponsorizare în contul Asociației Cultural-umanitare Bogdania:

RO11BRMA0999100047750380, în RON, Banca Românească, Filiala Focșani, CIF 29080784, cu mențiunea pentru Festivalul Bogdania, 2021.

Festivitatea de premiere se va ține la începutul lunii **ieulie 2021**, în locația ce va fi făcută public și cunoscută dvs. cu cel puțin 5 zile înainte.

Găsiți informații și pe site-ul:

www.revistabogdania.ro

Vă așteptăm cu drag să vă înscrieți în competiția literară. Tuturor succes și numai bine!

Festivalul-concurs literar Bogdania
Juriul anul 2018, pe scena Ateneului Popular din
Focșani, județul Vrancea

Relații suplimentare:

Scriitor Ionel MARIN

e-mail: ionelmarin55@gmail.com;

Mobil: 0752862369; 0728217492;

Concursul de creație literară pentru elevi „BOGDANIA”, ediția III-a, 2021

Regulamentul concursului

Asociația Cultural-umanitară ”BOGDANIA” din municipiul Focșani și revista de cultură ”BOGDANIA” organizează **Concursul de creație literară pentru elevi „BOGDANIA”, ediția III-a, 2021**

Considerăm util și benefic să continuăm proiectul literar, început acum doi ani, pentru elevi de Școală gimnazială, **vârsta 7-15 ani**.

Scopuri:

*Descoperirea de noi talente din rândul elevilor din clasele I-VIII, stimularea interesului pentru creație literară și promovarea dorinței de afirmare a copiilor care creează și au înclinații deosebite pentru limba română.

Participanți: - Elevi ai Școlilor Gimnaziale din Vrancea și din țară, din clasele I-VIII.

Secțiunile concursului: poezie și proză scurtă.

Textele trebuie dactilografiate în Word, Times New Roman 12 pct., spațiere un rând, cu diacritice și să nu depășească 3 pagini A4 pentru fiecare gen literar (minim 3 poezii), într-un singur document în format .doc sau .docx la adresa de e-mail: ionelmarin55@gmail.com

Trimiterea creațiilor: 01 aprilie – 30 aprilie 2021, la adresele:

a) E-mail: ionelmarin55@gmail.com, cu mențiunea **”Pentru concurs”**.

b) Poștă: Asociația Cultural-umanitară ”BOGDANIA”, FOCȘANI, Str. Contemporanul nr. 28, Cod 620061, județul Vrancea, cu mențiunea „Pentru concurs” în câte 2 exemplare. Textele vor purta un motto, care se va regăsi și pe un plic închis, cuprinzând date despre autor (nume, prenume, data nașterii, adresa de corespondență, precum și denumirea Școlii Gimnaziale, profesor/îndrumător, localitatea și județul).

Textele trimise după data de **30 aprilie 2021** (data poștei) nu vor fi luate în considerare, de asemenea cele care nu sunt dactilografiate corespunzător (fără diacritice).

Corectarea textelor se va face de către un juriu format din 5 (cinci) poeți, prozatori, critici literari

din România. Se va întocmi o fișă de participare pentru fiecare concurent.

În urma evaluării fiecărei creații se va stabili pe bază de note, concurenții premiați la poezie și separat la proză scurtă, pentru elevii din:

- a) Clasele I-IV;
- b) Clasele V-VIII

Premianții vor fi anunțați în data de **20 mai 2021**, prin e-mail și telefonic.

Se vor acorda **Premii pentru fiecare secțiune** și în funcție de calitatea textelor și diplome speciale din partea revistei Bogdania și a partenerilor concursului Bogdaniei.

Vă așteptăm cu drag să vă înscrieți în competiția literară. Vom primi cu bucurie creațiile voastre, poezii, povești, povestiri legate de copilărie, amintiri din vacanțe, obiceiuri și tradiții de Paști, despre istorie, natură, școală, familie, etc.

Tema este la alegerea voastră. Să ne trimiteți lucrări proprii, nepublicate.

Festivitatea de premiere se va desfășura în perioada 25 mai 2021 - 01 iunie 2021 în locația ce va fi făcută public înainte de 20 mai 2021

Relații suplimentare: e-mail:

ionelmarin55@gmail.com;

Mobil: 0752862369; 0728217492;

Președintele Asociației culturale Bogdania,

Scriitor Ionel MARIN

EVENIMENTE

COMUNICAT

Revista *Arena literară* și *Asociația Difuzorilor și Editorilor Patronat al Cărții* organizează în anul 2021 a patra ediție a Concursului Național de Poezie "**Radu Cârneli**" care se va desfășura în conformitate cu următorul:

REGULAMENT

1. Participarea este deschisă poezilor de limbă română, indiferent de vârstă și țara de rezidență;
2. Poeziile (inedite- care nu au fost publicate ori postate) vor fi scrise în document word, cu diacritice, paginare A4, font TNR de 12, spațiere la 1,15, vor avea cel mult 5 pagini (5-10 poezii)

și vor fi trimise într-un attach doc, prin e-mail pe adresa, arenaliterara@yahoo.com, începând cu data de 15 februarie 2021, orele 00.00, până la data de 25 martie 2021, orele 24.00.

Tematica va fi: „NATURA/PĂDUREA”.

3. Într-un attach separat, tot în format doc, autorul va trimite un scurt CV literar (de ½ pagină A 5, datele de contact (nume și prenume, adresa de domiciliu sau rezidență, numărul de telefon și adresa de e-mail) și o fotografie bust. În acest atașament se va preciza expres opțiunea fermă de a achiziționa (sau nu) ANTOLOGIA concursului (2 ex.-70 lei, inclusiv trimiterea prin poștă, la domiciliu în România).

După finalizarea selecției poeziilor ce vor fi incluse în antologie, autorii vor fi anunțați precizându-li-se termenul și modalitatea de plată a antologiei.

4. Jurizarea se va face în perioada 25 martie - 15 aprilie, grupajele de poezii selectate vor fi supuse atenției unui juriu format din 5 scriitori de prestigiu (3 poeți și 2 critici).

5. Rezultatele vor fi anunțate în revista "Arena literară" nr. 21, în alte publicații de profil, pe Facebook (pagina Roșu Nae) și în grupul *Arena literară*, pe site-ul: <http://editura-betta7.webnode.ro>, pe alte site-uri culturale.

6. Se vor acorda diplome și Premii:

- Marele PREMIU- editarea gratuită a unui volum de poezii de 100-120 pagini, în 150 ex;
- Premiul Special „Radu Cârneli”, editarea gratuită a unui volum de poezii de 100 pagini, în 120 ex.
- Premiul Special „Dragoș Vrânceanu”, editarea gratuită a unui volum de poezii de 100 pagini, în 100 ex.
- Premiul Special „Nicolae Labiș”- editarea gratuită a unui volum de poezii de 100 pagini, în 75 ex.

- trei MENȚIUNI, constând în cărți oferite de membrii A.D.E.P.C.

- Pentru alte grupaje evidențiate de juriu, se vor oferi DIPLOME DE MERIT.

Cele mai bune poezii, pe lângă apariția în Antologia concursului, vor fi publicate în numerele următoare ale *Arenei literare* și în alte publicații de cultură cu care colaborăm.

7. La propunerea juriului, cele mai valoroase 50 grupaje de poezii trimise pentru concurs, vor fi incluse într-o ANTOLOGIE.

Alte precizări:

- Nerespectarea condițiilor de la pct.2 și 3 , va conduce la eliminarea din concurs a grupajelor respective.

- Organizatorii pot decide neincluderea în antologie a participanților care nu doresc achiziționarea ei, indiferent de locul ocupat.

Arena Literară

A.D.E.P.C

Concursul internațional de Creație Literară „UMOR FĂRĂ FRONTIERE ÎN ȚARA DE SUS” –Ediția a X-a, 2021

**Regulament de organizare a Concursului Internațional de Creație Literară
„UMOR FĂRĂ FRONTIERE ÎN ȚARA DE SUS” – Ediția a X - a, 2021**

Concursul literar va avea două secțiuni: poezie și epigramă.
Tema concursului: BUCOVINA – pentru secțiunea poezie
BUCOVINENII – pentru secțiunea epigramă

Componența juriului: membri ai Uniunii Scriitorilor din România, cu competențe recunoscute în domeniu. Fiecărui concurent i se va atribui un număr de ordine, iar membrii juriului vor primi lucrările listate fără a cunoaște autorii lor. Se vor acorda premiul I,II,III și mențiuni pentru fiecare secțiune. Premiile vor fi acordate de sponsori.

Etapele de desfășurare a concursului:

- 15 martie 2021 - 30 aprilie 2021 – primirea lucrărilor;
- 01 mai – 15 iunie 2021 – evaluarea lucrărilor;
- 16 iunie – 30 iunie 2021 – centralizarea și comunicarea rezultatelor;
- 19 - 24 iulie 2021 – festivitatea de premiere (data și alte detalii vor fi stabilite și comunicate ulterior).

Condiții de participare:

- La acest concurs fiecare participant trebuie să se înscrie cu: 2 texte la secțiunea poezie (obligatoriu una în formă fixă, obligatoriu una să respecte tema- Bucovina) și 3 texte la secțiunea epigramă cu respectarea temei (bucovinienii). În ambele cazuri lucrările se vor trimite pe documente word atașate la e-mail, fiind admisă participare la una sau la ambele secțiuni.
- Lucrările vor fi tehnoredactate în format A4, cu caractere Times New Roman 12, la un rând, în limba română.
- La finalul lucrării se vor preciza: autorul, adresa, număr telefon, e-mail. Fiecare material va fi confirmat de primire.

Criterii de evaluare:

- Încadrarea în tema propusă;
- Utilizarea modalităților de expresie, a tehnicilor de construcție a textului în funcție de temă și de gen literar;
- Exprimarea ideilor într-un stil expresiv, folosind un vocabular nuanțat;
- Abordarea originală a temei;
- Respectarea normelor gramaticale în vigoare.
- Lucrările să fie inedite (să nu fie publicate în volum, reviste sau pe site-uri).

Data limită de expediere a lucrărilor este 30 aprilie 2021, pe adresa de e-mail: mugurel_sasu@yahoo.com, cu mențiunea „pentru Concurs 2021”.
Rezultatele concursului vor fi postate pe rețeaua de socializare facebook.
Intenționăm să edităm un volum cu toate creațiile literare premiate la cele 10 ediții.
Președinte, Ioan Mugurel Sasu

Organizatori:
Cenaclul „Nectarie” Vama-Bucovina și Asociația „Universul Prieteniei” Iași.

Organizatori: Cenaclul „Nectarie”, Vama-Bucovina și Asociația „Universul Prieteniei”, Iași. Două secțiuni: poezie și epigramă.

Data limită de expediere a lucrărilor este 30 aprilie 2021.

Comemorarea martirilor neamului românesc – 80 de ani de la masacrul de la Lunca, regiunea Cernăuți

În cea de-a 14-a zi a lunii februarie comunitatea românească din regiunea Cernăuți a participat la o manifestare de comemorare a martirilor neamului românesc, împușcați în luna februarie 1941 de grănicerii sovietici la Lunca, ținutul Herța, transmite BucPress, preluat de Romanian Global News.

La locul masacrului unde se înalță Crucea Plângerii, un sobor de preoți în frunte cu Mitropolitul Longhin, starețul Mănăstirii Banceni și preacucernicul Gheorghe Moroz, protopop de Noua Sulița, a oficiat o slujbă de Te-Deum și un parastas pentru odihna sufletelor celor nevinovați, martirizați acum 80 de ani, informează BucPress.

Evenimentul comemorativ, organizat de doamna Elena Nandriș, fostul primar al comunei Mahala, a adunat o mulțime de oameni, urmași ai celor răposați, dar și reprezentanți ai mediului asociativ din regiunea Cernăuți. De asemenea, evenimentul s-a bucurat de prezența unor oaspeți și oficialități din România.

Și de această dată, comunității românești din regiune i-au fost alături reprezentanții Consulatului General al României la Cernăuți – diplomații Irina Loredana Stănculescu și Nicolae Dan Constantin.

După încheierea slujbei religioase, din partea organizatorilor și invitaților au fost rostite scurte alocuțiuni în care au fost evocate momentele tragice din februarie 1941, după care a avut loc ceremonia de depunere de jerbe și coroane de flori la troița închinată memoriei celor trecuți la cele veșnice. Evenimentul s-a încheiat printr-un moment artistic oferit de membrii grupului folcloric din localitate.

Reportaj de Vitalie Zâgrea, 16 februarie 2021

SE RESTABILEȘTE DREPTATEA!
Expoziția din New York de la "Institutul pentru
studiul lumii antice" din cadrul Muzeului
Universității din Manhattan dovedește, fără
niciun dubiu, că CEA MAI VECHE
CULTURĂ A LUMII A FOST
ÎN SPAȚIUL NOSTRU DE ORIGINE

Societatea Internațională "Reînvierea Daciei" și revista "Dacia magazin" se mândresc cu faptul că ideile și dovezile despre vechimea și prioritatea culturii daco-geților în ansamblul concertului mondial cultural - idei ilustrate cu competență în cartea doctorului Napoleon Săvescu, "Noi nu suntem urmașii Romei" - își găsesc confirmarea, o dată în plus, în expoziția deschisă în New York la "Institutul pentru studiul lumii antice" din cadrul Muzeului Universității din Manhattan (15 E 84 St) unde pot fi văzute și admirate exponate uluitoare ce dovedesc, fără niciun dubiu, că CEA MAI VECHE CULTURĂ A LUMII A FOST ÎN SPAȚIUL NOSTRU DE ORIGINE(s.r.)

"THE NEW YORK TIMES", cel mai prestigios ziar din Statele Unite ale Americii, publică, la 1 decembrie a.c. - în secțiunea *Science* - un articol despre această expoziție, articol scris de John Noble Wilford și intitulat "A Lost European Culture, Pulled From Obscurity".

Prezentăm mai jos fragmente traduse în limba română din acest articol.

O CULTURĂ EUROPEANĂ PIERDUTĂ, SCOASĂ DIN OBSCURITATE

Înainte gloriei care a fost Grecia și Roma, înainte chiar de primele orașe ale Mesopotaniei sau a templelor de-a lungul Nilului, au trăit în valea de jos a Dunării și la poalele Balcanilor oameni care au fost primii în artă, tehnologie și comerț la mare distanță.

Timp de 1.500 de ani, începând mai devreme de anul 5.000 î.Chr., ei au lucrat pământul și au construit orașe, unele cu 2.000 de locuințe. Ei au fost meșteri pricepuți în arta bronzului, noua tehnologie a aceluși timp. În mormintele lor s-a găsit o varietate impresionantă de ornamente de cap și bijuterii pentru gât și, într-un cimitir, au fost descoperite, ca ansamblu de aur, cele mai vechi artefacte din întreaga lume.

Uluitorile desene ale vaselor vorbesc de rafinamentul limbajului vizual al culturii lor... Peste 250 de artefacte muzeale din Bulgaria,

Moldova și România sunt expuse pentru prima dată în Statele Unite.

Doctorul David W. Anthony, profesor de antropologie la colegiul Hartwick din Oneonta, NY, curatorul expoziției: "Vechea Europă a fost printre cele mai sofisticate și tehnologic avansate locuri din lume" și a dezvoltat "multe dintre semnele politice, tehnologice și ideologice ale civilizației."...

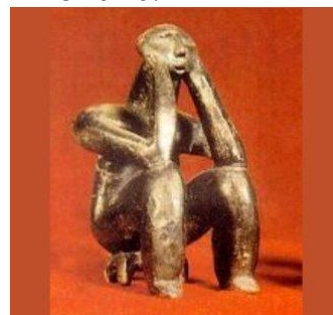
La recenzie făcută expoziției, Roger S. Bagnall, director al institutului, a mărturisit că până acum "Foarte mulți arheologi nu auziseră de aceste vechi culturi europene". Admirând ceramicile colorate, Dr. Bagdall, un specialist în arheologia egipteană, a remarcat că, în acel timp, "egiptenii cu siguranță nu făceau vase ca acestea."

Un catalog al expoziției, publicat de Princeton University Press, este primul compendiu de cercetare în engleză despre descoperirile Vechii Europe... Cartea include eseuri ale experților din Marea Britanie, Franța, Germania, Statele Unite și din țările în care a existat acea cultură...

Pe un vast teritoriu care acum aparține Bulgariei și României, oamenii s-au stabilit în sate cu una sau mai multe case adunate înăuntrul gardurilor. Casele, unele cu două etaje, erau încadrate în lemn, cu pereți în tencuială de argilă și podea din pământ întărit...

Câteva orașe ale oamenilor din Cucuteni,... o cultură robustă din nordul vechii Europe, au crescut la mai mult de 800 de acri, ceea ce arheologii consideră un spațiu mai mare decât orice altă așezare umană cunoscută în acel timp. Escavații viitoare au rolul de a descoperi dovezi definitive ale palatelor, templelor sau ale clădirilor civice mari...

Una dintre cele mai cunoscute (figurine) este figura în argilă arsă a unui om care șade, cu umerii aplecați și mâinile la față, ca într-o contemplare. Numit "Gânditorul", această piesă și o figurină feminină au fost găsite într-un cimitir al culturii Hamangia, în România.

Un set de 21 de figurine feminine mici, așezate în cerc, a fost găsit într-un site aparținând perioadei pre-Cucuteni din nord-estul României.

Women în Society a fired clay CUCUTENI

Pe internet se pot vedea expozate la site-ul:
<http://www.nytimes.com/2009/12/01/science/01arch.html>

Prof. Mariana Terra

**PREZENTARE PORTRET DE AUTOR
 MIHAIL GRAMESCU. Remember: MIHAIL
 GRAMESCU, scriitor (16.02.1951-13.05.2014)
 – la Radio Shalom România
 București, 16 februarie 2021**

Dacă ar fi trăit, Mihail Grănescu ar fi împlinit, în ziua de 16 Februarie a.c., 70 de ani. Fiind inițiatorul (2012) emisiunii *Portret de autor*, la postul Comunității evreiești din România, Radio Shalom, ca în fiecare an de altfel, cel puțin de ziua lui de naștere și de ziua părăsirii acestui tărâm lumesc (13 mai), conducerea comunității împreună cu Camelia Pantazi Tudor (pe care Mihail a rugat-o, înainte de a muri, să-i continue strădania) i-au dedicat o emisiune (miercuri 17 februarie). Țin să le mulțumesc, și pe această cale, atât conducerii cât și Cameliei și lui Alecs Brucher care realizează transmiterea tehnică a emisiuni.

D-na Beatrice KISELEFF și Alecs Brucher

Deschiderea a făcut-o doamna **Camelia Pantazi Tudor**, realizatoarea emisiunii *Portret de autor* „Mihail Grănescu”, completată de mine (mama lui Mihai) cu diverse amănunte, prilej de a evoca momente mai puțin cunoscute din viața lui. A urmat Geo Călugăru, care în prima parte, a prezentat cartea *PRIVIRE CRITICĂ ASUPRA OPEREI LUI MIHAIL GRĂNESCU* și modul în care a fost realizată.

Din cauza pandemiei nu am putut fi în cabina de transmisie decât doi invitați: eu și Geo, pentru a ne conforma tuturor condițiilor impuse de această pacoste de covid.

În pofida faptului că nu am fost decât doi invitați, consider că, ora petrecută acolo, a fost deosebit de plăcută și atmosfera animată, atât Camelia cât și Geo au citit fragmente din volumele *Opere Complete Mihail Grănescu* (proză și poezii). Geo Călugăru a lecturat câteva texte din volumul needitat încă, al noulea, și și-a încheiat contribuția cu o poezie scrisă de el, evocând o serie de idei ale lui Mihai.

Scriitorul Geo Călugăru

Cu toate că nu se consideră critic literar dânsul intuiește și motivează convingător, în cartea „PRIVIRE CRITICĂ ASUPRA OPEREI LUI MIHAIL GRĂMESCU”, apărută la editura Bogdania din Focșani, unul din elementele de forță ale scrisului său, profunda analiză psihologică, nu doar individuală ci și tipologică, în măsură să definească propria voce, originală a scriitorului. „Preocupat să cunoască și să înțeleagă ființa umană în integralitatea sa, în relațiile cu mediul în care trăiește, mediul social, în cele două departajări ale sale, urban și rural, se referă la ceea ce diferențiază psihic semenii, care trăiesc în mediul urban, cu mare aglomerare urbană de cei care trăiesc în mediul rural, în comunități sătești cu populație puțină. Mihail Grănescu a fost locuitor al celui mai mare oraș al țării, a trăit pe propria piele, cumplita drama a singurătății, afirmând că: „Nicăieri nu ești mai singur decât într-un oraș mare. Pierdut printre oameni, ce ajung să însemne obiecte unii pentru alții”. În contrast total cu aceștia cel din provincie, dintr-o comunitate rurală, simte nevoia să dea binețe semenilor și având posibilitatea să se cunoască între ei, se simt ca o familie mai mare. M-am referit doar la acest aspect dar veți întâlni, în carte, multe alte idei care o să vă trezească interesul și dorința de a le cunoaște.

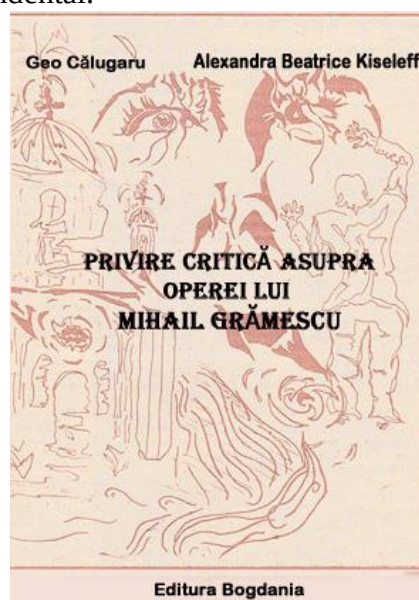
Eu nu am citit nimic deoarece, deși au trecut aproape 7 ani de la moartea lui, nu pot să citesc ceva scris de el fără să mă pufnească plânsul, este veșnic în fața ochilor mei și în sufletul meu.

Apreciez faptul că și domnul Ionel Marin a contribuit la promovarea operei lui Mihail Grănescu prin publicarea în mai multe numere

ale revistei de cultură Bogdania, din creațiile literare dar și aprecieri critice despre cărțile sale. Împreună am realizat Profilul de autor al fiului Mihail Grănescu, publicat în volumul I al Enciclopediei Scriitori din Generația 2000, coordonator Nicolae VASILE, scos la Editura UZP din București în anul 2020.

Scriitorul Ionel MARIN, directorul editurii Bogdania, afirma:

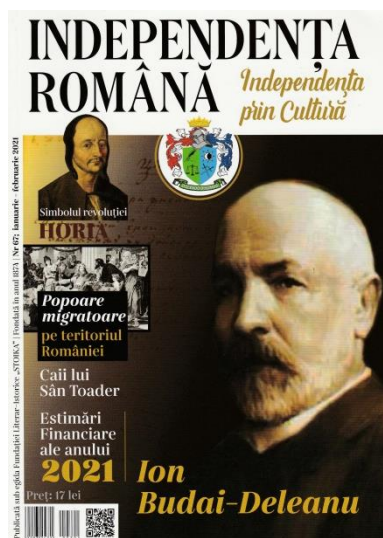
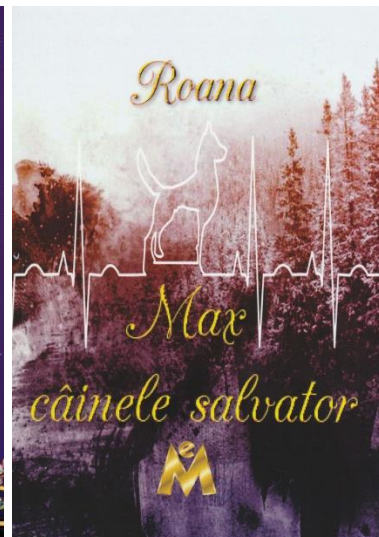
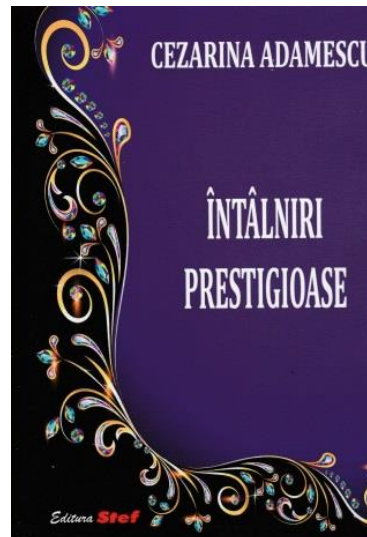
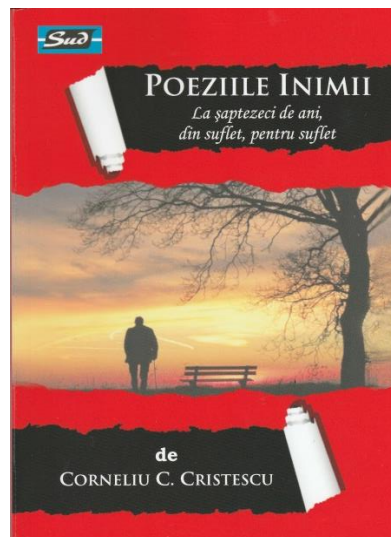
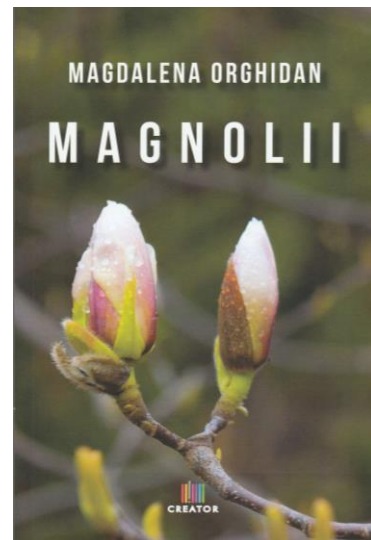
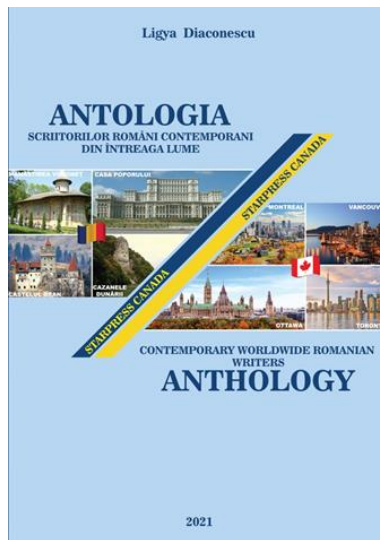
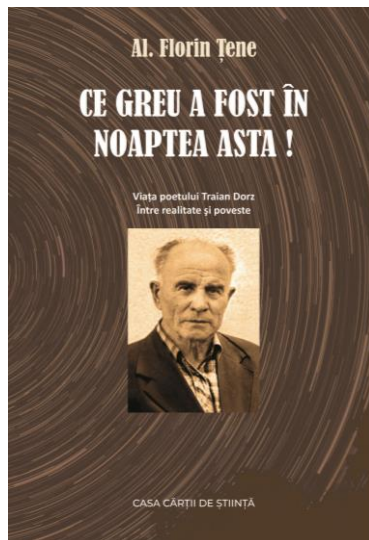
„Citind opera și amintindu-ne de el îl vom cinsti cum se cuvine și nu v-a intra pe calea uitării. Am constatat stilul inconfundabil, originalitatea abordării unei varietăți de subiecte și teme interesante. Posedând o vastă cultură, o sensibilitate deosebită, o imaginație inedită, cutezător în descrierea superioară a umanului, a vieții, ne surprinde în stilul său, specific grănescian, cu personaje unice, impresionante, unele stranii, venite parcă din alte lumi și vremuri. A trecut din realitatea dură, pe neobservate la fantastic ca în romanul Iritația. Adevărul, lumina cuvântului, iubirea curată i-au asigurat intrarea în clepsidra nemuririi, devenind un vis ce zboară printre ceasurile „Marelui Orologiu”. A adunat cioburi de timp, de trăiri și amintiri și ni le-a dăruit spre limpezire, trezire și implicare, spre eliberare, purificare și înălțare. Timpul a fost necruțător cu el dar l-a înfrânt prin valoarea și mesajul transmis, uneori transcendental.

Mihail Grănescu rămâne o figură emblematică a ultimilor două generații și opera sa, cu trecerea timpului, v-a deveni mai cunoscută și mai mult căutată de cititori”.

Alexandra Beatrice Kiseleff

Semnal editorial

ISSN 2343-8061